POLIROM
Margaret Mazzantini
Nimeni nu
se salvează singur
BIBLIOTECA POLIROM

MARGARET MAZZANTINI

NIMENI NU SE SALVEAZĂ SINGUR

TRADUCERE DIN LIMBA ITALIANĂ DE
Gabriela Lungu
Editura POLIROM
2013

MARGARET MAZZANTINI
Nessuno si salva da solo
2011

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © Sanna Pettersson

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
MAZZANTINI, MARGARET
Nimeni nu se salvează singur / Margaret Mazzantini; Gabriela Lungu (trad. Din lb, it. De).
— Iaşi: Polirom, 2013
ISBN print: 978 – 973 – 46 – 3738 – 6
ISBN ePub: 978 – 973 – 46 – 3962 – 5
ISBN PDF: 978 – 973 – 46 – 3963 – 2
I. Lungu, Gabriela (trad.)
821.131.1 – 31 = 135.1
Printed in ROMÂNIA

Lui Sergio, mâniei celor puri

DESPRE AUTOARE

MARGARET MAZZANTINI s-a născut în 1961, la Dublin. Urmează cursurile Academiei de Artă Dramatică din Roma. După o carieră artistică în teatru, cinema şi televiziune, răsplătită cu numeroase premii pentru interpretare, renunţă la scenă în favoarea scrisului. Debutează în 1994 cu romanul *Ligheanul de zinc* (distins cu premiile Selezione Campiello şi Rapallo Carige). Pentru romanul *Nu te mişca* (2002; Polirom, 2004, 2013) primeşte Premiul Strega şi Premiul Grinzane Cavour. Cartea a devenit imediat bestseller internaţional, cu peste două milioane de exemplare vândute, şi a fost ecranizată de Sergio Castellitto, cu Penélope Cruz în rolul principal. Romanul *Venit pe lume* (2008; Polirom, 2010) a fost distins cu Premiul Campiello şi a fost ecranizat de Sergio Castellitto, cu Penélope Cruz şi Emile Hirsch în rolurile principale. A mai scris romanul *Marea, dimineaţa* (2012, recompensat cu premiile Pavese şi Matteotti).

One love
One blood
One life

U2

— Vrei puţin vin?

Ea îşi mişcă uşor bărbia, un gest vag, plictisit. Absentă. E probabil departe, prezentă altundeva, în ceva la care ţine şi care bineînţeles nu poate fi el.

I-au înghesuit la măsuţa aia cu suporturi pentru farfurii din hârtie maronie, în mijlocul vânzolelii. Delia îşi ţine încă poşeta pe umăr.

Se uită la perechea în vârstă, aşezată cu câteva mese mai încolo. I-ar fi plăcut să stea în colţul acela mai retras. Cu spatele la adăpost, sprijinit de perete.

Gaetano îi toarnă de băut. Face un gest amplu, puţin ridicol. A învăţat de la un somelier pe care noaptea, când nu poate dormi, îl vede la televizor. Ea priveşte cum curge vinul. Sunetul acela minunat, care în seara asta pare cu totul inutil. Nu îndulceşti neiubirea cu vin bun, sunt gesturi şi bani irosiţi.

Poate nu trebuia s-o ducă într-un restaurant, pe ea n-o interesează să mănânce, să aştepte felurile de mâncare. Clipele cele mai frumoase pe care le-au petrecut împreună au fost cele neprogramate, cu un kebab sau un cornet de castane în mână şi cojile aruncate pe jos.

În restaurante nu s-au simţit niciodată prea bine. Au început să le frecventeze când aveau deja mai mulţi

bani, când idila lor scârţâia deja ca un leagăn care nu-şi mai face treaba ca lumea.

Chelneriţa le-a lăsat meniul pe masă.

— Ce luăm? Ce-ai vrea?

Delia alege ceva vegetarian, o tartă, o porcărie. El însă are de gând să mănânce de-adevăratelea, să se consoleze cât poate.

Delia ridică paharul, o cupă prea bombată pe care el i-a umplut-o pe jumătate. Îl atinge cu buzele, fără să bea de fapt, apoi şi-l apropie de obraz. E aproape mai mare decât chipul ei.

A slăbit. Tot dezastrul ăla a făcut-o să piardă din greutate. Gae se teme pentru o clipă că ea a început din nou să aibă vechile probleme.

Când s-au cunoscut, de-abia ieşise dintr-o perioadă de anorexie. La început, când o săruta cu limba, îi simţea dinţii măcinaţi de aciditatea vomei. Păreau dinţişorii de lapte ai unui copil, dinţi care tocmai spărseseră gingia. Pe el îl impresionase puţin, dar era şi semnul unei oarecare intimităţi. Era minunat să poţi face schimb de dureri, să le transformi în ceva familiar. Şi el căra în spate o desagă destul de plină de căcat şi de-abia aştepta s-o verse la picioarele unei fete ca ea.

Până în momentul respectiv avusese doar relaţii mai degrabă superficiale. Se ascundea în spatele unei aparenţe mlădioase şi puţin brutale de animal de periferie. Cânta la baterie şi asta îl făcea să aibă trecere la fete. Avea ochii înfundaţi în orbite şi restul chipului uşor retras în comparaţie cu fruntea, semăna puţin cu un om al cavernelor şi putea să-şi permită să pară misterios, chiar dacă nu era absolut deloc. În realitate era foarte sentimental şi în căutarea disperată a unei iubiri. Avea părinţi tineri şi nesiguri, dar, în ciuda a tot şi a toate, încă împreună. Avea deci un soi de ideal. Şi se simţea mai curat decât cea mai mare parte a persoanelor pe care le cunoştea. Acest ideal, puţin ridicol în lumea lui plină de ketamină şi de futaiuri dure îl făcea să se simtă un Frankenstein oarecare, un nenorocit făcut din bucăţi de cadavre cusute împreună şi care nu se potriveau.

Delia îl trăsese spre ea. Îi deschisese braţele şi uşile unei relaţii profunde. I se strecura în gură. Dinţii ăia roşi de lipsa stimei faţă de ea însăşi îl înnebuneau de durere şi iubire.

Chelneriţa lasă coşul cu pâine.

— Mi-ar plăcea să fac o călătorie.

E dreptul ei sacrosanct să facă o călătorie. Trebuie să fie cu adevărat obosită. Amândoi sunt obosiţi.

— Mi-ar plăcea să merg la Calcutta.

Are o idee fixă cu Calcutta. Oraşul lui Tagore, scriitorul ei preferat. *Durerea e trecătoare, în timp ce uitarea e permanentă*... de câte ori l-a futut la cap cu Tagore ăla.

— Poate nu-i anotimpul potrivit...

— Poate mă trezesc închisă într-o cameră de hotel cu febră, dizenterie...

Zâmbesc uşor amândoi.

— Da, nu e chiar cea mai bună idee.

— Simt nevoia să stau singură, să mă dezlipesc de copii. Dar nu pot să mă duc atât de departe.

I-e frică să-i lase singuri.

Deseori îi lasă pe podea, să se mişte în jurul ei ca nişte iepuri, să se joace cu lucruri nepotrivite, tirbuşonul, telefonul răsturnat, cu tonul lui continuu. Le aruncă o privire plină de dragoste, dar fără viaţă adevărată. Ascunsă într-o abstracţie. O planetă reflectată. Unde dragostea nu întreabă şi nu provoacă suferinţă. Iar copiii sunt apariţii bune, fără nevoi reale. Nu cer de mâncare, nu fac caca.

Şcoala s-a terminat de puţin timp. A început vacanţa, marele câmp al celor trei luni libere.

— Du-te într-un loc mai vesel.

— N-are sens să te duci într-o direcţie opusă stării tale sufleteşti.

Gae soarbe o înghiţitură de vin. O cunoaşte, are nevoie să fie zguduită. Goliciunea bunăstării o plictiseşte, o stinge.

Au trăit aproape zece ani împreună. Pe care Delia i-a risipit criticându-i pe alţii pentru cum cheltuiesc banii şi apoi se reped să-i câştige, pentru cum se obosesc inutil să înşface sentimente minore, melancolii nesigure, minidepresii.

— Ştii care-i problema? Că nimeni nu mai are curajul să facă lucrul cel mai simplu, să-şi privească atent propria viaţă. Ceva ce oamenii au făcut dintotdeauna ca singura cale posibilă, luptând, riscând totul, nouă ni se pare un efort inutil.

Gaetano aprobă. Din meniu, atenţia i-a fost atrasă de *cotoletta primavera*, şniţelul unsuros, masiv, dar cu felii de roşii deasupra care-l transformă într-o mâncare de vară, aşa că devine acceptabil. O caută cu privirea pe chelneriţă, fundul ei în blugi rupţi.

— Nu ni se pare necesar să ne cunoaştem pe noi înşine.

După asemenea sentinţe, Delia pare să se simtă mai bine. Mai inteligentă decât majoritatea persoanelor.

Duce din nou paharul la buze.

— Suntem deprimaţi. Nişte imbecili deprimaţi.

Gae îşi lasă capul în jos, rupe o bucăţică de pâine. E clar că voia să planeze deasupra lui. Şi că s-a aşezat cu intenţia de a-l face praf. De a-l face să se simtă un netrebnic. O persoană care nu-şi priveşte atent propria viaţă.

— Nu e o consolare...

— Nu eu ţi-am cerut să luăm cina în oraş.

Ştie că nu e tocmai cel mai bun început pentru o seară petrecută împreună. E scenarist. Dacă ar fi cinstit, ar trebui să rupă foile şi s-o ia de la capăt.

Delia s-a spălat pe cap şi s-a machiat. Ca să-i arate că-i merge bine. Ca să ridice un zid de demnitate. E îmbrăcată cu o rochie pe care el n-o ştie sau nu şi-o aminteşte.

— E nouă?

— O am mai de mult.

Îi face plăcere că s-a îmbrăcat cu rochia aia cu decolteu bărcuţă. Îi face plăcere că a obligat-o să iasă din vizuină. Şi-o imaginează în timp ce se îmbracă, în timp ce îşi pune sandalele cu toc.

Şi el şi-a luat o cămaşă nouă, albă. Şi-a ciufulit părul în faţa oglinzii din locuinţa lui închiriată. A făcut cincizeci de tracţiuni.

E fericit că se află acolo. Departe de echipamentele de sport, de mirosul cinei pentru copii. În teritoriul acela al nimănui, pe trotuar.

E unul dintre restaurantele la modă, un local care oferă mâncărurile bune şi simple de odinioară şi are o listă de vinuri decentă. Gae l-a ales pentru că e destul de vesel şi de informal. Măsuţele se mişcă puţin pe asfaltul denivelat.

Sperase că instabilitatea aceea îi va ajuta să fie mai destinşi, mai puţin rigizi. Ceva de genul *suntem aici din întâmplare, mâncăm ceva, ronţăim ceva, dar, dacă vrei, putem să ne ridicăm şi să facem câţiva paşi în întuneric.* Voia să o facă să se simtă în largul ei, asta-i tot. Cel puţin o seară. Să fie din nou mai puţin răi unul cu altul.

Se întreabă când au devenit atât de răi. Când fuzionarea energiilor lor dezechilibrate a produs aliajul acela de plumb.

Se pare că privesc acelaşi lucru: foile de hârtie de culoarea sacului de sub farfuriile mari. Delia mângâie una, lângă furculiţe, rupe cu unghia o bucăţică.

Lui nu-i place să vadă porcăria aia minusculă. Era totul atât de decent şi de drăguţ. E suficient gestul acela mic, aproape invizibil ca să-l enerveze. Dacă şi-ar urma instinctul, i-ar fi suficient ca să arunce totul în aer. Ar avea chef să-i prindă mâna şi să i-o sucească.

Delia înfăşoară bucăţica de hârtie, o apropie de lumânare, o lasă să cadă în ceara moale ca pe o insectă moartă.

Chelneriţa se apropie, întreabă ce au ales. E o fată drăguţă, toate de-acolo sunt drăguţe şi foarte tinere.

— Eu aş vrea *cotoletta primavera*.

Chelneriţa mâzgăleşte ceva în carneţelul ei, îşi trage nasul, e grăbită:

— Şi tu?

Delia se trage îndărăt. Nu-i place *tu*-ul ăsta. N-a ales încă nimic, nu-i e foame. Se uită la chelneriţă, la burta ei goală lipită de masa lor.

Gae nu e mulţumit de situaţie, ar vrea să-i spună fetei să facă un pas înapoi. Când s-a aplecat spre masa perechii în vârstă ca să ia comanda, s-a întins ca o pisică, scoţând în evidenţă un curuleţ tare, şi el n-a putut să nu observe că se afla deja în poziţia potrivită. Cine ştie ce tip e. Bărbaţii sunt bântuiţi de asemenea gânduri, iar fata o ştia, cu siguranţă.

Îşi bate buza cu degetul fără s-o privească pe Delia. Se simte prins în flagrant, chiar dacă e unul destul de nevinovat. De câteva luni, din după-amiaza în care au sărbătorit ziua de naştere a copilului, a început să aibă din nou gânduri erotice. Înainte de asta, atunci când suferea într-adevăr, putea să-i treacă prin faţă Megan Fox goală şi el i-ar fi spus *scuză-mă, dulceaţă, sunt ocupat, sunt pe moarte şi n-am nici un chef să ţi-o trag înainte de a muri.*

Delia renunţă la tartă. Comandă o supă de orez cu verdeţuri de sezon, întreabă cu ce verdeţuri e, întreabă dacă are şi ghimbir. E alergică la ghimbir, dar mai nou îl pun peste tot *dintr-o foame de Orient care pare să facă mai suportabil acest Occident întunecat*. A descoperit că tot ghimbirul importat vine din China şi că, fiind o rădăcină, absoarbe ce e mai rău din culturile alea criminale, burduşite de substanţe chimice.

Când poate, Gae devorează ghimbir în restaurantele japoneze, dă pe gât boluri întregi. E o formă de terorism împotriva Deliei, împotriva lui Daruma[1]. Sau poate doar îi place şi-atât.

[1] Cel mai important lanţ de restaurante japoneze din Roma (n. tr.).

I-ar plăcea să înceapă din nou să trăiască într-o zi, aşa, fără să se gândească la ce vâră în gură, cum făcea înainte, în urmă cu zece ani.

Dar în seara asta se gândeşte că probabil n-o să mai poată niciodată să se bucure de ceva fără să fie atent şi să încerce să se apere.

N-o să-i fie prea uşor să se apere de orice. Deja s-a schimbat. Profund. La urma urmelor, nu asta voia când s-a încurcat cu Delia? Să devină o persoană mai atentă cu ea însăşi, mai grijulie. Unul din tipii ăia ca-n filme, care ştiu cum trebuie luate hotărârile, viaţa şi femeia lor. Iar ea părea într-adevăr incredibil de disponibilă. O fată gata să lase totul ca să-şi facă o familie, să se ocupe de el, să-l ajute să devină bărbatul care nu sperase niciodată să poată deveni.

Într-o lume care nu prea invita la probitate, Delia i se păruse un far, un gigant. Îi plăceau fetele cu fuste şifonate, adidaşi şi păr ciudat, fetele cu o carte mereu sub braţ. Delia era exact aşa. O creatură modernă, copleşită de durerile contemporane, dar cu o inimă calmă pe undeva, pe sub puloverele ei largi. O inimă demodată, fermă şi totuşi zgâlţâită mereu de unduirile mării, ca o ancoră.

— Aş putea merge în Scoţia.

De la Calcutta în Scoţia, ăsta da salt. Gae a dat deja pe gât un pahar de vin şi acum aprobă cu mai multă uşurinţă. Cască ochii cu expresia aia tipică de tâmpit pe care o face când vrea să se arate interesat de ceva care, de fapt, îi scapă.

Delia e serioasă, cufundată în una dintre expresiile ei dramatice. Cu fruntea încruntată ca a unui căpitan de vas din *Noua Zeelandă*.

— N-am fost niciodată în Noua Zeelandă, iar acum n-o să mai mergem.

Gae zâmbeşte uşor, cu tandreţe şi aroganţă.

Nu-i spune că şi el se gândeşte la Noua Zeelandă. La călătoria aia lungă pe care ar fi vrut s-o facă împreună cu copiii, kilometri de pământ virgin şi o mulţime de oi.

Ăsta e unul dintre lucrurile care-l enervează cel mai tare, pentru că îl impresionează. Când se gândesc în acelaşi timp la acelaşi lucru. Ceva ce n-are nici o legătură cu prezentul şi cu discuţia pe care o poartă, ce vine de departe şi le pătrunde în acelaşi timp în minte.

Cândva râdeau, îşi uneau degetele mici, *ţic sau ţac?*, şi rosteau o dorinţă, atât de idioată, încât nu încercau niciodată s-o ducă la îndeplinire. Ultima oară când s-a întâmplat, împletindu-şi degetul cu cel al Deliei, dorinţa lui Gae a fost să sperăm că reuşim. Să rămânem împreună.

Acum nu-i mai pasă nici cât negru sub unghie de jocul ăla infantil pe care n-o să-l mai facă niciodată şi care nu le-a adus noroc, la fel ca o grămadă de alte lucruri.

Nici copiii nu le-au adus noroc. Dar ăsta e un gând de care el chiar se ruşinează că i-a venit în minte.

Dacă n-ar fi vorba de copii, n-ar fi aici, în faţa ăsteia. *Dar cine-i asta?* De câte ori nu i-a venit să se întrebe, *de ce se vâră cineva într-un buzunar şi nu în altul? Doar ca să se simtă atât de rău.*

De câte ori nu i-a venit să se întrebe, *cine te cunoaşte? Cine eşti? De ce trebuie să suport totul de la tine? Mirosurile tale cele mai intime şi tot restul. Chipul tău dezamăgit aflat în faţa mea.*

Priveşte în gol. Trece un şniţel, dar nu e pentru el. E pentru bătrânul de la masa de lângă perete. Vede o mână bătrână şi bronzată ridicându-se să mulţumească. Trebuie să fie un bătrân viveur... unul dintre clienţii cu numele pus pe masă. O prinde pe chelneriţă de braţ, o face să râdă. Imită cântatul la vioară.

E o şcoală de muzică pe undeva prin apropriere. Gae îşi aminteşte că, într-o zi, a auzit notele unor instrumente venindu-i în întâmpinare dintr-o curte. S-a gândit să-şi vâre nasul şi să ceară informaţii. I-ar plăcea să se apuce

din nou de cântat. N-a studiat niciodată, cânta din instinct.

E o greşeală să te iei după instinct. Te duce până într-un anumit punct şi apoi te lasă baltă. Când începi să devii un dur nu mai ai nimic, instinctul moare tânăr. Se transformă în suspiciune. Iar tu rămâi un simplu ignorant pradă lipsurilor tale.

Făcuseră dragoste chiar şi de departe, de mai multe ori. Fără să-şi spună nimic, s-au trezit transpirând, aplecându-se în mijlocul unui parc, într-un autobuz. Gândul era atât de puternic, erau braţe care deschideau coastele. Ca şi cum celălalt ţi-ar căuta inima, din partea opusă a oraşului, trecând prin ziduri de maşini şi de ciment.

— *Azi m-am gândit că fac dragoste cu tine.*

— *Şi eu.*

— *Unde? La ce oră?*

Se exaltau (erau destul de exaltaţi în perioada aia), era o hiperbolă pe care doar misticii o cunoşteau, oameni care făcuseră ani de zile exerciţii pentru a reuşi să se topească într-o dimensiune extracorporală. Pentru ei însă era uşor, necesar.

Dar Gae nu mai crede în asta, nu-şi mai aminteşte dacă s-a întâmplat cu adevărat.

Dacă Delia n-ar fi în faţa lui. Dacă prezenţa ei nu i-ar aminti că s-a întâmplat cu adevărat.

Nu, era doar frenezia căutării unei rochii roşii pentru sărbătoarea iubirii.

Poluţii în afara programului pentru visuri umede.

Acum Delia se gândeşte la asta.

De câte ori îl are pe Gae în faţa ei, umerii lui, bucăţica aceea de piele care intră în cămaşă, se întreabă de ce nu s-a oprit, de ce n-a dat înapoi. În faţa acelui prag.

Ar fi fost suficient să plece cu prietena ei Micol, aşa cum programaseră în vara aceea de vid de după licenţă. Londra era atât de stimulantă, la avangardă în domeniul macrobioticii, al culturilor biodinamice. Ar fi putut să încerce acolo o carieră de nutriţionist. Chelneriţă în timpul nopţii, aventură în timpul zilei.

Micol o mai cheamă din când în când. A rămas acolo. Într-un apartament din South Kensington. Lucrează la teatru ca scenografă şi e furioasă pe laburişti ca o perfectă britanică progresistă. Şi ea are un fiu şi un partener-soţ. Care a înşelat-o şi pe care l-a înşelat. Dar sunt foarte uniţi. Delia nu înţelege cum poţi să fii foarte unit şi să dai din fund în alte paturi.

Sau poate înţelege. Acum înţelege multe lucruri pe care n-ar fi vrut niciodată să le înţeleagă. Cunoaşte toate nuanţele de gri.

Negrul e o culoare pe care a văzut-o şi a dat-o la o parte. Şi totuşi e acolo.

Cât despre alb, nu le mai aparţine decât copiilor. Gâtului lor, când sunt bolnavi, foilor de hârtie pe care desenează.

Putea să plece şi ea, departe de cartierul ăla, de parcul în care fuma iarbă când era adolescentă şi unde îşi duce acum copiii şi culege hârtiile pe care alţii le aruncă pe jos.

Putea să aibă o altfel de existenţă, mai liberă. O existenţă solitară şi egoistă în care poţi decide să pleci spre Calcutta sau spre Aberdeen, să te pierzi. Să te regăseşti.

S-a regăsit oricum.

O dată i-a spus lui Gae *persoanele devin pur şi simplu ceea ce sunt.*

Dar ea nu era aşa.

Era cu-adevărat mult mai pură. Iar dacă viaţa trebuie să fie această escrocherie...

Deci ea era asta.

La treizeci şi cinci de ani cu o uşă închisă în spatele ei, trântită, ruptă.

La treizeci şi cinci de ani stând încă în prag.

Era suficient să-l priveşti atent pe Gaetano ca să înţelegi că nu era potrivit pentru ea, că nu erau potriviţi. Nu erau la înălţimea sarcinii pe care şi-o asumaseră. Doi veleitari cu multe găuri emotive. Se amuşinaseră foarte bine în doar câteva ore. Convinşi că vor reuşi să umple fiecare gaură doar cu puterea gândului. Sâmburele distrugerii sălăşluia deja în exaltarea lor. Doi timizi pietruiţi cu revanşe, care-şi aruncă unul altuia o singură mitomanie, aceea a uniunii lor. Un teribil exemplu de pereche contemporană.

— Cel puţin în Scoţia va fi răcoare.

Aşa e, ea nu prea suportă căldura şi el bineînţeles că ştie asta. E totul mult prea aproape ca să aibă norocul să uite ceva în legătură cu ea.

— Nu ştiu, poate nu plec, rămân. Mă închid în casă, citesc.

Gae nu se întreabă ce carte citeşte sau vrea să citească.

— Da, poate e cea mai bună idee.

Era ceva ce atunci când trăiau sub acelaşi acoperiş îl interesa. El se îndopa cu tot felul de porcării, autobiografii ale unor cântăreţi rock sau ale unor tineri

neonazişti tatuaţi până-n pupile, manuale pentru scriitori aspiranţi. În fiecare an nu putea rezista vechii obişnuinţe de a-şi face cadou Cărţoiul Recordurilor. Se prăpădea de râs privindu-l pe bărbatul cu pielea cea mai extensibilă din lume, găurită de cel mai mare număr de piercinguri. Îl entuziasmau anomaliile, macroscopiile, sarcinile plurigemelare, în care fetuşii păreau nişte furnici într-o gaură.

— Ar trebui să te întrebi de ce îţi plac lucrurile anormale şi scârboase...

— Mă amuză. Mă stimulează.

— Te îndepărtează de realitate.

— Asta şi vreau.

Pe el normalitatea îl cam scârbea, nu voia să se bălăcească în ea. Adora filmele horror de serie B, fantasy-urile psihedelice.

— Asta ar trebui să facă o carte, un film, să-ţi dea un picior şi să te tragă cât mai departe cu putinţă de căcatul în care te afli.

Ajunsese să trăiască în saramura anticipaţiilor pentru filmele de televiziune. Iar ceea ce adunase de ani de zile în fişierele computerului asta era, un coşmar de entuziasm chimic, o poveste urbană cu pitici şi zâne paraşute. În serile bune îi citea Deliei şi se emoţionau amândoi teribil.

Delia adora poveştile fără un adevărat subiect, ci doar cu senzaţii care se împrăştie, cu fiinţe umane care se ating fără să ajungă niciodată una la cealaltă. Futaiuri fără ejaculare.

Da, la fel ca atunci când erau în pat. El ar fi vrut să termine mult mai repede, iar ea stătea acolo la pândă, fixându-l cu privirea în aşteptarea cine ştie cărei eternităţi.

Ea găsea întotdeauna cărţile cele mai bune. Scriitori africani, autori minori, aproape necunoscuţi. Cumpăra dintr-o mică librărie şi avea destul de mult fler. Punea o agrafă de păr între pagini pe post de semn de carte. Poate din cauza simplului fapt că ea le alesese, cărţile alea deveneau mai bune.

În seara asta imaginea Deliei, ghemuită într-un fotoliu, în maiou şi cu faţa demachiată, suptă de lectură, îi provoca o uşoară greaţă.

În seara asta ştie. Oamenii ar trebui să se despartă înainte de a ajunge aici. Unde au ajuns ei. Pentru că după aia îţi rămâne prea multă suferinţă.

Dar nu se întâmplă aşa: mergi până la capăt, înghiţi tot rahatul, chiar şi ăla care nu ţi se cuvine, care dă pe dinafară din canale, din tot blocul, din tot oraşul, al tuturor perechilor care s-au despărţit înaintea voastră, în

acelaşi timp cu voi. Pentru că rahatul vorbeşte în canalele lui subterane şi se consultă. Toate perechile care se despart se vâră în aceeaşi gaură, repetă acelaşi traseu în castelul ororilor.

Nu, n-ar trebui să se ajungă acolo unde au ajuns ei.

La primele simptome ar trebui să plece, să părăsească terenul. Oricum nu va fi mai bine, va fi din ce în ce mai rău.

Dar lumea n-o ştie. Lumea speră şi continuă să sufere.

Dar nimeni nu ştie cât, numai cine a trăit asta ştie cât se suferă.

Când te întorci şi când pleci. Când începi să trânteşti lucrurile, ceaşca de cafea în care ţi-ai turnat vin, vraful de cd-uri. Când copilul cel mic plânge, iar cel mare respiră şi atât, asemenea unei pisici care nu vrea să se lase găsită. Pentru că a învăţat deja. Iar tu nici măcar nu-ţi priveşti copiii, pentru că pur şi simplu nu vrei să ţi se-nvârtă printre picioare. Pentru că ai vrea nici să nu fi călcat în lumea asta cu picioarele tale. Pentru că simţi că într-adevăr nu însemni nimic. Ea e cea care te-a adus în halul ăsta.

Ai un motiv. Ştii că ai un motiv.

Şi ea ştie că are un motiv.

Dar nu mai există nici un motiv.

Şi copiii ştiu că nu sunt un bun motiv.

Şi ei ştiu că nu înseamnă nimic.

Nimeni nu mai înseamnă nimic. E nevoie de timp pentru a fi din nou ceva. Câini răniţi şi mai răi.

Dar între timp familia a murit. Compusă din persoane iraţionale. Din copii dezechilibraţi care se pişă-n pat şi cărora le e foame la două noaptea.

Ăsta e momentul cheie. Când v-aţi ucis şi continuaţi să trăiţi, victime şi asasini în aceeaşi găoace de bucătărie.

Momentul în care ai vrea să mori şi ştii că de fapt nu va muri nimeni, şi asta e chiar mai rău.

Căcatul ăla de copil te priveşte, plin de muci.

Şi e pur şi simplu mic. Şi e pur şi simplu al tău. Şi ştii că e pur şi simplu nedrept. Dar nu poţi face nimic.

Lucrurile s-au strâmbat şi apoi s-au legat aşa, strâmbe ca nişte ramuri vrăjite, iar tu eşti în pădurea aia cu un trunchi care te apasă pe piept. Te sufoci.

Gaetano se ţinea strâns de Wii, lua curbele cu 300 la oră la simulatorul de condus. Ea încerca să-l aducă printre ei.

— *Încearcă să te uiţi zece minute la mâna lui Cosmo.*

El râsese.

— *M-am uitat, şi ce-i cu asta?*

— Nu te-ai uitat zece minute.

— E acelaşi lucru, ce naiba...

— Dacă te-ai uita cu adevărat la mâna aia...

— Ce?

— Ai şti unde eşti. Unde trebuie să fii.

În seara asta sunt într-un restaurant care a scos deja mesele de vară. Cu alte perechi aşezate în jurul lor, cu alt vin.

Delia îşi priveşte fostul soţ, faţa lui inocentă, întotdeauna puţin scârbită. Faţa unuia care nu şi-a atins niciodată ţinta, a ratat mereu în ultimul moment. A fost întotdeauna un ticălos, dacă se gândeşte bine. Dacă nu ţine cont de zâmbetul lui. De obiceiul lui de a o prinde de gât ca şi cum ar smulge o plantă din ghiveci ca s-o sărute cu putere. Ca să-i spună tot felul de chestii de genul... *îmi lipseşti, o să-mi lipseşti mereu, nu pot să trăiesc fără tine, eşti făcută pentru mine, sunt făcut pentru tine.*

Ursuleţii sunt ăia care ţi-o trag. Acum o ştie. Falsele jucării din pluş. Care-ţi trezesc dorul. De o jucărie moale pe care să o ţii lângă tine, sub plapumă.

Ea era proasta. Tot aştepta, ca un cerşetor în faţa unui cinematograf în care rulează un film de dragoste.

Se lasă pe speteaza scaunului. Încearcă să-l privească pe Gaetano de la o anumită distanţă. Dacă închide uşor ochii, poate să anestezieze corpul acela.

Acum, în fiecare zi, face douăzeci de minute de meditaţie. A căutat tehnicile pe Internet. O ajută mult. Să alunge lătratul insistent al gândurilor. Să şteargă tabla.

În dimineaţa asta s-a concentrat pe merele din bucătărie. A intrat în pulpa lor, în parfumul lor, în seminţele din cotor.

Apoi, când a tăiat unul felii pentru băieţi, a plâns puţin. Dar era un plâns bun.

Trebuie să înveţe *să trăiască*. Pur şi simplu să trăiască. Să se întoarcă la viaţa ei. Să-şi scoată pentru totdeauna mâna din mănuşa aia. Să facă un pas înainte. Nu-i uşor pentru o femeie care a rămas înţepenită în supermarket strângând în braţe o sticlă de lapte, fără să ştie unde să se ducă.

Gaetano zâmbeşte. Simte greutatea acelei priviri care nu-l iubeşte şi îl judecă. Bate cu piciorul în masă. E nerăbdător. Îi e foame. Nu ştie ce are. Face masa să tremure.

Delia împinge cu mâna să oprească vibraţia.

Şi simte nervozitatea pe care el i-o transmite... un scurtcircuit de poli greşiţi.

Îi vine în minte momentul în care s-a născut Cosmo.

Şi în noaptea aceea tremurau.

— De ce suntem aici?

— Ca să vorbim despre vacanţa copiilor...

A sosit şniţelul. Chelneriţa i-l pune în faţă. Gaetano ridică furculiţa, o îndreaptă spre Delia.

Pentru o clipă i se pare că-l vede pe Cosmo când îi cere ceva şi aşteaptă cu aceeaşi privire în gol.

Gaetano apucă şi cuţitul, taie bucăţi mari, îşi vâră o bucată zdravănă în gură, mestecă asemenea unui cal după ce a smuls iarba.

Delia îl atinge cu privirea suspinând, fără să se uite cu adevărat la el. E nerăbdătoare şi nu-i e foame. N-are nimic de aşteptat.

Când i se pune în faţă supa de orez, o priveşte ca pe o planetă îndepărtată, o lună într-o fântână, imposibil de atins.

— Cum e?

Delia clatină din cap. Nu e un da, nu e un nu.

Nu trebuia s-o invite la cină în oraş. Trebuia să meargă acasă, să-i ţină puţin pe copii în braţe şi apoi să vorbească în bucătărie în timp ce Cosmo şi Nico se uitau la un dvd cu desene animate pe care el l-ar fi pus la PlayStation.

Ceva rapid, raţional şi practic. Ea desculţă, în pantaloni de trening, iar el fără să-şi scoată măcar geaca.

N-ar fi avut nici un chef să se oprească, ci doar să fugă cât mai repede posibil. Îi era deja suficient mirosul ăla de haine întinse la uscat în casă, de mâncare ca să simtă nevoia imperioasă de a o şterge, de a se furişa necăjit în noapte. Cum făcuse de atâtea ori în adidaşi şi în pijama. Intra într-un bar, cu rumeguş pe jos şi jocuri video.

Dar Delia nu-i mai permite să intre în casă.

— Copiii suferă când te văd că pleci.

Acum îi foloseşte ca pe un scut între ei doi, le schimbă capetele, îi scoate la lumină numai când vrea ea.

— Trebuie să se deprindă cu faptul că nu mai locuieşti cu noi.

— Te reorganizezi?

— Poftim?

— Laşi pe cineva să vină la tine?

Gaetano o spionează cu o expresie tâmpă, ca de cauciuc... ca a vecinului lor bolnav de Alzheimer. Expresia unuia care uită.

— Ai tot dreptul.

— Eu nu sunt ca tine.

El aprobă, zâmbeşte. Pe undeva e fericit. Ridică paharul.

— Tu eşti mai bună decât mine, o ştim.

— Nu-i nevoie de prea mult ca să fii mai bun decât tine.

— Noroc.

A invitat-o la cină, afară din găoacea domestică în care ea, sărăcuţa, a rămas. Sărăcuţa pe naiba, fiindcă a rămas în locuinţa lor, în care el a prins pe perete toate rafturile şi a conceput paturile de sub tavan.

Sigur, el n-ar fi fost în stare să se descurce singur cu copiii. I-ar fi alintat, nu i-ar fi dus la şcoală la timp. Ar fi pierdut suzeta lui Nico. (Ajungea mereu sub canapea şi întotdeauna Delia era cea care se apleca să caute suzeta ca pe o relicvă, pentru că era un model vechi Baby Chicco, iar Nico nu voia altul.) O familie care se plimbă cu un copil de doi ani şi o singură suzetă e o familie deja minată în echilibrul ei, mereu în tensiune. De câte ori s-a gândit la asta, sâmbăta după-masa, când se duceau la Ikea. *Dacă pierdem suzeta, suntem futuţi. Nico va începe să plângă şi n-o să se mai oprească, iar noi o să ne pierdem minţile, eu o să-mi vâr capul în cuptor.*

— Nico mai ţine suzeta?

— Cum crezi că poate lăsa suzeta... după tot ce s-a întâmplat.

Nici măcar nu încercase să-i spună pleacă tu. Rămân eu. Poate că ar fi reuşit totuşi să se descurce singur cu copiii. După primele momente de normală bulibăşeală, de mâncare din conservă şi chiloţi murdari de căcat aruncaţi peste tot, ar fi început să facă ordine, să stabilească reguli. Şi-ar fi adus aminte de cum făcea şi organiza ea. Ba chiar ar fi organizat mai bine el, cu scheme mai puţin monotone. Avea multă fantezie şi îi plăcea să se joace. Ar fi scos coşul de baschet de care Delia agăţa umeraşele cu cămăşi ude şi ar fi prins de perete un minunat sac de box. L-ar fi pus pe Cosmo pe umeri şi *hai, loveşte! Loveşte!* Avea nevoie de un pic de box copilul ăla, era prea intelectual. Ar fi zugrăvit toată casa, ar fi mutat mobilele, ar fi aruncat porcăria aia de canapea decolorată. Repede, cu muzică în fundal. Ca în filmele care povestesc trecerea timpului pe repede înainte. Se vedea în rolul ăsta, cu cămaşa murdară de vopsea şi pizzele mâncate seara.

Nu pizze, nu.

Se ducea să le cumpere când erau împreună. Şi când sosea cu mirosul ăla, era într-adevăr ceva frumos de

văzut. Copiii erau la fel de fericiţi ca ET când e fericit în film. El deschidea cutia de bere şi umplea paharul Deliei.

— *Poftim, iubito.*

Ar fi învăţat să gătească hamburgeri, spaghete.

Dar pentru un asemenea miracol ar fi trebuit să fie cel puţin văduv.

Se imaginase văduv când nu mai ştia cum să facă faţă. Delia era moartă şi el plângea, în sfârşit era şi el disperat pentru un doliu real.

Moartă ar fi putut s-o iubească nemăsurat de mult, simţea asta.

Viaţa era cea care îi despărţea, sângele care încă pulsa prea tare.

El singur cu copiii. Trei mici orfani. S-ar fi urcat în pat toţi împreună. O făcuseră în scârboşenia aia de apartament de la demisol pe care el îl luase cu chirie într-un bloc de pe bulevardul Somalia, provizoriu, cum se spune. Cu putoarea aia de mochetă mucegăită, de mâncare chinezească, de autobuz. Gae a cumpărat îngheţatele, le-a pus în mâna copiilor, curgeau, congelatorul era cum era.

— *Veniţi aici în pat cu tati.*

Au stat aşa, incomod, fără perne la spate. O bună parte din îngheţata lui Nico, a căzut pe cuvertura patului. Îi trebuia pipi şi nu spunea. L-a dus la wc când era ud

deja. Gae a luat foehnul şi şi-a petrecut restul timpului uscând pantalonii lui Nico. Se simţea un miros de pişat care se evapora. Fantasma ei se afla în faţa lor. Gae şi-a aprins o ţigară ca să-i dea foc.

Dacă ea ar fi murit, însă, nimeni n-ar fi putut să-i spună nimic, nici măcar soacră-sa n-ar fi avut ce să-i reproşeze, să-i spună ce îi spusese când plecase, *eşti un iresponsabil, sunteţi doi iresponsabili.* Cine se găsise să vorbească...

Şi Delia îşi imaginase că e văduvă.

Gae cădea de pe motocicletă. Iar ea plângea, era disperată pentru tot ce stricaseră împreună.

În halucinaţiile ei Gaetano era din nou băiatul minunat de care se îndrăgostise. Toate rădăcinile putrede care îi înfăşurau cădeau brusc, îi eliberau, mureau o dată cu el.

Se vedea în timp ce pregătea copiii pentru înmormântare. Paltonaşele bleumarin, cadou de la bunica, şosetele trei sferturi pe picioarele albe, părul lucios ca al copiilor dintr-un alt secol. Lumea pleca tăcută. Şi rămâneau doar ei trei lângă mormânt şi frunzele roşii, suflate de vânt... Ea se arunca la pământ, cu rochia ei neagră. (Da, neagră şi slabă ca un baton de vanilie.) Şi îl iubea cu disperare, şi-i era dor de gura lui, şi îi cerea iertare pentru tot, pentru tot.

Ar fi făcut dragoste cu Gae, nebuneşte, cu durerea gândului ca odinioară. Tresărind în gol. Un gest extrem, la înălţimea promisiunii iniţiale.

Nu mai făceau dragoste. Le venea greu numai când se gândeau. O izbitură de ceva dur. Aproape o violenţă.

Delia i-o spusese într-una dintre ultimele dăţi când s-a întâmplat. (De ce nu tăcea niciodată? De ce simţea nevoia aia exhaustivă de a-i spune totul? De ce nu învăţase că toată sinceritatea aia nu e de folos în dragoste, te face să devii rău?)

Cum poţi să nu-ţi dai seama că eşti singur? Că fuţi peretele? Ce sunt eu pentru tine, una din fantele caloriferului?

Atunci îi scăpase fraza mizerabilă, de manual de căcat, mai de căcat nici că se putea.

— M-am simţit violată.

Gae s-a desprins de ea ca muşcat de viperă, terorizat, plin de veninul care a pătruns şi-i coboară în trup. Venele albastre, durerea din ochi. Jignit. Mai mult decât jignit, împuşcat pe la spate. Unul care nici măcar nu merită să-şi vadă moartea în faţă.

A plecat pe jumătate gol, lovindu-se de tot ce-i ieşea în cale, ca o umbră care nu mai are un corp de urmat.

Voia să-i ceară scuze imediat. De mii de ori scuze. În genunchi ca odinioară. Odinioară, când îi plăcea atât de mult să fie violată. Iar Gae nu era chiar un violator, se străduia să pară. Se întorcea. *Scuză-mă, te doare?* Ca un copil.

Da, ca fiul ei Cosmo când o trăgea de păr noaptea.

Câte trupuri se amestecau în nopţile alea. Cele pure şi inocente ale copiilor cu ale lor, atât de nemulţumiţi, încât păreau murdari.

Îl auzise pe Gae trântind uşa şi plecând. *Sigur, du-te, n-ai decât să crăpi. Să nimereşti sub un tramvai. Unul din noi trebuie să plece din lumea asta. Pur şi simplu nu ştim să trăim împreună.*

După aia îl aştepta însă. Îi era de ajuns ca el să plece ca să înceapă să-l iubească din nou puţin. Se uitase la copiii care dormeau, îi mângâiase, apoi îl aşteptase.

Putem să reuşim. Trebuie să reuşim. Pentru ei.

Nu reuşeşti niciodată pentru copii.

Iar ei, care ştiu că nu contează, se străduiesc. Pun cănile pentru micul dejun pe masă, spionează privirile, tăcerile. Dau o sărutare şi într-o parte, şi în cealaltă, speriaţi că au greşit momentul, că au greşit obrazul, Aşteaptă şi ei. Să se întoarcă iubirea.

Era suficient ca el să pună strâmb un pahar ca să-l dispreţuiască.

Neglijenţe infime pe care le-ar fi suportat de la oricine fără să le bage în seamă. Dar de la el nu. Ce pretindea de la el?

Totul. Pur şi simplu totul. Şi asta a fost adevărata greşeală. Să se închidă într-o singură iubire şi să-i ceară totul. Pur şi simplu pentru că ai nevoie de tot. Să înveţi totul de la început, să umbli, să te îmbraci, să faci dragoste. Şi-au dat tot, s-au învăţat unul pe altul totul. O nouă viaţă în comun, dusă de două fiinţe ude şi nesigure ca doi mânji abia născuţi care se ridică şi încearcă să rămână în picioare.

Dar ei n-au reuşit. Era greu de acceptat.

Gae intra în casă, *ciao*, şi trecea mai departe. Îşi căuta lucrurile, stick-ul de memorie, hanoracul pentru alergat. Se ducea la frigider. Ar fi trebuit să-l accepte. Cu copiii învârtindu-i-se mereu printre picioare.

— *Sunt mort de oboseală.*

— *Ce-i?*

— *Nimic, nu-i nimic.*

Pizda mă-sii, ce răspunsuri urâte. Şi totuşi atât de normale.

Dar dacă nu-i nimic, ce facem aici, sub acoperişul ăsta comun? Patul era îngust şi mirosea a balsam. Ea lua o

carte ca să se liniştească, să fie în altă parte. O deranja până şi faptul că el se întorcea de pe o parte pe alta în pat.

— *Du-te să te uiţi la televizor, dacă nu dormi.*

Pentru el era normal. El se adaptase mai bine vieţii. Sigur că îi părea rău, simţea că nu mai e ca odinioară. Că pielea se uscase şi mânjii deveniseră doi cai sleiţi de puteri, asemenea celor care se învârtesc în parcuri cărându-i pe copii.

Dar el s-ar fi adaptat. Era mai optimist, întotdeauna a fost aşa.

— *Ce zici? Mă duc să iau nişte pizza.*

Îi ajungeau pizzele. Cutiile calde, şunca moale. Şi ea plângea în fiecare noapte.

Nu suporta nimic. Pe maică-sa şi pe taică-său despărţiţi de-o veşnicie. Pe maică-sa în bikini care o întreba *la ce te uiţi?* Ea se uita la cele câteva fire de păr ieşite puţin din slip. Simţea ceva neplăcut, o viaţă care nu mergea în direcţia bună. Pentru că ea se uita la lucruri la care n-ar fi trebuit să se uite. Îşi imagina. Iar la capăt se afla întotdeauna un nor, ceva negru, un liliac mort. Cel pe care-l găsise prizonier în casa de la mare. Nu era nimic de explicat. Pentru că nu se putea explica.

Îi venea în minte un spectacol de teatru. *Trei surori*. Trei păsări prizoniere. Trei fetiţe decrepite. O bucată mare de tifon în faţa scenei. A şocat-o atât de mult. Avanscena era ameninţătoare. Iar ea a trebuit să-şi ţină tot timpul gâtul întins, cu bărbia ridicată. S-a simţit strivită de peretele acela de lumină prăfuită. N-a auzit nici măcar un singur cuvânt al actorilor, i-a lăsat să se mişte în spatele tifonului ca nişte fantome. A stat tot timpul cu gura întredeschisă. Apă care-i intra înăuntru. Un izvor rece.

Acum ştia ce căutase. Nimic altceva decât lumea de dinainte de a se naşte.

N-ar fi vrut niciodată să se nască. N-ar fi vrut să vadă niciodată firele de păr ale mamei ieşind din bikini.

— *La ce te uiţi?*

Era doar o femeie întinsă la soare, un drept sacrosanct. Nu putea fi ăla pântecele în care trăise, în care se formase, placa aia puţin greoaie, înnegrită de soare.

Îi venise cât se poate de natural, într-o bună zi, să nu mai mănânce. Pur şi simplu se regăsise pe ea însăşi, aşa cum voia să fie. Un văl întins acolo unde doar sufletul alunecă. Vie, incredibil de vie pentru că era blocată într-o stare de pre-moarte.

Fusese foarte fericită. Asta-şi aduce aminte. Incredibil de fericită. Se stăpânea extrem de uşor. Nu avea nevoie de lucrurile lumii, de barurile ei, de restaurantele ei.

Uneori mama o ducea la restaurant. *Comandă ceva, mănâncă*. Fiamma era întotdeauna la cură de slăbire, fura din farfuria fiicei.

Acum îi ajungea un măr şi putea să funcţioneze ore întregi.

Fuseseră zile atât de uşoare. Ca atunci când începe toxicodependenţa, când începi să tragi pe nas cocaină sau să te îndopi cu amfetamine. Ştia o mulţime de sfinte moderne, nemâncate şi duse cu pluta, bântuite de viziuni chimice.

Ea făcea totul singură, detesta orice formă de dependenţă.

Depindea doar de ea însăşi.

Senzaţia că poţi stăpâni totul din moment ce ştii să-ţi stăpâneşti foamea.

Să te trezeşti dimineaţa cu o gaură-n stomac. Să înregistrezi orice mişcare interioară. Plăcerea de a simţi că foamea dispare ca o coadă urâtă, că pereţii nu mai au mucoasă, par să se unească asemenea unei butoniere închise. Şi totuşi avea încă multă energie, produsă de psihic, de un gaz interior.

Fuseseră zile fericite. Aşteptând să iasă oasele, ca florile care se deschid dimineaţa

Apoi căzuse înăuntru. Exact ca toxicomanii.

Puterea începea să se evapore, viziunile deveneau praf. Lucruri de mâncat pline de praf. Dar nu putea face altceva decât să continue. Să vomite verde.

Îşi dorea să iasă din asta, dar nu exista voinţa potrivită. Exista doar o formă de minciună.

Se gândea la viaţă. Se uita la viaţa altora. A fetelor normale, cu trup. Cu jeanşii mulaţi pe fund.

Dar ea era deja în cealaltă crisalidă de viaţă, prizonieră. Cea a muribunzilor, a misticilor cu feşele lor.

Nu mai umbla. Petrecea ore întregi întinsă pe pat. Părul îi semăna cu o blană de şoarece. Iar paloarea era cea a unui corp exhumat. Cenuşă adunată laolaltă.

Delia s-a dus să locuiască în apartamentul ăla cu Micol, studia biologia. Insecte, vieţi camuflate. Mama o vizita împreună cu prietenul ei. (*Fiică-ta-i lesbiană*?) Zgomotoasă, nepotrivită, nu înţelegea. Fiamma fusese obligată şi ea să urmeze un anumit *parcurs*, i-o spuseseră specialiştii. Nu vorbea niciodată de mâncare. Era ca şi cum ar fi vorbit de dracu'. De părul care ieşea din bikini.

Delia îşi ţinea un jurnal alimentar.

Lucrurile nu pot fi spuse. Cuvintele urcă din profunzime, dar rămân acolo ca nişte peşti morţi. Sufletul e poarta unui cimitir marin. Nu intra bronzată, desculţă şi cu un sendviş în mână. Respectă-ţi fiica. Fiinţa asta care suferă de prea mult timp, de prea de departe. Nu există adevăraţi responsabili. Poţi să te consideri nevinovată. Pur şi simplu aşa s-a întâmplat.

Prea fragilă să trăiască şi prea puternică să moară: asta era Delia pe-atunci.

Scenele penibile din magazine, când îşi cumpăra ceva. Măsurile de fetiţă. Privirea vânzătoarelor.

Şi genunchii care începuseră să o doară cu adevărat. Şi caca asemenea celei de iepure, mici fructe de pădure.

Câţiva ani mai târziu Gae îi va linge dinţii roşi de anorexie.

— La ce te uiţi?

— La tot din tine şi îmi place tot.

— Ar trebui să-mi pilesc dinţii?

— Să nu cumva să îndrăzneşti.

Nici în seara asta supa nu intră. Îi rămâne în gât, face un efort teribil să înghită. Boabele de orez par nişte bucăţele de ghips. Şi totuşi ştie că trebuie s-o facă. Trebuie să mănânce.

Încet, rar. Să se hrănească.

Are copii şi nu poate să-şi permită aşa ceva. Se teme de asta, e lucrul care o sperie cel mai tare. Pentru că scapă de sub controlul ei. Îi dă senzaţia că poate să controleze tot, dar scapă de sub control.

Iar ea e una care ţine totul sub control.

De când au apărut copiii, a descoperit că e o bună organizatoare. În stare să se gândească la o infinitate de lucruri în acelaşi timp. Când se gândeşte, îşi prinde obrazul cu dinţii şi rămâne aşa. E ca o agrafă internă, îşi prinde post-it-urile de obraz. Acum are o bătătură acolo, înăuntru, în care se scufundă toate grijile ei.

Nu mai mănâncă, strânge din dinţi, se prinde de obraz.

— M-am aranjat destul de bine... fac cumpărături... am cumpărat o mătură electrică... face totul singură. Mişto. De ce nu ne-am cumpărat niciodată o mătură electrică?

— Habar n-am...

Gae e plin de grăsime pe bărbie, de la şniţel. Delia ar vrea să întindă mâna, să-i întindă şervetul ei. E un reflex condiţionat să cureţe bărbii.

— E un bloc... un loc de căcat...

— Ştiu.

— Ţi-a spus Cosmo?

— Da...

— Lui Nico îi place... tapetul de pe pereţi, animăluţele albe... e plin de animăluţe din praf. De-aia am cumpărat mătura electrică.

Îşi împunge obrajii cu limba, mai întâi unul, apoi celălalt.

— Nu pot sta mult...

— Şterge-te pe bărbie.

Gae se gândeşte la copilul cel mic, la Nico. Îi lipseşte. Când îl ducea în braţe, era ca şi cum ar fi ţinut un ursuleţ spălător agăţat de gât. Îl duce pe bicicletă în parc şi Nico adormea în scăunel. Părul, se gândeşte la părul copilului, drept şi puţin roşcat, ca al lui. Delia nu-l mai lasă să ia copiii.

— Nu poţi face cum vor muşchii tăi.

Are zilele lui, judecătorul i le-a dat.

S-au trezit pe treptele Palatului de Justiţie în dimineaţa aia de căcat. Acum o lună. Ultima dată când s-au văzut. Era deja cald, dar Delia era îmbrăcată cu geaca ei de velur căptuşită. Aia pe care o ţine tot timpul agăţată la intrare.

Judecătorul era un tânăr chel. Un soi de pui în pungă de plastic.

I-a dat dreptate ei.

Ea nu vrea ca el să treacă pe la ei aşa, o jumătate de oră, cu vreun cadouaş sau cu o pungă de bomboane care le strică cina.

— *Devin nervoşi, ciudaţi, nu mai ascultă.*

E prea uşor să vii, să arunci o roşcovă şi să pleci.

Când erau cu un picior înăuntru şi cu unul afară, el aşa făcea. Suna la interfon.

— *Pot să urc?*

Deseori răspundea Cosmo.

— *Întreab-o pe mama dacă pot să urc.*

A greşit, copiii nu trebuie amestecaţi. Dar îi era dor să-i amuşine. Pentru că paşii duceau departe, dar în cele din urmă se întorceau mereu acolo. Înainte de a suna se plimba puţin în sus şi-n jos. *Poate coboară să arunce gunoiul, o apuc de mână. Deci, ce vrem să facem?*

Odată încercase să o sărute. Ea chiar deschisese gura. Dar şi limbile lor erau furioase, două săbii medievale. Cum poţi să faci dragoste cu fierul? Ar fi nevoie de o pulă ca a lui Iron Man.

Limba era cea care îi plăcuse cel mai mult. Mică, roşie, blândă şi dintr-odată plină de nervi şi de sânge, ca ea.

Se sărutau ore întregi. În parcuri, pe lângă pereţi, ca adolescenţii la primele încercări de a sonda un alt corp. Viermi calzi, încolăciţi de zăpuşeală, care se lasă să cadă, să alunece. El se furişa în gura ei şi cădea înăuntru, îşi mişca limba ca un făcăleţ în mămăligă. Te lăsai dus, deveneai umed şi înflăcărat. Creşteai o dată cu saliva. Nu mai erai amărâtul de săptămâna trecută. Pentru că ea te voia ca o lipitoare, ca o plantă ce caută soarele. Ca toate lucrurile stupide care se caută pe lumea asta pur şi simplu pentru a trăi.

Se dezlipeau puţin şi se priveau, satisfăcuţi. De nimic. De rumegatul ăla. Apoi se întorceau la lucru. Ca nişte muncitori transpiraţi. Pentru că despre asta era vorba. Fundaţii de salivă pentru o iubire.

Când au încetat să se mai sărute?

Ea a fost cea care s-a tras înapoi strâmbându-se puţin dacă tu încercai în timpul zilei. Care de fapt e timpul serii, pentru că restul zilei fuge (nu se ştie cum, dar fuge) şi aveţi doar seara ca să vă priviţi unul pe altul, să staţi alături.

Ea găteşte şi tu scoţi şervetele din sertar, o priveşti din spate şi te gândeşti că e ea, că aţi făcut împreună toate lucrurile alea, că ai văzut-o aducând pe lume un copil. Ţi-a dăruit un mic om, mic cum erai tu. Şi ai plâns,

pentru că puteai să iei totul de la capăt cu un alt tu însuţi virgin. Şi ai fi făcut mai bine. Pentru că aparţineai unei alte generaţii, mai sensibile. Aveai în oase tâmpeniile părinţilor tăi. Şi nu le-ai fi repetat. *Poţi jura, fiule, că n-o să le repet.* Sunt gândurile oricărui tânăr care devine tată, dar în momentul acela sunt doar gândurile tale.

Îţi vine în minte flashul acelei nopţi. Te apropii să-i dai căcatul ăla de sărut, chiar dacă ea e în tricoul de casă şi are o expresie nu tocmai de iubit. O faţă nu tocmai de film. Dar v-aţi spus de atâtea ori: *viaţa ne devorează, dar, când ne trezim singuri, idila o ia de la-nceput.* Pentru că poţi să te reîndrăgosteşti mereu. Există perechi care au făcut dragoste până în clipa morţii. Iar tu eşti convins că ai şanse. Culegi cartea de pe jos, una dintre cărţile pe care le citeşte Cosmo, şi faci un salt spre ea.

Dar poate i-ai sucit gâtul. Şi ea era încordată. Nu-i place să gătească, dar trebuie s-o facă în fiecare seară. Simţi gura aia strâmbă, pareza uneia pe care a lovit-o apoplexia.

De-abia aţi făcut un pas dincolo de tinereţe şi sunteţi deja atât de departe unul de celălalt? *Pizda mă-sii*, te gândeşti.

Aşa că te gândeşti *trebuie să te bucuri un pic de viaţă înainte. Înainte de a fi futut, pentru că asta e o lume care te fute.*

Pentru că poate într-o bună zi chiar o să te lovească apoplexia.

Gae a citit multe cărţi despre a doua viaţă.

Despre oameni care renasc după un accident teribil şi pentru prima oară observă un fluture sau o tâmpenie de genul ăsta.

Lucra la un proiect pentru televiziune. Diaree de diluat în şase episoade. Avea nevoie de o pace pe care el n-o cunoştea. I se umflaseră pe bune coaiele. Se simţea greu jos, ca boschetarul cu orhită pe care-l vede uneori în parc. Unul care-şi ţine pantalonii legaţi cu o sfoară şi-şi lasă toate alea la vedere. Boala aia patetică pe care o afişează ca să prindă privirile oamenilor şi să scuipe în ele.

Se gândeşte la orhită. La coaiele alea vizibil umflate într-o manieră anormală. Cele ale unui boschetar în trening. Ale unuia care a rămas fără ancoră şi acum îşi arată calabalâcul umflat. De durere, de deziluzii, de bătăi de joc. Umflat.

Gae se gândeşte cum s-ar comporta el dacă ar avea nişte coaie de dus cu roaba.

Dacă ar avea talent, ar pune toate gândurile astea într-o carte. I-ar plăcea să scrie o carte, povestea unui tânăr care traversează strada, intră într-un parc şi îşi schimbă identitatea.

Da, i-ar plăcea să scrie un nenorocit de *Into the Wild*[2]. În loc de pădurile din Alaska, copacii de la capătul străzii Salaria, cu antenele şi bălţile de după ploaie.

De ce plouă aşa de mult?

A fost una dintre ultimele întrebări pe care şi le-a pus. Sătul de noroi şi de tot restul. Ce pula mea s-a-ntâmplat cu soarele?

El nu crede într-o a doua viaţă. Vrea să se bucure de asta.

Îi plac filmele despre eutanasie. Despre cei care spun nu, nu rămân înţepenit aici să mă uit la voi cum trăiţi.

Asta i-a spus Deliei când s-au despărţit. Începuse să se simtă ca un bolnav terminal în casa aia.

— Lasă-mă să crăp în pace, deconectează aparatele, soră.

Acelaşi lucru îl fac în seara asta, în localul cu mesele în aer liber şi chelneriţele cu burta dezgolită de jeanşii cu talia joasă.

---

[2] Roman de Jon Krakauer, tradus în română cu titlul *În sălbăticie* şi ecranizat în 2007, în regia lui Sean Penn (n. tr.).

Stau acolo înţepeniţi, uitându-se la alţii cum trăiesc.

Şi-au dezvoltat o emotivitate negativă.

De altfel, cum ar putea să fie veseli după tot ce s-a întâmplat.

— *Să ştii că puteţi să trăiţi despărţiţi în casă.*

I-a spus-o Cosmo în seara în care Gae a smuls faţa de masă şi a făcut praf cina.

Cosmo a privit dezastrul cu faţa lui hotărâtă. Parcă era Berlusconi pe ruinele cutremurului din L'Aquila.

Era gata să-i dea camera lui. (Acolo adormea Gae deseori, pe covorul cu broaşte, între cele două pătuţuri.)

— *Ce zici tu acolo, Cosmo?*

— *Mi-a spus doamna învăţătoare.*

S-au dus să vorbească cu învăţătoarea.

— *Vorbim despre lucrurile astea, e normal.*

Şi învăţătoarea era despărţită. Ca să-şi ridice moralul îşi pusese silicoane. Avea două frumoase mingi sintetice care-i umflau bluza. Şi la care taţii se uitau. Şi Gae îi pusese un pic gând rău. *O invit să bem o cafea ca să discutăm despre Cosmo.* Cu părul ciufulit, cu cearcăne, i-ar fi plăcut să se folosească de farmecul său suferind. Îi plăcea ideea cu învăţătoarea, era destul de cinematografică. Să-şi lase capul între ţâţele alea de star

porno în timp ce ea declama *În Turn tăcerea era deja profundă*...

— *Se mai învaţă la şcoală Pascoli*[3]*?*

— *Nu, învăţăm despre masai. Lungul drum al masailor.*

Au râs cum râdeau la sfârşit ca să nu-i apuce disperarea. Râdeau de ei şi de epoca lor democratică şi confuză.

Delia ridică mâna şi-şi dă părul după ureche.

Gae îşi dă seama abia acum că şi-a schimbat cărarea. A mutat-o din mijlocul capului într-o parte. Poate şi pentru că ea s-a mutat într-o parte, cea a singurătăţii ei.

— Mai vrei puţin vin?

Ea acoperă paharul cu mâna şi clatină uşor din cap.

El bea.

Delia are şuviţa aia de păr care-i taie fruntea. Acum Gae se gândeşte la o cortină. Deschisă pe jumătate.

Când era tânăr, i-ar fi plăcut să scrie pentru teatru, începuse ca asistent voluntar. Teatre minore, zdrenţe aduse de acasă, regizori deliranţi şi înfometaţi care

[3] Giovanni Pascoli (1855-1912), poet italian, considerat, alături de Gabriele D'Annunzio, unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai curentului decadentist (n. tr.).

mâncau crenvurşti cruzi noaptea. Se aşezase pe fotolii pătate de umezeală, arse cu ţigara.

Era un tânăr de periferie, când ajungea cu scuterul în centru, faţa îi era un cimitir de musculiţe. Tipii ăia i se păreau cu adevărat geniali. Pe vremea aia era destul de pătruns de ideologie, detesta televiziunea şi ţara pe care aceasta o trăgea după ea. Încă mai credea că există un antidot. Cineva vigilent, care să spună *fiţi atenţi, nu aşa funcţionează lucrurile, nu aşa vor funcţiona.* Vom deveni cu toţii mai săraci şi mai trişti, iar tinerii n-o să ştie niciodată încotro s-o apuce. N-o să mai aibă chef să înghită musculiţe, se vor zvârli cu toţii într-un centru comercial la preselecţia pentru Big Brother.

Oamenii ăia din teatru i se păreau persoanele potrivite. Aveau o grămadă de vorbe în gură şi le rostogoleau bine, ca pe nişte pietre, aşa i se părea.

Pe vremea aceea Gae nu ştia să vorbească. Trăia din gânduri îngropate pe care nu reuşea să le exprime. Credea că vorbele au o mare importanţă.

Oamenii din teatru beau zdravăn, sticle întregi de bitter, de vodcă.

Într-o noapte unul dintre ei, cel care-l juca pe Torvald, l-a strâns de gât pe altul şi l-a lovit cu o sticlă în faţă. În noaptea aia Gae s-a gândit că scena respectivă era mult mai interesantă decât spectacolul pe care-l jucau în

teatru. N-a spus-o, dar a gândit-o. S-a gândit, *ăştia n-au nici un viitor.*

Pe vremea aia Gae nu ştia că o să ajungă la televiziune să pişe desfăşurătoare, replici fără consistenţă.

Pe Delia o doare stomacul. De abia aşteaptă să se termine odată cina, farsa asta. N-au nimic să-şi spună. Au vorbit mult. Ea a vorbit foarte mult. Şuvoaie de cuvinte ajunse la gunoi.

S-a machiat ca să iasă. Şi-a îmbrăcat rochia aproape pe întuneric, privind strada printre jaluzelele trase. Lumea care se întorcea acasă. Fata de la nail shop care fuma sprijinită de vitrină.

Oraşul s-a umplut de magazinele astea pentru unghii. Când trece prin faţa găoacei ăleia luminate vede, la orice oră din zi, femei cu mâinile întinse, cu degetele răsfirate, ca în faţa unui prezicător, în faţa cuiva care le poate indica un drum înăuntrul lor.

Delia îşi priveşte mâinile pe masă, goale, fără verighetă, doar un mic inel cu briliante, cadou de la tatăl ei când a împlinit optsprezece ani, cu unghiile transparente.

Într-o bună zi va trebui să intre şi ea într-un nail shop, să întindă mâinile şi să le vadă împodobite cu gheare date cu lac.

Schimbarea unui caracter prea interiorizat poate începe aşa, cu mici aplicaţii externe. Ar trebui să se deschidă la solicitările lumii, să înşface ceva, una dintre multele mutaţii care îi scapă, dar care ajută la adaptare. A rămas în urmă. Una dintre creaturile acelea prudente care apar în fiecare secol. Care trăiesc fără succes în epoca lor. O caracteristică a lipsei de precizie feminine. Se detestă pentru asta. Pentru că ştie că e o momâie.

Sună mobilul. Delia caută în poşetă, citeşte MAMA pe ecranul albăstrui. Se strâmbă uşor.

— Ia zi.

N-o lasă să vorbească.

— Dă-mi-l. Ce-i, Cosmo?

Vocea copilului. Plângăreaţă şi puţin stridentă, ca o patină care alunecă prost.

Gaetano se apropie să audă vocea fiului său. Îşi drege vocea, tuşeşte. Acum îl aude pe Nico urlând ca o mitralieră.

— Vorbim mai târziu. Duceţi-vă la culcare.

Gaetano ridică mâna ca la şcoală. Dar Delia închide fără să-i dea cuvântul.

— Voiam să-i salut...

— Ah... Îmi pare rău.

Nu le-a spus că ieşea cu el, nu voia să le creeze iluzii.

— Nu dorm?

— Mama-i de vină.

— Ce mai face maică-ta?

— E nemuritoare.

— Puteai să-i transmiţi salutările mele.

Gaetano ştie că e furioasă pe el, dar e ceva de moment. S-au împăcat întotdeauna bine. Relaţiile acelea uşoare, deja stabilite. Simpatii combinate cu ajutor reciproc. El îi pregătea cocktailul, gin tonic, mojito. Soacrei lui îi plac aperitivele superalcoolice.

— Vrea să-i dăruiască un câine.

Bunica a urcat cu parfumul şi zgomotele ei. Nici măcar n-a privit-o. Nu se privesc prea mult. Trec una pe lângă alta grăbite, concrete. Îşi spun doar lucrurile trebuincioase.

Delia a lăsat cina pregătită, i-a spus să nu-l lase pe Nico să ajungă la congelator. Mama a dat din cap. N-o contrazice niciodată. Aşteaptă ca Delia să plece şi apoi face ce vrea ea. Şi-a adus cu ea şi partenerul, un fals bunic. Cu o cămaşă de mătase de culoarea vinului.

Bătrâni care încă mai fac sex. Au o anumită grijă unul de altul, fac glume. Copiilor le place de ei.

Copiilor le place de oricine pune piciorul în casa aia.

Aşteaptă la uşă în pijama, Nico cu suzeta pe limbă, ca o lacrimă de cauciuc, Cosmo cu ochelari şi cu ticul din ultima vreme: îşi încreţeşte nasul ca un hârciog.

Aşteaptă să intre cineva.

Când cobora cu liftul, Delia s-a gândit la copii şi şi-a spus că sunt ca nişte puşcăriaşi. Stau în uşă aşteptând să vină cineva şi să mişte puţin apele din balta aia de casă, unde ei plutesc ca nişte răţuşte de plastic într-un bazin.

Fiamma a făcut tot posibilul să fie evitată despărţirea aia.

A luat-o de mână şi i-a vorbit cu lacrimi care din ochi îi intrau în gură. Iar Delia a lăsat-o să-şi bată gura o vreme (a fost oarecum impresionată s-o vadă pe femeia aia aşa de afectată).

L-a invitat pe Gaetano la masă. I-a spus chestii de tipul *Delia e o femeie interesantă, complexă, dificilă*, bla bla bla. Subtitrarea era: *scuză-mă, am adus-o pe lume pe dezechilibrata asta şi tu ai avut ghinionul s-o întâlneşti, dar încearcă să rezişti.*

Inimă de mamă.

Adevărul e că acum Delia ţine la ea. Îi dă cărţi de citit. Au parcurs împreună un drum, acela de a se accepta. Şi au reuşit oarecum. Fiamma s-a obişnuit.

Ştie că n-o poate bate la cap. Dacă vrea să-i mai vadă pe copii, să se joace împreună cu partenerul ei de-a bunicii. Îşi scoate pantofii, îşi pune o pereche de papuci din plastic cu găuri, îşi prinde părul cu o clamă. Se pricepe destul de bine să se poarte cu copiii. Se pune în genunchi, latră. E chiar ciudat să vezi cum se schimbă oamenii.

Nu e una care n-a vrut să privească adevărul în faţă, dar Delia nu mai e supărată pe ea. Nu era pur şi simplu în stare să-l suporte. Există caractere diferite şi gata. Iar acum i se pare un adevărat noroc. Copiilor le place felul ăla al ei de a arunca lucrurile la spate ca pe un capăt de fular, de a umple prăpăstii cu munţi de îngheţată, de adezive fosforescente.

Poate de asta ai nevoie ca să mergi mai departe. Un soi de instalaţie de epurare care dezintegrează sedimentele şi nu lasă să treacă nimic dur.

Rămâi mai uşor, chiar mai curat.

Delia priveşte perechea în vârstă, el pare un tip vesel. Cu un tonus muscular excelent pentru vârsta lui, unul dintre bărbaţii ăia vânjoşi care joacă tenis la club.

Se gândeşte la tatăl ei. La momentele în care privirea lui devenea sticloasă. Era un bărbat aflat întotdeauna în pragul depresiei. O privire umană, zâmbitoare, atrasă în mod fatal de staza aceea dureroasă. Era fiul unui supravieţuitor de la Auschwitz, moştenise coşmarurile tatălui său, visa lagărul în care nu fusese niciodată.

Gaetano îşi atinge coada ochiului, se scarpină.

— Las-o să le ia un câine copiilor...

— Numai câinele îmi mai lipseşte.

— Vin eu pe post de dog sitter.

— Când? La trei noaptea?

Singurul animal pe care l-au avut vreodată a fost hamsterul.

Gae se trezea noaptea în zgomotul ăla infernal. Prima oară când l-a auzit s-a speriat rău, *ce pula mea, ne-a intrat anticristul în casă*. S-a dus în camera copiilor convins că-l va găsi pe unul sau pe amândoi cu ochii daţi peste cap şi vocile schimbate. Evident că dormeau. Era căcatul ăla de hamster. Noaptea urca în partea de sus a cuştii, unde era o mică roată, se agăţa de ea ca un liliac şi se-nvârtea cu furie. Făcea un zgomot al dracului de enervant.

Doi ani de zile au trăit în condiţiile alea. Un hamster incredibil de longeviv şi complet nebun.

Cosmo îl lăsa deseori liber. Antricristul ronţăise firul de la computerul lui Gae, căzuse în wc, dar supravieţuise.

Apoi într-o bună zi s-a îmbolnăvit.

Erau în cafeneaua din faţă de la MACRO. Într-una dintre duminicile lor culturale care începeau cu intenţii newyorkeze şi se terminau cu Nico care punea mână pe vreo instalaţie făcută din sfori vechi sau fibră de sticlă şi pornea alarma.

Gaetano râdea, pentru el arta contemporană era o mare şmecherie, comerţ pe scară largă. Delia era încântată de televizoarele cu *performances*.

Stăteau de vorbă în barul ăla alb. Delia voia să-l pedepsească pe Nico, Gae, în schimb, îi cumpărase încă un baton de ciocolată. Vorbea aiurea.

— În Danemarca toţi copiii pot să se murdărească, să coloreze, să participe la artă... aici însă... Ţară de căcat...

Nico era braţul său armat, micul kamikaze al tâmpeniei şi frustrărilor sale.

Delia răsfoia un catalog. Era probabil vreun animal mort în catalogul ăla. Cosmo stătea lângă ea, ca de obicei. Începuse să vorbească despre hamster: nu se mai mişca, nu se mai învârtea noaptea.

— Mami, trebuie să-l ducem la veterinar.

Gaetano spusese cu gura plină, în timp ce-şi muia croissantul în cappuccino:

— Hamsterul nu se duce la veterinar. Se cumpără un alt hamster.

Tăcere. Delia îl privise cu o faţă care semănă cu una dintre instalaţiile alea.

— Ce spui?

— Veterinarul costă cincizeci de euro, hamsterul opt.

Dădea din cap, îi plăcuse la nebunie replica. Pentru o replică bună, Gae ar fi fost în stare s-o vândă şi pe mă-sa, era de altfel meseria lui. Credea că şi Delia va râde.

— ...Nu spui tu că trebuie să facem economii... Asta spune mama mereu, nu-i aşa Nico?

Nico râdea, cu râsul lui care-i înveselea pe toţi. Încercase de nenumărate ori să-l lichideze pe hamsterul ăla, îl strângea prea tare, îl apuca de coadă cum făcea cu jucăriile lui de pluş când le arunca pe jos (nestatornic în pasiuni ca taică-său). Era un copil care nu împlinise încă trei ani, nu ştia că viaţa poate să moară.

Dar Gaetano da, el trebuia s-o ştie. Cosmo era îndrăgostit de şoricel, îl ducea cu el la plimbare într-o şosetă.

Gaetano privea expresia rătăcită a lui Cosmo lângă cea a mamei.

— Glumesc... ce naiba, nu se mai poate glumi...

Erau deja împărţiţi în două tabere. El şi Nico de o parte, iar melancolicii ăia doi de cealaltă. Aceea a fost poate prima despărţire a familiei. Se pornise o discuţie absurdă.

— Dar nu e decât un şoarece.

— Pentru el e mult mai mult.

— Un şoarece e un şoarece şi, dacă moare, nu-i chiar aşa de grav, e grav dacă-ţi moare tata, mama, fratele...

— Nu ştiu ce zici, ce-ai în cap...

— Îl faci să devină un alienat... exagerezi totul... nu-l laşi să vadă realitatea...

— Vede singur realitatea.

— E mult mai bine să-i spui unui copil că nu e cazul să se pună pe salvat un şoarece... nimeni n-o să-i pună perfuzii aşa cum i-au pus lui bunicu' la spital...

— Taci din gură...

— Nimeni n-o să salveze căcatul ăla de şoarece.

— Aşa îi învăţăm ce e iubirea, Gaetano?

— Aşa învăţăm să trăim.

— Nimeni n-o să te salveze pe tine, Gaetano... De când ai devenit aşa de idiot?

Dar ei erau diferiţi.

Ar fi fost o familie diferită. Toată lumea aia perfectă. Perechile cu cărucior dublu. Cu cutiuţa pentru suzetă.

Câtă precizie în a preveni orice obstacol care ne face să fim mai adevăraţi.

Nu voiau să supravieţuiască. Voiau *să înainteze*, să crească împreună. De aceea îşi făcuseră o familie. Incertitudinea li se părea singurul mod de a fi. Senzaţia aia de a trăi în mod comic o tragedie.

Se uitau încântaţi la alţii. Priveau lumea, răpiţi ca la teatru. Strângeau în memorie imagini, situaţii de viaţă, relaţii. Delia alăpta prin parcuri. Uneori, seara, se întindeau pe jos în casă. Unul lângă altul, ca două cadavre. Era cald. *Vino să vezi ce răcoare e aici jos.*

Cum te simţi? Ce crezi despre mine? Ce crezi despre lume, iubirea mea? O să reuşim să trăim pe planeta asta bolnavă? O să reuşească fiii noştri?

Deschideau atât de multe porţi.

Delia i le deschidea lui Gaetano. Ea avea răspunsuri surprinzătoare. Dar deseori le era suficientă tăcerea. Inima lor era deschisă. Sufereau pentru orice prostie cât de mică. Orice ştire gravă intra în casa lor ca un doliu tangibil. *Oamenii sunt atât de singuri*, de câte ori şi-au spus asta. Toate capetele alea sprijinite de plasticul murdar în staţia de autobuz.

De câte ori s-au simţit vinovaţi când puneau apa la fiert pentru paste. Delia completa ordine de plată din contul curent ca să salveze ceva în lumea asta.

Ei n-ar fi închis uşa în spatele lor ca perechile alea de tineri deja defuncte. Trezindu-se într-o clipă mai zgârciţi, mai ranchiunoşi decât părinţii lor. Tipi ca Pier şi Lavinia, ca Sebastiano şi Daniela.

Îşi petreceau uneori serile cu ei. Cinând în casă, jucând jocuri video. Sebastiano ar fi fost în stare să-şi vândă nevasta, pe elfa Gilraen, doar ca să devină marele şef al Hoardei din *World of Warcraft*. Se întorceau acasă deprimaţi.

— *Poate noi nu suntem cum trebuie.*

Mai bine să crape decât să trăiască aşa. Pier se indigna de supraîncălzirea planetei în timp ce-şi punea schiurile în suportul de la spatele Dieselului. Poate că întotdeauna fuseseră aşa, iar ei nu-şi dăduseră seama. Se terminase cu anii dezinvolţi din *Dansând cu lupii*, cu muzica rave. Plastilină care s-a solidificat în forma potrivită pentru a rezista crizei economice. Poate ei erau doar mai disperaţi. Iar disperarea te face mai uman. Dar nu te învaţă să trăieşti. Ceea ce te uneşte şi te ridică în înălţimi brusc te desparte, te îndepărtează.

Nu fuseseră în viaţa lor o săptămână, iarna, la munte.

Uneori mergeau în Abruzzo pentru o zi să vadă zăpada. Gaetano îi lua pe copii în spate umblând ca un urs, cu jeanşii uzi. Urma galbenă de pipi pe gheaţă. Apoi se putea să facă febră, din cauza şocului alb.

Fusese minunat să nu semene cu nimeni. Nu ştiau că vor rămâne atât de singuri şi de izolaţi.

O dată Gaetano a scris o frază de Dürrenmatt pe computer.

Ne-am spus părerea despre Pământ şi am dat greş.

Pentru cineva care aspiră să devină scriitor nu era chiar încurajator.

Delia voia să se mute, să părăsească oraşul.

O vreme ea şi Gaetano au căutat o casă la ţară pe care s-o renoveze. Găsiseră o moară pe lângă Orvieto. O amintire care a urmărit-o mereu. O viaţă pierdută. Au tot amânat. Delia era speriată de râuleţul care curgea în apropiere. Cosmo era foarte mic şi deja foarte independent. Nico era pe drum. Mai era şi distanţa până în oraş.

Făcuseră de nenumărate ori drumul cu maşina. Nu exista un gard adevărat, puteai intra şi sta acolo să mănânci un sendviş. Exista şi un vişin. Reuşiseră să-l vadă înflorit şi apoi cu fructe mici şi verzi încă. Când, în sfârşit, s-au decis, o altă familie cumpărase deja moara. Olandezi, veniţi la sfârşit de săptămână. Au simţit-o ca pe o mutilare. O lovitură dată în spatele genunchilor, în locul ăla moale.

— O să găsim altă ocazie.

Nici măcar n-au mai căutat. Ce sens avea să te îngropi la ţară, la treizeci de ani? Să fugi de civilizaţia porumbeilor şchiopi. Gaetano era scenarist, avea nevoie de imagini de căcat. Şi se obişnuiseră să iasă (sau cel puţin să aibă senzaţia că pot s-o facă din când în când) la un film, la o expoziţie. Iar în oraş puteau conta cât de cât pe bunici, pe studenta la filozofie de la primul etaj.

Apoi li s-a părut într-adevăr că e mai bine. Atunci când lucrurile au început să meargă rău. În ce infern s-ar fi aflat dacă ar fi stat la moară. Unde ar fi fugit el noaptea? Ce ar fi făcut ea, fără el, pe povârnişul ăla, unde, iarna, se ridica de pe râu o ceaţă deasă ca o perdea de fum?

Cel puţin oraşul are hipnoza lui. Te târăşte după el ca autobuzele sale. Poţi să te ascunzi în mijlocul oamenilor nefericiţi ca tine. Să te opreşti în faţa vitrinei unui magazin.

E inutil să cercetezi ocaziile pierdute. Nu ştii niciodată dacă te-ai salvat de la moarte sau ai pierdut adevărata viaţă. Poate la moară s-ar fi urât şi s-ar fi sfâşiat şi mai mult. Sau poate liniştea aia i-ar fi respectat. Ar fi putut să fie pur şi simplu ceea ce erau.

Pentru că ăsta e lucrul care i-a rănit cel mai tare. Adevărata ocazie pierdută. Care, în seara asta, în restaurantul de pe stradă, îi ţine încă împreună.

N-au fost altceva decât actori într-o pantomimă repetată fără convingere.

La urma urmei nu erau chiar atât de diferiţi de ceilalţi. Ca şi cum durerea, după multe bolboroseli lăuntrice, n-ar fi vomat altceva decât prostie. O înşiruire de certuri la un nivel dezolant. El făcea pipi fără să ridice capacul, ea se aşeza şi se uda. Era de-ajuns s-o facă să urască viaţa.

Oraşul e cel care pe undeva i-a ucis. Delia se gândeşte uneori la asta. La parcul ăla ros, la apartamentul prea mic. La împinsul căruciorului la nivelul ţevilor de eşapament ale maşinilor.

Ieşitul în fiecare zi să lupte cu iluziile, cu lucruri care scapă atunci când ni se par necesare. Mişcarea opacă a lumii ăleia din care şi ei fac parte. Ca o tenie care se hrăneşte indiferentă.

Ochii lui Gaetano erau altfel. Ochii halucinaţi ai unui frustrat. Se zbătea cum putea. Cum să rămâi tu însuţi când îţi petreci viaţa în stand-by, aşteptând un semn de aprobare? Ceva se alterează fără să vrei. Încerci să semeni cu alţii, cu cei care au reuşit mai mult sau mai puţin. Ai coborât deja ştacheta. Nu mai vrei decât ceva mai mulţi bani în buzunar. Vrei să reuşeşti să-ţi întreţii familia. Nu mai eşti tânăr, ai copii de trimis la şcoală. Iar când bei puţin mai mult seara, a doua zi te dor

hemoroizii. Nu-ţi poţi permite să cedezi. N-ai chef să te laşi întreţinut de nevastă.

Gae ştia că merita ceva mai mult. Era un drept al său. Scria în living, numai în chiloţi, cu cana de cafea alături. Şi cu Nico pe genunchi. Era o imagine frumoasă. Apoi era suficient ca Nico să atingă o tastă ca el să devină altul. Un bărbat, un băiat cu ochii disperaţi.

— *Pizda mă-sii! Trebuie să predau materialul!*

Aproape plângea. Era în stare să arunce cana pe jos, să-şi smulgă părul din cap.

E imposibil de imaginat câtă disperare idioată, câtă neputinţă de a trăi există în oameni. Delia îl privea şi trăgea amarele ei concluzii. Lua cana de pe jos, dar nu reuşea să-l ierte cu adevărat.

Era vina ei şi a copiilor că el intrase pe piaţa sitcomurilor, a biografiilor de sfinţi, a serialelor poliţiste.

Ăsta era rezultatul. Un nebun care dădea ce avea mai bun în afara familiei, cu regizorii, cu cei care-i comandau lucrările. Se întorcea acasă stors ca o lămâie şi plin de ură faţă de lume.

Iar Delia nu tăcea din gură.

— *Nouă ne dai ce ai mai rău în tine... du-te să scrii în altă parte, lasă-ne-n pace...*

Primii bani pe care-i câştigase i-a împrăştiat pe jos aliniindu-i pe lamele parchetului. Nu i se părea adevărat că se putea relaxa. Au început să aprecieze oraşul, au intrat într-un restaurant.

Gaetano a comandat o anghinare *alla romana*. Delia simte mirosul de mentă şi de usturoi ars.

— Ai mai fost la Orvieto?

— Nu cred c-o să mai pun vreodată piciorul acolo.

Gae moaie o bucăţică de pâine în ulei.

Delia trebuia să meargă la Orvieto în după-amiaza aia. În urmă cu două săptămâni. În prima sâmbătă din iunie. Afară era un soare minunat.

Cu prietena ei, Grazia, ar fi luat un aperitiv nesfârşit, la vinăria cu mese de lemn în formă de animale, s-ar fi ridicat de acolo ameţite bine şi transpirate. S-ar fi plimbat prin liniştea rocilor. Până la Dom. Ca să se simtă mai bine, era suficient să stea jos şi să-l privească. Să spună *oamenii au construit infinitul şi ce să facem dacă ne-am căsătorit cu doi nenorociţi.* Şi Grazia avusese un soţ în care nu se putea avea încredere. Dar care era bogat. Putea să-şi permită o casă la ţară şi jachete din piele întoarsă.

Poate la Orvieto era nevoie de o nutriţionistă.

Acum, după ce se despărţise, se gândea serios să plece din oraş. Să-i ducă pe copii la şcoală pe jos, să citească ziarele în barul ăla cu ciocolate. Să asculte jazz iarna, să danseze cu copiii pe stradă.

Îşi pusese bluza albă de pânză topită. Îi plăcea. N-o usca niciodată la soare de frică să nu se îngălbenească.

Copiii erau pregătiţi. Nico, întins pe covor, vorbea cu Power Ranger-ul roşu pe care i-l dăruise taică-său.

Delia se gândeşte la după-amiaza aceea.

Copiii aşteaptă stând pe jos. Ea e deja nervoasă, şi-a scos elasticul din păr, se scarpină în cap, se ciufuleşte. Se plimbă încontinuu între closet şi fereastra de la living. E atentă la stradă. Mai e puţin şi va pierde trenul.

— Mami, nu vine?

— Sigur că vine.

Unde eşti, nenorocitule? Unde eşti?

— Să mergem, îl aşteptăm în stradă.

Îi ridică pe copii de jos.

— Grăbiţi-vă.

Îşi ia poşeta, trânteşte uşa. Se reped spre ascensor. Se gândea să se ducă la gară pe jos, nu stau prea departe. De-aia îşi luase adidaşii. O plimbare plăcută, fără grabă. Să aibă destul timp la dispoziţie, să se urce în tren mai devreme. Să privească peronul cu scaunele

jegoase, pipi, beri vărsate. Să se bucure la gândul călătoriei. Trenul care lasă în urmă oraşul. Durerea de burtă şi tot restul.

Avea nevoie de natură. De culoarea aceea atât de emoţionantă care e verdele. Copacii, frunzele lor sus de tot. Viaţa care vorbeşte cu vântul.

Dar e aici jos. Lângă uşa de la intrare, cu portarul care o priveşte. Un indian slab, dar cu o burtă care-i bombează tricoul (un fals Ralph Lauren, de un verde greţos), un indian beţiv. Un mizerabil însurat cu o prinţesă care spală treptele şi are grijă de copii, în timp ce el îşi face veacul în chichineaţa aia de la demisol unde se pariază la cursele de cai, lângă spălătorie. O priveşte cu aceiaşi ochi umezi şi bezmetici cu care urmăreşte cursele de cai pe ecranele televizoarelor prinse de perete. *Ce puii mei vrei? Uită-te-n altă parte. Macho indian de căcat.*

— *E nevoie, lady?*

— *Nu e nevoie, mulţumesc.*

Nico i se strecoară printre picioare. Pentru că indianul se strâmbă la el. Se duce între picioarele monstrului ăluia. Copiii se duc la oricine, asemenea câinilor.

— *Nico, vino aici.*

Îl ia în braţe. Se preface că se joacă. N-are încredere în indian. Suspectează pe oricine, ca toate mamele din generaţia ei.

Cosmo nu mai rezistă să stea în picioare. Soarele îl bate în cap ca un laser. Se lasă să cadă pe treapta barului. Delia îl trage sus apucându-l de braţ.

— *Ridică-te, e murdar, trebuie să treacă lumea.*

— *Când vine tati?*

Cel mic cască, poate a uitat deja de mare. Dar cel mare fixează strada împreună cu maică-sa, căutând maşina *aia* între alte maşini.

Delia nu se gândeşte la un accident, nu se gândeşte *poate i s-a întâmplat ceva.* Nu-i pasă dacă s-a întâmplat ceva.

Se gândeşte la ce se gândeşte acum stând în restaurant. *Nenorocitule, mi-ai distrus viaţa. Mi-ai distrus şi ziua asta.*

Bluza de pânză topită e udă leoarcă de transpiraţie. Copiii sunt şi ei două cârpe.

— *Să ne întoarcem acasă, mami.*

— *Stai drept.*

Când Cosmo se aşază din nou, îl lasă acolo. E gata să plângă de nervi, de căldură, de tot. Noroc că are ochelarii de soare.

Încearcă încă o dată să-l sune pe Gaetano. Dar mobilul e tot închis, intră mesageria vocală. Vocea aia de căcat, joasă, puţin distrată, făcută anume pentru regizori, pentru producători tv.

A pierdut deja Intercity-ul. Ar putea să ia un personal. Dar e prea târziu s-o sune pe maică-sa. De altfel nici nu-i acasă (acum îşi aduce aminte), a ieşit cu grupul de canoe. Fac o plimbare pe laguna din Orbetello. Canoe la şaizeci de ani, asta-i maică-sa. A făcut nişte umeri! Iese în fiecare dimineaţă pe Tibru cu o echipă de femei curajoase. Stă în umezeala aia cu vesta ei de salvare. Zice că vede o grămadă de păsări ciudate, de raţe sălbatice. Delia i-a spus *fii atentă la şobolani*. Şi acum se gândeşte la maică-sa care se îneacă, la şobolanii care îi mănâncă ochii, buzele pe care cosmeticiana i le-a umflat cu silicon.

Nico se lamentează, îi e foame, îi e sete. Îi dă să mănânce o îngheţată la cornet pe treapta barului. Nu-i mai pasă de nimic. Lumea trece peste copiii ei ca să intre. Delia se uită la ei, cu tricourile pătate, sleiţi de căldură. Nico cu genunchii negri, pentru că s-a târât pe trotuar.

Par doi copii sărmani. Fiii cerşetoarei care îşi face veacul în faţa supermarketului. Sunt într-adevăr doi copii

sărmani. În clipa asta nimeni nu-i iubeşte. Cine ştie unde dracu' o fi tatăl lor.

Iar ea se gândeşte acum *plec.* Mă îndepărtez. Îi las. I-i las lui. Să vină să-i ia la noapte, când barul e închis şi ei mai sunt încă acolo, cu costumele de baie pline de pişat. Agresaţi de indian.

S-a terminat totul. E sfârşitul umanităţii.

Lui Cosmo îi trebuie caca şi se ţine deja de mult, zice că acuma chiar îl scapă. Îşi ţine o mână la fund.

— *N-ai putut să faci acasă, înainte să plecăm?*

Îl ridică de jos, îl târâie de braţ până în bar. Cere cheia de la wc moldovencei de la casă, unde sunt şi lozurile. Se întâmplă acolo, în buda aia murdărită de adulţi, de toxicomani, în timp ce-l ţine pe Cosmo în braţe ca să nu se atingă de closet, cu un picior încearcă să blocheze uşa şi cu altul pe Nico care se îndreaptă spre peria aia infectă. Când Cosmo zice *nu mă scapă, nu pot să fac aşa*... atunci ea începe să-l zgâlţâie, tremurând toată.

— *Cum? Cum nu te mai scapă?*

În clipa aia ochelarii lui Cosmo cad pe jos şi ea se gândeşte: *tu-i pizda mă-sii asta ne mai lipseşte să trebuiască să-i facem alţi ochelari cretinului ăstuia de copil chior care continuă să se chiorască pe cărţi.* În momentul ăla Delia îl trage de păr, urlă, îl loveşte cu capul de lemnul uşii împroşcate de pişat.

— *Ca să te înveţi minte.*

Au urcat în casă. Telefonul suna. N-a ajuns la timp. Nu-i mai păsa. Era lentă, gânditoare. Moartă de oboseală. Cosmo şi-a scos ochelarii, i-a pus în tocul de plastic. Şi-a frecat ochii lui de miop, cu gene lungi şi dese, incredibil de frumoşi. Delia s-a dus în baie. Nici măcar n-a trebuit să-şi vâre degetele în gât ca să vomite.

Îl priveşte pe Gaetano. A terminat anghinarea. Pare satisfăcut.

— Ce scrii?

— O poveste interesantă, cu multe conflicte.

— Primul *turn-point*[4] la ce pagină se petrece?

Îl ia la mişto. Gaetano zâmbeşte.

— Douăzeci şi cinci, aproximativ.

— Trebuie să respecţi anumite reguli, presupun.

— Aşa ar trebui. Să faci un plan şi după aceea să te mişti liber în interiorul lui.

— E pentru un serial?

— Nu, pentru un film.

— Scrii pentru cinema?

— Da...

— Ai reuşit... Faci parte din categoria privilegiaţilor care-şi pot permite o muncă artistică.

[4] Cotitură, întorsătură de situaţie (n. tr.).

— Nu există nimic artistic în ce fac. Mă simt destul de frustrat.

— Atunci n-o face.

— Numai că trebuie să-ţi dau oricum nişte bani, nu?

— Trebuie, în primul rând, să vii să-ţi iei copiii atunci când te aşteaptă.

Gaetano îşi lasă capul în jos. Usturoiul îi vine înapoi. Asta era cotitura serii. De aici începe să-l masacreze.

Din cauza căcatului ăluia de film nu s-a dus să-şi ia copiii. Se înţeleseseră. Era fericit, îşi făcuse programul. Ideea de a se juca pe plajă cu copiii. Să cineze împreună fără să trebuiască să-i ducă înapoi ca de obicei. Doi omuleţi trişti în maşină. Ca şi cum el n-ar fi tatăl, ci un hoţ de copii (aşa te fac să te simţi judecătorii). În sfârşit ar fi dormit împreună, murdari de nisip. Prima baie în mare din iunie. Mai ales cu cel mic voia să stea puţin în apă ţinându-l în braţe.

Visa uneori la el şi la Nico în apă.

Cosmo e unul dintre copiii ăia cărora le place să exploreze. Unul care-şi ţine kit-ul de supravieţuire în priviri. Nico, din contră. Gae se teme că Nico o să-l uite. E foarte mic. Nu ştie cum simţi timpul la vârsta aia. Cum trec zilele, săptămânile. Are nevoie de Nico, îi seamănă. Şi-a dat imediat seama când a ieşit dintre picioarele ei, când i l-au pus, murdar cum era, în braţe. Şi după aceea,

când îl ţineau cu capul în jos şi-l spălau pe spate, când îl curăţau de chestia aia albă şi unsuroasă ca laptele închegat. După cum stătea. După cum nu se apăra. Gae a spus *ăsta e al meu*.

Cosmo era al mamei. Acelaşi corp. Ca să nu mai vorbim de caracter, chiar dacă era prea devreme de pus etichete ca la borcanele de marmeladă.

Nico era al lui, leit poleit. Spera să-l giugiulească un pic în apă, să-l facă să râdă, să-l ţină pe umeri.

Dar începuse deja rău cu o seară înainte. Regizorul telefonase la trei dimineaţa.

— Dormi?

Tonul era al unui vampir care caută un gât de muşcat, un şuierat răguşit. *Sigur, tu dormi, nu te fute grija de viitorul meu film, de pofta mea de sânge.*

Gae de-abia adormise, gol şi transpirat ca un cârnat uriaş, se luptase cu ţânţarii în demisolul de pe bulevardul Somalia. Regizorul se plimba în întunericul din cartierul său răcoros. Cu cămaşa albă, pieptul palid, buzele negre. Mototolit şi foarte la modă ca toţi vampirii. Nu era mulţumit (dar era vreodată mulţumit nefericitul ăla de piatră?). Însă el era *Autorul*. Aşa că era de înţeles. Autorii trebuie să fie încruntaţi şi nefericiţi (răi cu colaboratorii), altfel ar fi nişte nenorociţi de regizori de seriale. Autorul trebuie să simtă în spate toată greutatea putredă a

societăţii (dacă lasă vreo bucăţică altcuiva, există riscul ca premiile să le ia ăla). Nu poate să-şi permită să mănânce calamari prăjiţi şi *zuppa inglese*[5] la Fiumicino, trebuie să aibă o anumită conduită. O aparenţă de socialism adevărat. Colaboratorii nu ştiu că-l urăsc (sunt bine îmbibaţi cu ideologie), dar pe undeva ştiu că au fost înşelaţi. Le-o spune gastrita, ţigările supte (regizorul nu mai fumează. A morfolit o vreme ţigări de foi, acum înoată). Dar dacă ar rămâne singuri într-o lume fără recenzii şi felurite ideologii şi ar putea să învie o cârpă vomată din instinct. Într-o cavernă *à la* Indiana Jones l-ar lăsa să fie devorat de lilieci şi de scorpioni. S-ar uita la el cum crapă, fără să clipească. Dar sunt la Roma, oraşul etern al cinemaului, unde instinctul serveşte doar românilor care stau la coadă în faţa şantierelor pentru o zi de lucru cu ora.

În noaptea aceea Gae asculta dinţii vampirului cum intrau în receptor. Actul trei trebuia refăcut în întregime. Apoi fraza fatală şi ameninţătoare *poate n-am semănat bine*... Practic trebuia aruncat la gunoi tot. Şi se aflau deja la a cincea variantă.

— *Bine, mâine ne punem pe treabă.*

La urma urmelor era mulţumit că nu este el *Autorul*. N-avea talentul şi dotarea necesară, tendinţa aceea de a

[5] Desert italienesc asemănător cu tiramisù (n. tr.).

străpunge viaţa cu un vârf fin pentru o lungă sodomie fără sânge.

El era zidul. Cel care trebuia să pună în ordine, să dea corp şi cerneală aburilor nocturni. *Ghost writer*-ul. Scriitorul fantomă care trebuie să aducă însă vrafuri de hârtie tipărită, munţi de soluţii. Nu-i displăcea o asemenea figură discretă, era mai degrabă literară.

Lui Gae îi plăcea să aibă o idee bună şi să şi-o lase fututâ.

În timpul mort făcea box. Trening vechi, sală de sport din oraşul vechi. Şi asta era o discretă imagine literară.

Se consola aşa. În timpul zilei regizorul îl folosea ca pe un sac de box. Iar el îşi lua apoi revanşa. Pe generic era scris: A COLABORAT:...

S-au văzut deci a doua zi. Târziu, pentru că regizorul, după nopţile petrecute fătând idei muribunde, se scula târziu.

Gae în schimb se trezise devreme, practic nu dormise, se pusese pe scris soluţii. Două i se păreau bunicele. Foarte nihiliste şi destul de surprinzătoare. Spera să termine repede.

Se puseseră de acord pentru o pauză la sfârşit de săptămână. Ca să lasă ideile la dospit. Dar începea rău. Pentru el şi pentru ceilalţi doi, Saverio şi Lucio, masochiştii care semnau scenariul.

Gae avea în rucsac, împreună cu foile de hârtie, vechiul său costum de baie decolorat.

Se gândea la copii. Îi incitase la telefon.

Era plin de idei despre lucruri pe care să le facă împreună. Gândul că putea realiza toate ideile alea îi fusese de ajutor la scris. Era plin de energie.

La jumătatea după-amiezii era deja golit. Regizorul demontase toate soluţiile. Nu urla încă, dar era mai rău. Devenise sarcastic, un defetist placid. Sătul de viaţă şi de scenarişti săi ca o curvă de avorturile ei.

Se uita la Swatch-ul pe care şi-l scosese de pe mână. Cadranul, acele negre din plastic, asemenea unui om care e pe moarte şi numără secundele ce-l despart de neant.

În scena de film era iarnă şi ploua. Protagoniştii stăteau sub şiroaiele de apă de ore întregi.

Pe fereastră în schimb intra căldura şi putoarea maşinilor care părăseau oraşul. Pizda mă-sii, era sâmbătă după-masa.

Gae se gândea la mare. La Nico sub apă, la cum i-ar fi dat drumul şi l-ar fi prins dup-aia. La cum l-ar fi scos împroşcând ca o fântână arteziană.

Ceilalţi doi ieşiseră de câteva ori să fumeze, inventând o scuză, ca la şcoală.

— *Scuzaţi-mă, trebuie să fac pipi.*

De trei ore discută dacă o cretină de psihoterapeută traversează strada prin ploaie ca să-i iasă în întâmpinare sau îl aşteaptă sub claustrul din secolul al XVII-lea.

— Dacă stă pe loc e deja o terapie. El trebuie să treacă pragul, să accepte terapia, să se îndrăgostească. Dacă ea merge în întâmpinarea lui înseamnă o terapie a durerii, înseamnă să ajuţi un om care nu mai poate accepta să trăiască.

Ar fi nevoie de Delia aici, să-şi spună şi ea părerea. Chiar asta spune vampirul după câtva timp.

— Poate am avea nevoie de o femeie scenaristă.

Lucio se gândeşte *cel puţin să fie o pizdă bună..*

Saverio se gândeşte *futu-i, încă un nume pe generic.*

Gaetano se gândeşte *îl bag în pizda mă-sii. Mă duc la mare cu copiii.*

Delia e probabil furibundă. Nu i-a dat nici măcar un telefon. Acolo înăuntru trebuie să-şi închidă telefoanele, nici măcar pe vibraţii nu pot să-l ţină.

Şi autorul are doi copii mici. Dar cu siguranţă *i-a plasat* cuiva. Şi apoi ce pula mea înseamnă doi copii când un scenariu nu *funcţionează*?

Carne care pluteşte. Păpuşi în mare. Aici construim idei.

Gaetano nici nu mai e chiar aşa de furios.

Au ieşit la două noaptea. Regizorul era senin, i-a adresat un zâmbet inocent şi vag, de vampir mulţumit.

— *Cred că am reuşit.*

Gaetano s-a întors în groapa din cartierul african. A dat un şut dvd-urilor, lucrurilor puse în vrafuri ordonate. Pentru noua lui viaţă de scenarist single.

Gata, îmi caut alt serviciu, arunc computerul. Fac orice. Mă angajez şofer pe camion, am carnet de conducere categoria C. Cel puţin ştiu când plec şi când mă întorc. Iar dacă nu mă întorc e pentru că am adormit şi m-am izbit de un copac. În timp ce-mi visam copiii.

— Ascultă, îmi pare rău. N-a fost vina mea... (*Ce porcărie*, se gândeşte în timp ce i-o spune, *parc-ar fi cuvintele unei canţonete.)*

Delia respiră greu, i-e greaţă.

— Las-o baltă.

Dar Gae are chef să vorbească, să se descarce. Era obişnuit să se descarce vorbind cu ea.

— Eram prizonier, închis împreună cu ăilalţi.

Altădată ea ar fi spus *eşti prizonierul tău, al lipsurilor tale*, chestii din astea, profunde şi inutile, iar el ar fi aprobat. În seara asta nu.

— Copiii tăi te aşteptau în stradă, cu costumul de baie pe sub pantaloni.

— Ştiu.

— De ce eşti atât laş?

— Trebuie să să-mi câştig cumva pâinea.

Şi îi vine în minte momentul ăla. Făceau dragoste, el părea să o ţină în braţe cu toată fiinţa lui. Apoi mobilul lui a sunat. Ar fi trebuit să-l împingă departe, să-i dea un şut. În schimb Gae a răspuns cu o voce promptă, care uitase totul într-o clipă. Era un agent, un cârlig pentru munca lui. A ieşit din ea. A lăsat-o goală, fără vlagă. Şi-a aprins o ţigară, a început să se plimbe prin cameră inventându-şi un CV. Cu sula în plină erecţie. Delia se făcuse ghem ca o insectă care se întăreşte ca să dispară. Apoi Gae s-a întors ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi-a reluat vocea aia profundă de intimitate.

— *De unde reluăm, iubire?*

Ar fi trebuit sa-l părăsească atunci. Să se îmbrace şi să plece. Dar şi-a deschis din nou picioarele şi tot restul pentru el. Era îndrăgostită. Descoperise şi cealaltă faţă a lui, ca atunci când îi scosese ochii ursuleţului ei şi înăuntru a văzut doar polistiren murdar. Dar se grăbea să uite. Voia să se mărite cu el, să aibă copii. Tot ce voia era să-şi facă iluzii.

Chelneriţa a venit să ia farfuriile.

— Vreţi ceva după?

Dar ea nici măcar nu şi-a terminat supa. Fata întreabă dacă poate să strângă masa. Delia nu-şi ridică privirea, dă din cap în semn că da, îşi acoperă mâna, degetul pe care-şi ţinea verigheta.

Gaetano o însoţeşte cu un zâmbet pe fata care ia toate farfuriile murdare, îi face un semn de încuviinţare, ţuguindu-şi buzele. Totul e foarte tânăr la fata aia, părul, buzele, braţele pline, de culoarea ambrei, acoperite cu un puf uşor. Oare i-ar plăcea s-o sărute, s-o pipăie într-o discotecă sau pe un scuter în noaptea aproape estivală şi apoi s-o călărească gol?

Acum face asemenea teste. În restaurant, în faţa fostei lui soţii care pare o fotografie. Se uită la fetele tinere şi se întreabă dacă or fi interesate sau nu de el. E încă un bărbat frumos, cu fruntea lui de om al cavernelor, privirea profundă şi aerul acela de călător în ceaţă. E tânăr încă, suficient cât să se confunde cu imberbii, dar are deja suficientă experienţă. Sunt lucruri care plac, care stimulează sexul şi tot restul. Doamne, cât de bătrân se simte în seara asta.

Nici prin cap nu-i trece să se îndrăgostească. Dragostea a murit. Construcţia iubirii, pornind de la salivă pentru a ajunge la imposibil. Au căzut de pe cea mai înaltă stâncă, el şi Delia, iar dedesubt era puţină

apă. Se privesc şi nu ştiu dacă vor rămâne imobilizaţi pe viaţă, în cărucior, împinşi de vreun suflet caritabil, sau doar şchiopi. Sigur, a fost un salt de toată frumuseţea. Şi cum mai credeau că vor găsi dedesubt un ocean imens, numai pentru ei, în mă-sa.

Asemenea lui Nico, atunci când hotărâse că poate zbura şi se arunca jos din pat, de pe scaune. L-au lăsat să cadă de câteva ori ca să-l facă să înţeleagă că nu era aer, să-l înveţe cu viaţa înainte de a se arunca de pe balcon.

— Eu iau ceva dulce. Tu?

Fata aşteaptă. Are sâni frumoşi şi tari care respiră sub maioul negru cu bretele subţiri. Deliei îi e milă de fata aia care respiră în trupul ei şi care trebuie încă să-şi caute un sens în viaţă. Şi nu va putea decât să culeagă coji.

Îi vine în minte un cântec, *One*. Gae i-l punea la căşti.

Love is a temple
Love is a higher law
You ask me to enter
But then you make me crawl
...

One love
One blood
One life...[6]

M-ai făcut să intru în templu şi-apoi m-ai obligat să mă târăsc.

— O îngheţată de vanilie.

Fata mâzgăleşte ceva în carneţelul ei de comenzi.

— Şi o cafea fără cofeină, separat.

S-a stârnit un pic de vânt, se rostogoleşte pe trotuar, ajunge la ei. Mişcă şerveţelele de hârtie, mângâie spatele uşor transpirat sub cămaşă.

E un mic fior.

Delia zice:

— L-am izbit pe Cosmo cu capul de uşă în closetul unui bar.

Gae o priveşte.

— Ce-ai făcut?

Zâmbeşte, trist de tot, pentru că, dacă şi ea începe să se răzbune pe copii, înseamnă că sunt cu adevărat în căcat.

— Ei, se poate întâmpla...

[6] Iubirea-i un templu / Iubirea-i o lege superioară / Îmi ceri să intru / Ca să mă faci apoi să mă târăsc... O singură iubire / Un singur sânge / O singură viaţă (n. tr.).

Chelneriţa îi pune îngheţata în faţă. Delia goleşte încet ceşcuţa de cafea peste globul de vanilie.

— Nu se poate întâmpla.

Gae s-a trezit cu lovitura moale şi rece. Cu îngheţata în faţă. Simte crema pe bărbie, apoi cum curge pe cămaşa mânjită de cafea. Nici măcar nu se curăţă. O priveşte pe Delia care nu şi-a schimbat expresia. Nu-şi mută privirea, îşi mişcă doar pupilele aşa cum o persoană cu glaucom caută gaura prin care să vadă, cercetând în jur dacă cineva a observat.

Acum o omor. Acum o fac praf. Acum îi iau copiii. Acum o zgârii pe faţă. Ura e acum ca viaţa. Puternică. N-au fost niciodată într-o asemenea situaţie. În mijlocul oamenilor. E ultimul plasture care sare, într-o seară de început de vară. Se înfruntă. Sau poate e doar el cel care o înfruntă pe ea. Delia pur şi simplu nu există. Priveşte îngheţata prelingându-se pe corpul bărbatului pe care l-a iubit mai mult decât orice pe lume. Priveşte gestul unei nebune. Al unei femei descompuse, degradate până la a ajunge un ghem de nervi dezlănţuiţi.

Nu e ea femeia aia. Se teme de ea. Şi totuşi vrea s-o lase să trăiască. Doar aşa va reuşi. A înţeles asta văzând ochii lui Cosmo care o urmăreau, îi dădeau frâu liber în

closetul ăla. Era pregătit să-şi înlocuiască tatăl. Să înlocuiască totul. Să devină corpul absorbant. Din dragoste. Dragostea aceea pe care i-a transmis-o ea şi pe care acum i-o lua. Îşi mângâie braţele goale. Nu ştie într-adevăr încotro s-o apuce.

Gaetano nu se mişcă, respiră doar. Îşi linge de pe buze dulcele ăla absurd. O priveşte cum respiră împreună cu el. Delia ar vrea să se ridice şi să lingă îngheţata. Sunt doar ei. Goi ca atunci când făceau dragoste.

— Mă balonez după ce mănânc.

Aşa s-au cunoscut. El a intrat în cabinetul pe care ea îl închiriase într-un centru de sănătate puţin new age, cu cursuri de yoga, lecţii de autoapărare pentru femei singure şi recipiente cu ceaiuri medicinale. Nu părea un cabinet adevărat, ci un soi de cameră.

Mai erau un coş cu mere roşii, un beţişor parfumat aprins. Pe lângă diverse atestate Delia mai adusese câteva fotografii şi o perdea roşie cu ape. După ce terminase cu anorexia, devenise o bună nutriţionistă. Avea o oarecare sensibilitate şi ştia deja totul despre problemele alimentare. Durerea o făcuse să-şi găsească drumul. Era o meserie psihică, destul de eclectică, avea

baze ştiinţifice, dar lăsa multă libertate interpretării empirice.

Delia îşi petrecea zilele înfundându-şi mâinile în burţi obeze şi ciupind cordoane de grăsime în cabinetul ăla de periferie, lângă o gară mică. La fiecare tren care trecea geamurile vibrau şi un măr cădea pe jos. Maică-sa venise s-o vadă. Culesese mărul căzut. *Dacă tu eşti mulţumită.*

Pacienţii erau tineri graşi din cauza neglijenţei, femei care aveau probleme cu alcoolul. Dincolo de scheme, de diete prestabilite, era vorba de reeducarea persoanelor pentru a avea respect faţă de sine. Delia ştia cât de duşman poate deveni corpul. Un coş de gunoi, o chiuvetă înfundată. O fântână moartă. Acum ea purta halat şi zâmbea. Ca un fost toxicoman care-i primeşte pe adolescenţii drogaţi. Cunoştea minciunile pacienţilor săi. Cunoştea durerea acelor minciuni.

Îi plăcea zona aceea de la periferie. Simţise nevoia să se îndepărteze de cartierul în care crescuse. Cu câinii lui de talie mică, cu băncile lui. Blocurile din Quaranta i se păreau fără suflet, la fel ca locuitorii lor. Nu găsise nimic sincer, nimic folositor pentru viaţă în casele acelor familii blânde şi primitoare care mergeau la marile expoziţii din fiecare an, la concertele de la Auditorium. Care nu le interziceau nimic copiilor de teamă că vor trebui să se confrunte cu problemele acestora.

O prietenă cu care trăsese cocaină în vreo două ocazii în closetul liceului se omorâse. Văzuse *Titanic* cu Leonardo DiCaprio la spectacolul de la ora opt şi pe la miezul nopţii se aruncase de la balcon. Părinţii erau în casă, pălăvrăgeau cu nişte prieteni sub un lampadar Arco di Castiglioni.

Gae venea la sala de sport care se afla în aceeaşi curte. Cineva de la sală îl îndrumase spre cabinet. A râs sub fruntea aia a lui de om al cavernelor. Un cabinet pentru nonconformişti plini de bani. I se părea absurd un asemenea loc pe strada aia fără pretenţii, unde familii mic-burgheze ca a lui convieţuiau cu scursorile lumii noi, scandalurile transsexualilor, mafia chineză, traficul de droguri în plină zi.

Luase loc ţinându-şi mâinile între picioarele desfăcute. Din tavan atârna un lampadar din hârtie de orez. Maică-sa avea unul la fel în dormitor, îl adusese din una dintre călătoriile ei.

Serena era o bătrână nonconformistă săracă (în asta constă diferenţa). Când era foarte tânără, se drogase doar câteva luni, suficient cât să se aleagă cu o hepatită. La patruzeci şi şase de ani suferise un transplant de ficat. Gae o asistase, făcând cu schimbul cu tatăl său. Era vara în care îşi dăduse bacalaureatul. Învăţa cu

masca pe faţă ca să nu-i dea vreun microb (era de-ajuns o răceală să o trimită la Domnul).

Făcuse liceul clasic, unul dintre puţinele aflate în împrejurimi. Ca să ajungă la uriaşa clădire acoperită de graffiti, dintr-un cartier ceva mai bun, călătorise cu autobuzul, iar în ultimele clase cu scuterul. Îşi făcuse, cumpărând din anticariate, o mică bibliotecă, puţine titluri obligatorii, *Siddharta, Străinul, Totem şi tabu*. Avea multe veleităţi şi un inel de argint pe deget. Iarna mânca filme la video pe pâine şi Ecstasy (să vezi noaptea un film cu o pastilă sub limbă era într-adevăr super). Vara cântă cu o trupă de tehno-subnormali şi livra pizze muribunde la domiciliu.

Se afla pe muchie de cuţit, în aşteptarea unei transformări galactice ca superrăzboinicii din desenele animate japoneze după care se dădea-n vânt în copilărie.

Bineînţeles că avea complexe. Nu se hotăra dacă să încerce să cucerească lumea specializată sau să renunţe solemn. Încercase la Centrul experimental de cinematografie, dar nici măcar secretara nu-l băgase în seamă. Îşi luase carnet de conducere pentru camioane. Începuse să cutreiere Italia în sus şi-n jos. Dungi roşii pe autostradă ca un sânge de pepene roşu. Îi plăcea la nebunie să vorbească noaptea în baruri cu alţi camionagii la fel de duşi cu pluta ca el. Nu era încă o

ocupaţie adevărată, i se părea un film american, parcă era-n *Convoy*.

Era mulţumit, dar se îmbolnăvise de colită. Mânca tot felul de porcării şi burta lui părea o groapă de gunoi care emana gaze.

A luat loc în cabinetul nutriţionistei.

Futu-i, era tânără şi destul de drăguţă. Sub halat, doar un lănţişor de aur. O pereche de tenişi Superga scâlciaţi. Părul lung pieptănat în cozi şi o faţă aducând vag a indiancă.

— *Ai fost vreodată în rezervaţiile de indieni din America?*

— *Nu.*

— *Parc-ai fi ieşit de acolo.*

Dar nu se gândise să i-o tragă indiencei. Nu era chiar ăsta sentimentul, instinctul pe care-l trezea. Iar pe el chiar îl durea burta. La sală, împingând în sacul de box, se băşise ca un măgar, dar nu-l ajutase.

Stătea acolo în faţa ei, transpirat. Era îmbrăcat cu un hanorac cu mânecile tăiate, foarte tocit şi destul de sexy. Îşi trăsese umerii înapoi cu un oarecare efort, cum îi plăcea să facă atunci când se aşeza în anumite locuri ca să-şi arate muşchii de dedesubt. Ca să se simtă mai sigur pe el.

— *Întinde-te.*

S-a trezit cu capul sub lampadarul din hârtie de orez aproape identic cu cel al mamei lui, care lucra acum într-o sală de jocuri.

Delia îi palpa burta. Futu-i, îl făcea să râdă.

— *Relaxează-te.*

Gae îşi strângea fundul de frică să nu-i scape ceva. Nutriţionista împingea cu mânuţele alea ascuţite. Parcă umbla pe el o pisică. Se înfiorase.

A râs din nou.

Şi nutriţionista a râs.

Iar el i-a văzut rozariul dinţilor, mici, regulaţi. Dar cu asimetrii ca o perdea mâncată de un şoarece.

A închis imediat gura, ca şi cum ar fi făcut o greşeală râzând.

Gae s-a ridicat, şi-a îmbrăcat din nou hanoracul sexy. În timp ce-şi trecea limba pe dinţi, sub buze, încerca să-şi imagineze senzaţia pe care o dădeau *acei* dinţi.

— *Ai simţit ceva? O tumoare?*

Ea nu l-a mai privit. A scris ceva pe un formular. I-a interzis băuturile acidulate, pizza, brânzeturile proaspete. El a privit-o dezamăgit.

— *Şi-atunci, ce mai mănânc?*

În momentul acela a trecut un tren. Şi obişnuitul măr a căzut. Gae s-a repezit şi l-a prins.

— *Uite, mănâncă-l pe ăla.*

El muşcase zdravăn. Aşa a început vraja.

Prima oară când au făcut dragoste Gae se gândise *o fac cu Dumnezeu.* Se trezise brusc înălţat în cer nu ca să moară, ci ca să se fută şi să se tot fută. Un robot transformer japonez, pur şi simplu. Asta făcuseră luni întregi în cabinet, la ora prânzului (în timp ce în sala vecină se făcea tai chi). Prin ea cunoscuse muesli, sucul de rodie şi *Eroul cu o mie de feţe*[7].

Ea fusese cea care-i spusese *lasă cartierul ăsta, nu-ţi face bine, te satisface pe moment, ca pizza şi berea. Apoi îţi lasă depunerile, gazele. Nu eşti mai în siguranţă aici decât altundeva.* Îl mângâiase pe piept. *Prefer bărbaţii mai puţin musculoşi.*

El încetase să mai ia anabolizanţi şi amfetamine. Îi dăduse să citească nişte scrieri de-ale lui (mâncându-şi unghiile până la sânge în aşteptarea verdictului), mici scenarii, povestiri de o pagină, cel mult două. Devorase *Eroul cu o mie de feţe*, se simţise pur şi simplu protagonistul oprit în prag. Pregătit să înfrunte *încercarea*.

---

[7] Faimoasă lucrare a mitologului american Joseph Campbell (1904-1987), în care acesta discută arhetipul eroului şi structura miturilor (n. tr.).

Şi ea era pregătită. Murise şi se născuse din nou. S-au ridicat în picioare ca doi mânji uzi. Şi-au dat mâna. Au ieşit din camera-cabinet.

Într-o zi ea a leşinat. Se plimbau pe cheiul Tibrului. Delia s-a îndoit lângă el, moale ca o salteluţă gonflabilă căreia-i sare brusc dopul. Gae a ridicat-o şi a aşezat-o pe parapet. Dedesubt se aflau trestiile, iar mai jos fluviul cu zgomotul său. Maşinile treceau în goană, soarele stătea să apună, atmosfera era albăstruie şi densă, iar restul părea aproape negru. Ochii s-au deschis din nou şi priveau cerul, unul dintre platanii foarte înalţi, în jurul căruia se-nvârteau la ora aia păsări nebune.

— *Mulţumesc.*

— *Pentru ce?*

— *Pentru că mă iubeşti.*

Gaetano i-a mângâiat părul cu amândouă palmele şi s-a apropiat mult de ea. Chipul slab şi minunat se dilatase, devenise o întindere nesfârşită. Genele păreau nişte bizoni care alergau şi apoi se opreau să bea din ochii ei. Şi el bea. Credea că-şi va petrece toată viaţa cu ea, tot viitorul lui era acolo.

Traversase cheiul, exista un bar bun undeva, în spate. Se întorsese cu o tavă de mici ecleruri prăjite. Îi vârâse în gură, în întuneric, sub frunzele care păreau violet în

întuneric. O îndopase cu aluat prăjit şi cremă şi ea nu se revoltase, părea atât de fericită de cura asta. Acum era el cel care o hrănea pe ea. Delia privea de jos în sus faţa aia care semăna puţin cu a unui boxer.

— *Ai primit un pumn în faţă?*

— *Nu, aşa m-am născut, turtit.*

— *Şi nu te-ai schimbat când ai crescut?*

— *Nu.*

— *Din fericire.*

Era februarie, vremea carnavalului.

Desigur, o îngheţată aruncată în faţă e prea mult. Gaetano o priveşte pe fosta lui soţie. Se gândeşte la cozile ei de indiancă, la timpul trecut, înghiţit. Rău, ca o băutură neacidulată după care nu poţi să râgâi ca lumea.

Se gândeşte la momentele în care şi-o trăgeau. Poate la unul în special. Întotdeauna există unul care-ţi ies cel mai bine şi nu ştii de ce. Afli mai târziu, când te gândeşti din nou la el.

Poate nici măcar nu era cel mai bun, cel mai tare şi mai neruşinat. Doar cel mai uman. Erai tu cu totul. Şi era uitarea.

Poate pentru că erai virgin.

În seara aia erai cu adevărat virgin, de viaţă.

Nimic nu te murdărise.

Aţi coborât printre tufişurile de mure până la gropile cu apă caldă, aţi alunecat când pământul începuse să devină unsuros şi alburiu. Delia cu coastele alea ale ei, cu trupul atât de lipsit de apărare. Încerca apa cu piciorul înainte să intre, căuta fundul. Tu ai urmat-o gol şi imbecil ca orice bărbat gol. Adam şi Eva. Era muşchiul ăla moale, lichenii. Delia a început să-ţi explice ceva despre viaţa plantelor subacvatice.

Apoi fusese lumânarea (Delia aprindea mereu lumânări) şi tu, care umblai gol pe platoul de filmare. Picioare pline de noroi şi mici flăcări.

Trupul ei părea cu adevărat un templu, iar tu erai un călugăr în genunchi. Aceea fusese chintesenţa iubirii.

Până în zori. Când ai condus-o la gară. Trebuia să ia un tren. Unde se ducea?

Da, poate în locul acela unde se aflau stupii. Studia proprietăţile lăptişorului de matcă, ale propolisului.

Şi-o imaginase toată ziua. Cu pălăria de metal şi masca. *Să nu te înţepe nimic, iubito, albinele să vină la tine, pe trupul tău subţire şi profund, ca să-şi lase mierea.*

Cum pizda mă-sii e posibil ca viaţa să mănânce tot? Ca un resac mizerabil. Se rostogoleşte şi scuipă pe o plajă plină de epave.

Nunta. Rochia albă, simplă, trei sferturi, făcută deja să poată fi reciclată pentru orice altă petrecere adăugând o floare sau un şirag de mărgele. Micuţa biserică abandonată, deschisă doar pentru ei.

Cărarea de iarbă crescută, grupul de prieteni în spatele lor. Tineri de curând căsătoriţi sau pe cale să se căsătorească asemenea lor. Preotul senegalez. Orezul în coşuleţe, grindină peste zâmbetele largi. Ricotta proaspătă la petrecerea aceea câmpenească. Noaptea de iulie, în care era suficient un şal, era suficient braţul lui Gae.

În prima perioadă lăsaseră uşa deschisă, ca atunci când trăiau împreună. Cine intra era bine venit. În fiecare seară avea loc cu adevărat înmulţirea pâinii şi a peştilor. Ce mâncau pe atunci? Pui cu curry, munţi de cuscus. Pentru Gae bucătăria Deliei era o încântare exotică, o experienţă culturală. Umplea pahare cu vin, desculţ, cu bustul gol, computerul deschis în mijlocul nebuniei ăleia. Discutau despre tot, despre *jegul ăla de Bush-fiul*, despre *Trilogia oraşului K*[8], despre jocurile intelectuale...

— *Cine a scris* Crimă şi pedeapsă?

[8] Titlu sub care a fost reunită în Italia trilogia romanescă a scriitoarei de origine maghiară Agota Kristof (1935-2011) (n. tr.).

— *Woody Allen.*

Răspunsuri de căcat, râsete de căcat.

Era timpul în care credeau că locuinţa lor va deveni un centru de întâlnire a inteligenţelor, a dinamitei creative.

Făceau dragoste în mijlocul haosului care rămânea în urma acelor bivuacuri. Delia se agăţa goală de ceva, cu braţele desfăcute ca un crucifix şi el o iubea aşa, în tăcere, asemenea celui mai frumos sacrificiu.

Crescuseră în anii ‘80. Acum fuseseră Turnurile Gemene, iar la orizont se profila firul negru al fricii şi al crizei financiare. Locuiau într-o căsuţă din cartierul Trieste. Luaseră un împrumut cu dobândă variabilă. N-aveau de ce să fie liniştiţi. Dar erau. Ore de pace, kilometri de timp pierdut.

Rămăsese însărcinată cu Cosmo. Greaţa era o prietenă veche. Chiar dacă acum era cu totul altceva. Burta aceea era un miracol. Amenoreea bună.

Delia se gândeşte la acea renaştere.

Se gândeşte de câte ori vede o femeie însărcinată. Şi ştie că ea nu va mai avea copii. Va face multe lucruri, îşi va creşte cei doi băieţi, va face o călătorie, va merge să vadă o expoziţie a lui Rauschenberg, dar nu va avea niciodată o fetiţă.

Poate i-a lipsit o fiică. Gae o spusese atunci... când Delia a rămas însărcinată a treia oară.

— *Să sperăm că e fetiţă*...

Dar asta s-a întâmplat cu puţin timp în urmă, când ea era deja o femeie rănită şi trădată, o copie urâtă a mamei care fusese.

Ar fi de-ajuns să se gândească la scările alea. La sărutări, una pentru fiecare treaptă. Se opreau şi se sărutau, sprijiniţi de peretele unui palier, de balustradă. Urcau pentru o ecografie, pentru translucenţa nucală a lui Cosmo. Păreau două popice, doi câini nebuni de fericire.

Cosmo: un nume ales într-o noapte, smuls universului ca un susur. Materie celestă în expansiune.

Cosmo nu dormea, nu prindea bine sfârcul, înghiţea aer. Adormea şi se trezea din cauza refluxurilor. Delia îi punea oglinjoara de la trusa de fard sub năsuc să vadă dacă se aburea, dacă era viu. Moartea albă, cât se gândise la ea...

Maică-sa îi spusese *pune-l jos, lasă-l să plângă, altfel se obişnuieşte să stea în braţe.* Dar ea nu accepta, desigur, sfaturile mamei. Îşi cumpărase un marsupiu şi îl punea pe Cosmo în el. Dormeau aşa, agăţaţi unul de altul.

Poate acolo începuse... în nopţile în care era departe de Gae, departe de tot. Mutată în cel mai bun loc din casă, în camera noii iubiri.

Gaetano mai îngenunchea încă la picioarele ei. O fotografia goală cu copilul în braţe, sânul şi o dâră de lapte.

Calea Laptelui.

Acum erau o familie.

Chestia aia, elegia, marşul în noapte alături de cometă.

Câte fotografii îi făcuse în acea perioadă, munţi de fotografii... îşi cumpărase micul aparat digital. Ca s-o fotografieze, n-o mai lăsa să trăiască.

— *Rămâi, rămâi aşa... rămâneţi aşa...*

Ce bine-ar fi fost dacă ar fi reuşit să rămână ca în imaginile alea. Cum se spune? Portretul fericirii, da, asta. Întipărit.

Apoi, prima fotografie a lui Nico, violaceu, imediat după naştere.

Unde îl concepuseră pe Nico? La Tagliacozzo, da. În seara în care Gae era beat... făcuseră o excursie în pădure, pe frig, cu nişte bătrâni chercheliţi, căutători de trufe. Iar Nico se născuse aşa, ameţit şi şmecher. Delia s-a îndrăgostit de micuţul Casanova care o seducea în fiecare dimineaţă.

Trebuie să pună în ordine fotografiile. Cele de la nuntă cu orezul, petalele de trandafir şi tot ce a urmat, la mare, în parc. Trebuie să le păstreze pentru copii, pentru când vor fi destul de mari ca să nu le rupă. Va trebui să le arate şi să le spună *vedeţi, ne-am iubit, cu adevărat mult, v-am vrut, cu adevărat mult. Şi să nu vă gândiţi niciodată că e vina voastră.*

Pentru că ea a gândit asta. Că părinţii ei nu făcuseră fată impactului cu viaţa ei. S-a gândit că toţi copiii cu părinţi despărţiţi se despart la rândul lor, că există un lanţ urât pentru că au avut un asemenea exemplu.

Nu-i cine ştie ce să-ţi vezi propria mamă cum pleacă, cu pantofii cu toc şi ochii roşii, cum se apleacă să te sărute şi-ţi spune *te rog, ascultă-l pe tati.*

Nu avea numai păcate doamna, dar astea sunt lucruri pe care le înţelegi o viaţă mai târziu, după ce ai fost anorexică şi te-ai vindecat, după ce ai pedepsit-o când şi cum ai putut şi aproape ai murit ca să te răzbuni pentru că te-a părăsit. Pentru că asta s-a întâmplat atunci (câţi ani aveai, cinci?), prima oară când te-ai gândit că vrei să dispari. *Mă arunc de la fereastră, ajung jos înaintea ei şi atunci se întoarce sus cu cadavrul meu, îl aruncă la gunoi ca pe liliacul mort în casa de la mare şi trăiesc din nou fericiţi împreună, fără mine, ei doi singuri, ca în*

fotografia făcută în Spania, unde ea dansa şi el avea pantaloni de toreador.

Sunt gânduri pe care nu vrei să le laşi moştenire fiilor tăi.

Te temi că ei îşi vor aminti doar sfârşitul, certurile.

Ai nevoie de fotografiile alea. Să le împrăştii pe covor, să plângi prefăcându-te că râzi... *vă aduceţi aminte? Aici eram la Ostuni*... *tati cumpărase sendvişuri*... să le arate întipărit pe hârtie cât de fericiţi aţi fost.

De aceea a venit în seara asta. Pentru amintirea frumoasă pe care va trebui să o păstreze pentru Cosmo şi Nico.

Aţi fost copiii unei mari iubiri.

Ea e aici pentru a ţine în viaţă amintirea. Ca bătrânii care au scăpat din Shoah şi pun pietre. Câte una pentru fiecare iubire moartă.

Pentru că şi iubirea merită un sanctuar, o amintire.

Gae nu s-a mişcat. Îngheţata topită, care s-a prelins sub cămaşă, i se pare acum singurul lucru adevărat din seara asta la fel de falsă ca localul în care se află. Un gest pe care viaţa pare să-l fi furat de la cinema. Se gândeşte că ar putea să-i povestească despre asta regizorului vampir. Poate gâtul lui murdar de îngheţată e bun să-şi înfigă cineva dinţii în el. Se şterge cu şervetul

aşa cum îşi ştergea la sală transpiraţia. Acelaşi gest repezit şi grosolan.

Poate mă mai iubeşte încă, poate pe undeva mă mai iubeşte încă. La ce se uită?

Delia se uită la masa de lângă perete. E singura la care stau oameni în vârstă, dar care se ţin bine încă. O pereche destul de sofisticată. El are părul ăla puţin plauzibil, un nor prăfuit, bătând în albastru. Ea valuri blonde, picior peste picior, sandale scumpe.

Şi-a întors capul, frumoasă ca Gena Rowlands în *Opening Night*[9], aceeaşi gură cu rujul întins. O rochie lucind de chinezării.

Delia pare ameţită, îşi ţine capul pe mâinile împreunate. Şi-a ales poziţia asta după ce a aruncat îngheţata. Ca o călugăriţă obosită să tot spele podelele şi să creadă.

Gae a crezut întotdeauna că ea ar fi trebuit să se îndrăgostească de un bărbat mai în vârstă. Iar acum crede că o va face, o să se încurce cu un tip de şaizeci de ani, despărţit, fără probleme de carieră şi cu copii deja mari. Unul care va avea timp pentru ea. Câte un weekend pe coasta amalfitană, slow food şi serpentine.

---

[9] Film în regia lui John Cassavetes (1977) (n. tr.).

Tatăl ei era din Amalfi. Un orelist cu adevărat bun, dar care cerea puţini bani, ca fiică-sa. Slab ca ea, cu aceleaşi buze închise la culoare şi cărnoase, mereu uşor nefericiţi. Trata voci de actori, de cântăreţi, în tăcere. Se ocupa de corzile vocale cum se ocupă un preot de suflete. La înmormântarea lui era multă lume din teatru şi de la operă.

Cei doi bătrâni glumeau unul cu altul. Şi Gae a început să se uite la ei. Era un obicei al lui. Să se uite la ce se uita Delia. Ca să înţeleagă ce anume îi plăcea din lumea asta. Ce îi lipsea.

Tatăl Deliei era cenuşiu şi slab ca halatul lui. Ăsta e bine făcut, are aerul cuiva care trăieşte în aer curat, în bătaia vântului. Probabil face sport. Joacă golf sau vreo cretineală din asta.

Îl enervează bătrânii înstăriţi. Suportă doar vreun bătrân om-pasăre, căţărători, tipi din ăştia. Chipuri măcinate de singurătate ca pietrele.

Bătrânul o priveşte şi el pe Delia. Gae are senzaţia unui fir. Unul dintre firele acelea care se întind între persoane. De la o masă la alta. Iar el acum e un pui murdar de îngheţată. Un copil nemulţumit. Apucă sticla de apă minerală, udă şervetul, îşi şterge cămaşa.

Delia pur şi simplu nu ştie pe ce să-şi aşeze privirea şi gândurile. Nu i se pare că ar exista un loc al ei în seara asta.

Toată lumea aia o indispune. Mult zgomot pentru nimic.

Cum de sunt întotdeauna atât de pline restaurantele? Câţi bani trebuie să-nvârtească lumea ca să-şi poată permite asta? Se gândeşte la gâştele pentru *foie gras*, îndopate zi şi noapte. Se gândeşte la Calcutta, la fluviul *acela*. La călătoria pe care n-o va face niciodată. Se gândeşte la Maica Tereza, la iguana aia îmbrăcată în alb.

Zâmbeşte.

Multe perechi tinere.

Vârtelniţe de perechi care vor termina seara în altă parte, vor alerga pe stradă spre mare la una dintre petrecerile de pe litoral. Palmieri fosforescenţi, întuneric care pulsează muzică.

O femeie, bronzată deja, trece pe lângă ea plimbându-şi degetele pe ecranul iPhone-ului. Lasă în urmă un miros de ulei de plajă. Poate merge să-şi ia doza de cocaină. (E vineri seara, un du-te-vino nesfârşit la wc.)

Delia se gândeşte la crema împotriva razelor ultraviolete. Crema colorată, pentru copii.

Se gândeşte la corpul ei în costum de baie. Costumul maro cu inele din lemn.

E prima ei vară de femeie liberă.

Ceva tot a hotărât. A rezervat zece zile la sfârşitul lui iulie.

Casa a văzut-o pe Internet. Dar i-a înţeles mirosul şi tot restul.

Un lampadar de răchită, o canapea extensibilă albastră. O măturăîntr-un colţ.

Vor face cumpărături într-unul dintre magazinele alea cu lădiţe de fructe aşezate direct pe trotuar şi restul înăuntru, pâinea, şunca, Cif-ul pentru chiuvete (o să-şi pună mânuşi ca să le cureţe).

O să se joace printre acele de pin. Copiii ei urcând şi coborând de pe saltelele gonflabile, transpiraţi, murdari. Nico o să-şi piardă suzeta lângă roata unei maşini. Va trebui să se întoarcă, să se agite pe marginea străzii. *Nu vă mişcaţi*. O să arunce pungile cu cumpărături pe jos. Nisipul pe gresie, pe paturi. *Nu săriţi. Spălaţi-vă pe picioare*. Costumele la duş. *Mamă, mi-e foame*. Foame, da.

Poate o să-şi pună cerceii indieni ca să iasă într-o seară. Va fi oare o seară în care va privi marea adormită, lăcuită de lumina electrică? O seară în care va fi frumoasă, într-o rochie albă de in?

A început vara. Nu se ştie cum, dar a început. Cel puţin nu va mai trebui să-i ducă pe copii la şcoală. Nu va trebui să se arunce în maşină şi să alerge. Să-i privească pe şoferii mocăiţi ca pe nişte duşmani. Toată iarna a fost aşa. Lume de tamponat, de omorât la semafoare. Nu suportă expresia învăţătoarei când ajung cu întârziere, când îi scoate geaca lui Cosmo ţinându-şi ochii plecaţi.

— Fratele tău ne face să întârziem, ştii că nu vrea să se trezească.

De fapt, ea e cea care-şi uită poşeta. Care nu ştie unde a parcat maşina. Se fâţâie în sus şi-n jos pe stradă. Lume pierdută.

Faptul că ajungea mereu în întârziere a fost crucea ei din ultimele luni.

Semnul lucrurilor care se pierd, al cioburilor pe care le laşi pe asfalt. Viaţa care ţi-o ia înainte, merge cu un pas în faţa ta. Alergi să o ajungi. Claxonezi.

Şi totuşi i-ar plăcea să fie deja noiembrie, să poarte ciorapi groşi şi cizme.

Vara i-a plăcut mult într-o altă viaţă. Când devenea o şopârliţă la soare. Gaetano se juca în apă cu copiii, îl ducea pe Cosmo pe umeri, ea împingea căruciorul cu Nico. Cântau. Se simţea mirosul sălbatic al tufişurilor

marine. Al rahatului rămas în urma celor care îşi puneau cortul unde apucau. Aveau un cort.

Se opreau unde îi prindea apusul soarelui. Aşa le plăcea. La mare până seara. Aşteptând să plece şi ultimul fachir ca să rămână singuri. Copii se jucau cu nişte vreascuri. Micuţa lor carne. Erau atât de liniştiţi copiii, nu se plângeau de nimic.

Nimeni nu ştia, încă. Băieţii erau acordaţi la norocul lor.

Mâncau îngheţată în timp ce ei împărţeau o bere.

Bea o înghiţitură, iubito, răcoreşte-te.

Cât eşti de frumoasă, iubito, cu rochia ta albă de in.

Pari aceeaşi ca atunci când ne-am cunoscut, indianca în halat. Ba nu, eşti mai frumoasă. Pentru că iubirea e mai mare.

Eşti o tânără peste care a trecut viaţa.

Copiii dorm în cort. Există spaţiu şi linişte să ne sărutăm, să sorb soarele şi marea de pe pielea ta.

Gae i-a dăruit cerceii indieni, de argint cu pandantiv, cumpăraţi de la una dintre tarabele alea estivale.

Tipul care îi vindea era simpatic, un bătrân indian metropolitan. Un rătăcit, aşa cum îi plăceau lui Gae, care pierduse o grămadă de timp până să aleagă cerceii. În cele din urmă i-a ales pe ăia. Cu un soi de ochi înăuntru.

Cercei simbolici. Ochiul lui asupra ei sau cel al lui Dumnezeu pentru a veghea asupra lor.

Delia îşi atinge lobii urechilor, trage puţin de ei.

Şi-a pus cerceii cu ochi în seara asta, înainte de a ieşi.

A găsit găurile şi i-a lăsat să alunece înăuntru.

Gaetano a sunat-o la telefon.

— *Sunt jos.*

O torturase cu cina aia, ei doi, singuri. *Nu putem să terminăm aşa, ca doi căcaţi*...

— *Coboară când vrei*...

Ea s-a uitat jos în stradă. L-a văzut pe Gaetano în faţa tomberoanelor, cu mobilul în mână.

— *Acuma vin*.

Un cercel s-a lovit de vocea ei din receptor.

— *Ce-i zgomotul ăsta?*

Gae s-a uitat în sus, spre fereastră.

Delia a făcut un pas înapoi.

S-a uitat în oglindă la cerceii ăia uriaşi. Ochi dintr-o altă viaţă, ridicoli în oraş. Ridicoli pentru seara aia.

Şi-a scos cerceii indieni, i-a aruncat în cutia cu şiraguri de mărgele încâlcite, bijuterii false, putoare de metal.

Şi-a schimbat cărarea de pe mijloc şi şi-a tras tot părul într-o parte.

Nu mai sunt o indiancă. Sunt o călugăriţă, cu vălul strâmb.

Fata se apleacă, lasă ceva pe masă, ceva dulce din partea casei. Clătite cu mere şi două păhărele pline pe jumătate cu un vin licoros.

— Mai ai cerceii ăia?

— Care?

— Ăia.

Delia se uită la clătitele cu mere. Spune că nu mai poartă cercei, i s-au astupat găurile. Nu-i spune de oglindă, despre cum a găsit cu uşurinţă deschizătura prin carne. Gaetano se apropie puţin ca şi cum ar căuta ceva, o strălucire în părul negru.

— Aş lua copiii în a doua jumătate a lui august, dacă-ţi convine.

— Şi unde-i duci?

— Nu ştiu încă.

O să-i ducă fără îndoială la Tagliacozzo, la bunica lor. Vara părinţii lui se mută acolo, într-una dintre căsuţele alea care put a cenuşă. Va sta doar în chiloţi în faţa computerului şi se va certa cu maică-sa şi bunică-sa în faţa copiilor. Nu există nimic mai rău decât un bărbat frustrat care se întoarce în casa unor femei prea îngăduitoare. Bunica umblă cu cadrul, dar mai face încă

tăieţei cu mâna. Mama cultivă marijuana printre plantele aromatice şi umblă îmbrăcată ca Sonia Gandhi.

— Îi duci la Tagliacozzo?

— Iau cu noi canoele. E răcoare, putem să facem un picnic, să mergem la râu.

El e cel care vrea să meargă în canoe. Să cadă lat de atâta efort inutil. Nico e prea mic şi Cosmo suferă de frig. O să se îmbolnăvească. Nu ştie să facă nimic singur. Ea e cea care le pregătea sendvişurile, le ducea pelerinele de ploaie.

Gae o priveşte, aşteaptă acordul ei.

Delia cunoaşte mult prea bine privirea aia de câine necredincios căruia îi dai de mâncare şi-apoi te mârâie.

Gae îşi desprinde cămaşa udă şi lipicioasă de pe piept. Gândul la căsuţa dintre micile străzi îi strânge un pic inima. El şi Delia au făcut de câteva ori dragoste acolo, în patul înalt din fier forjat. Bunica îi trezea cu mirosul cafelei şi cu prăjitura de castane. Se simţeau amanţi dintr-un alt secol.

Se gândea la străduţele acelea vara, când satul se umplea de turişti săraci, de localnici care se întorc acasă. Oameni în bejenie. Bătrâni în maiou şi femei în capot pe care-i fute grija de toţi. De abia ai terminat prânzul că bunica urcă să-ţi aducă cina. Mirosul constant al sosului de roşii. Să-ţi faci o cafea devine un act temerar. Seara

îngheţata Calippo, flipperul. Copiii cu braţele încărcate de jucăriile cumpărate de la chioşcul de ziare.

Se va enerva. Tatăl lui va ajunge să-i spună ceva nepotrivit.

— Ce pula mea vrei? Cine pula mea te crezi? N-ai făcut niciodată nimic pentru nimeni, tu. Nu eşti nici măcar în stare să-ţi întreţii familia.

O să sară la gâtul imbecilului ăluia. La bărbatul ăla juma' de buletin cu părul strâns într-o codiţă sură, cu italiana lui preţioasă, cu întâlnirile de motocros. Cu inima meschină a unui cărbunar, a unui care dă la lopată. Un tată minuscul, un băşinos.

Va lua copiii, îi va urca în maşină noaptea, va zvârli pe bancheta din spate bulendrele şi spadele lor de plastic.

— Duceţi-vă la dracu'. Şi tu, mamă.

Bunica va insista să le dea un recipient cu ceva de mâncare. Care va puţi în maşină. Va trebui să se oprească şi să-l arunce la un coş de gunoi.

Vor ajunge într-un motel, toţi trei în acelaşi pat. Pe tavan semnele papucilor, ale ţânţarilor omorâţi.

Copiii o să doarmă. Obrajii lor umflaţi, gurile deschise, pata de salivă pe pernă, părul şi spatele ud. Zgomotul frigiderului şi un alt bâzâit de căcat, al aerului condiţionat sau al vreunei epave umane sforăitoare.

O să se apuce să fumeze iarbă pe pervazul ferestrei deschise privind farurile maşinilor în întuneric.

N-o să fie prea grozav.

Se va gândi la taţii care o termină cu viaţa vara, când căldura toceşte şi puţinul care le-a mai rămas viu în cap. Taţi fără un ban în buzunar, fără dragoste, fără demnitate, cu o grămadă de aspiraţii pierdute în spate. Toată vina aparţine femeii care i-a pus la zid, care mai întâi le-a supt cocoşelul, i-a făcut să creadă cine ştie ce şi apoi a spus *pleacă, coboară din tramvaiul meu, n-ai bilet, n-ai acte. Eşti un mizerabil clandestin.*

O dată s-a întrebat. Data aceea când i-a venit să plângă în maşină, uitându-se în oglindă la copiii aflaţi pe bancheta din spate, bolborosind în limba lor. S-a întrebat şi *dacă ar trebui s-o fac*? Dacă i s-ar întuneca privirea (pentru o clipă eclipsă totală)? Să tragă furtunul înăuntru. Să lase gazele de eşapament în interiorul maşinii, să vadă capetele lor cum cad (de atâtea ori le-a văzut căzând când dormeau).

Şi apoi salvat de tot, de viaţa pe care am creat-o dar de care nu pot să am grijă, nici s-o salvez, nici s-o încredinţez lumii aşa cum este, cu genele falimentului meu în ea. În sfârşit să mor, să trag perdelele. Să uit de ea, de cerceii ăia. De lumea pe care am creat-o şi am distrus-o. Cel puţin acum am făcut-o. Până la capăt.

— Cosmo s-a zgâriat pe frunte...

Gae nu răspunde. Dă din cap de departe.

— În barul ăla... clanţa de la uşă era ruginită...

— Sunt protejaţi de vaccinul antitetanos, nu?

— Da, ar trebui să fie protejaţi. Unde sunt carnetele de sănătate?

— Or fi acasă.

— Nu le găsesc. Nu cumva le-ai luat tu?

— De ce să le fi luat?

— În nebunia aia, când ţi-ai luat manuscrisele.

— Când mi-ai aruncat în cap manuscrisele, vrei să spui.

— Am nevoie de carnete. Trebuie să controlez vaccinurile.

— Da, sigur.

Gae are un zâmbet pe buze. Gândurile aleargă atât de repede, zboară deasupra zâmbetului fără să-l tulbure, sug spini şi praf ca un aspirator bun pe o mochetă murdară.

Muşcă dintr-o clătită cu mere şi stafide.

— Gustă, sunt bune, moi...

Nu, va fi o vară bună.

Se va duce la Tagliacozzo cu copiii, vor urca pe râu până la bălţi, vor face baie în bazinul acela natural. El va câştiga o fâşie de paternitate. Aşa va trebui să facă de azi înainte, să lucreze pe fragmente reaşezând lucrurile. Să-şi câştige încrederea lor pe bucăţele.

Va fi amabil şi cu taică-său. Va încerca să-l vadă cu alţi ochi, va fi un bun exerciţiu. Va fi generos. Are chef să-i demonstreze că poate să fie mai bun decât el. Şi, la drept vorbind, luna trecută i-a dat o mie de euro, i-a plătit asigurarea maşinii. Iar el nici măcar nu i-a mulţumit. I-a spus doar *las-o baltă*.

Îl urăşte pentru că nu are nici o stimă pentru el. Îl urăşte pentru că de câte ori se întâlnesc îl urăşte. Nu poate să nu se gândească la faptul că eşecul lui porneşte de acolo. De la bărbatul ăla minuscul care i-a tăiat picioarele, l-a făcut să alerge schilodit.

Îl găsea lipit de patul lui, noaptea. Se trezea pentru că îi simţea mâna pe creştet. Îl mângâia ca şi cum ar fi săpat, ar fi vrut să-i scoată creierul. Faţa lui de imbecil (când era melancolic părea cu adevărat anormal).

— Nu contăm nici cât negru sub unghie, Gaetano. Nu uita.

Era lider de sindicat. Se întâmpla când pierdea vreo bătălie sau când bea.

Îl trezea şi şoptea pe perna lui ca şi cum ar fi fost confesionalul unei biserici mereu deschise.

A doua zi era vioi ca o cobră.

Se aşeza pe gradenele terenului unde el juca fotbal. Cu pantalonii strâmţi şi cizmele de cow-boy. (Era suficient să-l vadă sosind că se simţea rău, se temea să nu greşească, se temea c-o să-l jignească.)

De pe trepte striga.

— *Pasează, aleargă, demarchează-te.*

— *Am câştigat, tati.*

Cu rucsacul în spate, fericit.

— *Da' ce, aia era echipă? Erau nişte mămăligi. Ai câştigat cu nişte mămăligi.*

Râdea, *tot mai bine decât nimic.*

Cum poţi să-i spui unui fiu *tot mai bine decât nimic*? E o frază care-ţi vine în minte ori de câte ori te mulţumeşti cu puţin, când nu lupţi până la capăt.

Când îţi întinde cineva o roşcovă.

Iar tu, în loc să te indignezi, să-i sari la gât, te gândeşti *tot mai bine decât nimic*.

Priveşte în jur, respiră. Face gesturi dezordonate. Nu ştie ce are. Brusc rafala aceea de vânt. Pe care o cunoaşte atât de bine. Să urască lumea şi pe el însuşi pentru o lungă clipă şi să zâmbească.

Acum i se pare că toţi îl privesc fără nici un respect.

Se gândeşte la colegii de echipă care îl luau la mişto în vestiare. Care-i aruncau ghetele de fotbal în closet.

Se dezvoltase târziu, ani de zile rămăsese un copil printre cei de-o vârstă cu el, băieţi deja. Cu puţulica lui roz, cu mâinile mici. În fotografiile cu clasa îi puneau nişte cărţi de telefon sub picioare să-l înalţe puţin. Apoi brusc a crescut, dar era deja la liceu. Prea târziu ca să se mai întoarcă în vestiarul ăla, ca să-i bage pe violatori cu capul în closet.

— *Ai tăi sunt despărţiţi?*

— *Nu, de ce?*

A fost una dintre primele întrebări pe care i-a pus-o Delia. Lui Gae i se părea normală o familie unită, ba chiar i se păreau o bătaie de cap incredibilă mama aia un pic fragilă, robustă dar nesigură, o falsă libelulă, şi tatăl care o ducea cu motocicleta la competiţiile de Enduro. Pentru el căsătoria nu era cine ştie ce, un amestec de nefericire si sentimentalisme. Dar cel puţin era ceva. O locuinţă lacustră strâmbă pe care să sprijini o canoe, un ideal.

Când era copil avusese momentele lui dezgustător de freudiene când îi auzise pe ăia doi făcând fichi-fichi noaptea. Apoi, crescând, nu i-a mai păsat de uniunea lor de suflete slabe. Şi iubirea pentru mamă căpătase alte dimensiuni. Serena făcea prăjituri de casă pentru pub,

vorbea cu vecinii, era amabilă cu lumea, dar în fond inutilă pentru el. Una care s-a drogat şi care a rămas cu ceva din moştenirea aia, nişte pitici pe creier, un zâmbet vagabond.

Delia era o femeie, puteai simţi esenţa fiinţei ei profunde, puteai auzi zgomotul acela ca al mării în peşteri. Una care te priveşte şi nu te lasă. Vine să te salveze acolo, pe fundul unde te-ai împotmolit. Are un cuţit între dinţi, desface greutăţile, taie legăturile tuburilor de oxigen. Sau moare acolo dedesubt cu tine, sau ieşiţi la suprafaţă împreună.

Deliei îi plăcuse mult familia lui, i se părea o garanţie pentru viitorul lor. Un tânăr obişnuit cu trăinicia, cu certurile care trec, cu prânzul de duminică, toţi împreună. Iubirea ei pentru Gaetano se răsfrângea şi asupra celor două fiinţe. Serena gătea bine şi ea îi dăruise un vas din bambus pentru gătit la abur. Şi tatăl îi era simpatic, Aldo, filozoful de cârciumă, abonat la revista *Focus*. Era galant cu ea, un soi de al doilea logodnic. Primul Crăciun cu familia lui a fost primul Crăciun adevărat din viaţa ei, Aldo a luat chitara şi a început să cânte *Serenella te duc la mare, te duc departe*...

Gae mârâia, ea râdea.

— *E simpatic... tu nu ştii ce înseamnă să ai un tată deprimat...*

La câţiva ani după aceea i se vor fi părut şi ei atât de mizerabili, atât de morţi. Atunci când cortina căzuse. Ea primise moştenire fiul fugii lor, al falsei lor fericiri, al falsei lor iubiri. Doi foşti combatanţi din ‘68, neterminaţi ca revoluţia lor.

— Ce face taică-tău?

— S-a operat la prostată.

— Ştiu. Mi-a spus maică-ta.

— Mai pot încă să se reguleze.

Se uită la ea, se gândeşte.

— Se moşteneşte cancerul de prostată?

— Nu cred.

Râde, zâmbeşte şi ea.

— Dar unde exact se află prostata?

— Nu ştiu...

— Cum adică nu ştii, eşti medic.

— Nu sunt medic.

— Aproape, nu?

— Nu.

A comandat un alt pahar din vinul ăla dulce, *digestiv*, a spus chelneriţa, dar care ţi se urcă la cap. Chelneriţa zâmbeşte, un şir de dinţi perfecţi.

— Vă las sticla.

Delia dă din cap la amabilitatea aia toxică.

Gaetano priveşte gâtul Deliei. Pe care de mai multe ori şi-a imaginat că-l sfâşie cu un pix Bic înfipt în carotidă.

Într-o bună zi nu i-a mai plăcut ce scria el.

Ştia şi el că în mare parte erau nişte tâmpenii, că ar fi trebuit să fie mai sincer, mai onest şi mai bla bla bla.

Dar viaţa unui scriitor ar trebui să semene cât de cât cu ceea ce scrie. Închis în apartamentul ăla, ce viaţă a avut el? Necazuri minuscule, facturi, alimente congelate de pus în frigider. Iar afară? Conversaţii cu moluşte, lume plină de ea însăşi, de ce anume? Un oraş care pare a fi publicitatea căcatului, nu a nefericirii, simplu căcat pardosit în straturi, ca în parkingurile cu mai multe etaje. Ar trebui să facă un salt în Mexico City, într-un nenorocit de loc adevărat care ucide orice speranţă. Să facă o nouă călătorie, să se îndoape bine.

Acum poate că îşi va recăpăta un pic verva.

În cartierul ăla cu nume african şi de fapt plin de chinezi. Singur într-un demisol cu adevărat mizerabil. Pe canapea semnele celui care a ejaculat înainte de tine. Ani de singurătate. Un complex rezidenţial pentru bărbaţi borderline.

Da, poate că îşi va recăpăta un pic verva de căcat.

Să scrie un soi de manual de supravieţuite. Lumea e plină de oameni precari ca el, autarhici care mai au încă destul chef să viseze ceva extraordinar. Tineri taximetrişti furioşi, capabili să aprecieze îndrăzneaţa poliloghie a unui tânăr bătrân care ar mai putea încă să reuşească, dar a hotărât să se ducă la dracu'.

Va pune acolo şi povestea cu nevastă-sa. O s-o facă de căcat. Va povesti până şi ce gust are pizda ei.

Va fi suficientă o singură carte, singură şi inutilă ca un *samizdat*.

Poate că va avea un oarecare succes clandestin. Un editor va fi interesat de el. Poate că va face vreo cucerire. Una dintre fetele alea cu adidaşi şi fuste strâmbe care te fac să speri. Va plânge citind tâmpeniile lui. Ca Delia la început.

Cât de mult îi lipseşte o asemenea privire. Dacă n-o cunoşti, te târâi prin viaţă şi nu-ţi lipseşte. Dar dacă o nenorocită ţi-a pus pe umeri aripile alea şi te-a făcut să te simţi eroul unui scenariu temerar, rămâi toată viaţa un cerşetor în căutarea pleoapelor care se deschid doar pentru a te privi şi se închid ca să te prindă în laţ.

Iar stelele stau şi se uită.

Nu ca nişte ochi trişti şi îndepărtaţi, ci apropiate şi reflectorizante ca alea pe care le agăţai de tavan când erai copil.

Într-o zi Delia i-a spus:

— *Ăsta-i paradisul.*

Îi spunea o grămadă de tâmpenii din astea.

Dacă se gândeşte bine, ar fi trebuit s-o trimită imediat la plimbare. De acord cu vraja, cu mărul roşu, dar cum poate cineva să creadă asemenea idioţenii?

Numai că el avea nevoie de ele, iar ea îl prinsese în laţ.

Se mutaseră împreună aproape imediat. El montase biblioteca, platforma pentru tatami. Îi ceruse voie să prindă sacul de box de perete, avea deja cârligul pregătit. Ea s-a întors cu zâmbetul ăla care ar fi făcut praf pe oricine.

— *Dacă vrei să spargi faţa cuiva, fă-o, întoarce-te acasă plin de sânge din luptă. Dar lasă-ţi furia afară.*

Oh, futu-i! Cum să nu te supui unei asemenea profesoare care, zâmbind, te face să stai drepţi.

— Ce crezi c-o să faci?

— În ce sens?

Vrea să ştie ce crede că va face cu ea, cum crede că va trăi din punct de vedere *intim.*

Delia ridică paharul plin cu vinul ăla dulce şi chiar îl bea. Cu înghiţituri chinuite de parc-ar fi un medicament.

— Ce ştiu eu cum se poate trăi. Ţi se pare că am ştiut vreodată?

— Ai ştiut întotdeauna totul.

— Mă scol şi mă îmbrac, apoi îi îmbrac pe copii. Aşa trăiesc.

Gaetano o priveşte, îi priveşte mâna.

— Te masturbezi?

Ce zice imbecilul ăsta? Ar vrea să plângă. Ştie că o va putea face mai târziu, când va fi singură.

— Ai băut destul. Plăteşte hai şi să mergem.

Dar Gae acum nu mai are nici un chef să plece.

— Eu mă masturbez mult.

Delia s-a strâns între braţele ei. Priveşte lumânarea, flacăra care se lasă tot mai jos. Se simte copleşită de oboseală, de greaţă.

Gaetano zâmbeşte.

— Dup-aia plâng. Termin şi plâng.

— E o imagine cu adevărat înspăimântătoare.

Gaetano ar vrea s-o ia de mână.

— Dar nu sunt trist, sincer să-ţi spun. Aş zice că mă simt în formă.

— Cu atât mai bine pentru tine.

— Nu mai sunt dispus să sufăr. M-am trezit într-o bună dimineaţă şi mi-am spus ajunge.

Perechea în vârstă împarte o prăjitură, ea îi dă în gură. Vâră linguriţa între buzele soţului ei, apoi ia o bucăţică pentru ea, linge aceeaşi linguriţă.

Trebuie să fie o obişnuinţă, un mic ritual pe care-l repetă cu plăcere. El deschide gura, acceptă linguriţa ca pe un docil sacrificiu. Delia se gândeşte că există încă o tensiune senzuală între cei doi. Femeia îţi ţine bustul drept ca una care poate a dansat la viaţa ei. Are braţele fleşcăite şi nu se ruşinează să le ţină dezgolite pentru el, care poate că a iubit-o aşa, cu braţele goale. O iubire fragilă şi vie, îmbătrânită docil împreună cu trupurile lor.

Poate că au o aniversare, o seară plăcută, de amintiri. Delia îşi mişcă mâna în gol, în faţa ei.

Se uită la Gaetano, la cămaşa lui mototolită, udă pe gâtul tânăr încă, atât de nefericit. Gâtul neliniştit al unuia care respiră rău, care agonizează împreună cu tot ce ar vrea încă să mai facă. Dorinţele confundate cu deziluziile, rău amalgamate.

N-au ştiut să împartă. Au fost avizi, ingenui. Şi nimeni nu i-a ajutat.

Prietena ei, Benedetta, i-a spus să reziste, să creadă în darul iubirii, al copiilor. O întâlnise la vânzătorul de flori egiptean. Benedetta a început un parcurs neocatehetic împreună cu soţul ei. Se întâlnesc cu alte perechi la biserica din cartier, vorbesc, organizează chete pentru cei mai puţin avuţi, strâng oferte pentru misiune. Fac schimb de cărucioare, de pantofi folosiţi. Au cu toţii mulţi copii, de diferite vârste, ca nişte păpuşi matrioşka. Nu sunt interesaţi de cum arată, cântă cu feţele ridicate spre cer. Dar pe pământ nu par să se descurce mai bine decât alţii. Vorbesc despre bani, iau antidepresive.

Delia încercase să se ducă la câteva întâlniri.

— *Sufăr, nu mai sunt sigură că-mi iubesc soţul, ne-am pierdut într-un labirint* (era imaginea care-i ilustra cel mai bine starea, un labirint din parcurile englezeşti, ameţitor şi teribil.

O voce din turmă îi spusese că era greşit să alergi după *felul ăla de iubire*.

— *Să crezi în propria-ţi durere e un semn de înfumurare*.

Dar umilinţa aceea sumbră i se părea traversată de sclipiri de trufie. Marea iubire despre care vorbeau nu semăna cu chipurile lor, tot atât de nesigure şi de

nemulţumite ca al ei. Toată lumea aceea împreună nu producea o adevărată energie vitală, ci o foame stinsă.

Dacă acela era malul pe care să-şi aşeze propria existenţă în lume, fără să mai simtă toată durerea aceea înşelătoare ca un labirint, atunci pur şi simplu nu era interesată să trăiască.

Gae voia să fie artist. Artiştii erau singurele persoane care îi plăceau cât de cât, singurii care încercau să mai ronţăie şi altceva în afară de banalitatea vieţii. Ştia că nu are nici o aptitudine specială, dar era optimist. Începuse cu aspectul, îmbrăcându-se într-un anumit mod. Stătea în aşteptarea lui însuşi ascultând Oasis cu ochii închişi. Îşi strângea un muşchi, bicepsul sau pulpa, până îl durea. Era în căutarea unei anumite *temperaturi.* Îşi imagina că trebuia să pornească totul de acolo, de la o suspendare, de la o stare sufletească ireală. Spera să atingă această condiţie cu un salt neaşteptat.

De aceea rămânea încântat privind la televizor magicienii care închideau ochii şi tremurau evocând entităţi. Ştia că erau nişte şarlatani, dar era convins că majoritatea artiştilor era formată din impostori. Cu un anumit talent. Şi că spaima de a fi demascat era mereu prezentă în privirea lor.

Ca scenarist avea o anumită uşurinţă în a scuipa replici într-un ritm destul de alert. Dar când scria pentru el însuşi era altceva. Ca să se descarce, făcea puţin sport înainte de a începe să dea pumni de-adevăratelea, de a se angaja în meciul lui personal.

Se aşeza cu hanoracul încă ud de transpiraţie pe el (hanoracul clasic cu emblema celor de la All Blacks)[10], ceaşca de cafea alături, ţigara de marijuana, deja pregătită ca să se premieze, să se recitească şi să ejaculeze. Pornea hotărât. Fraze smulse dintr-o muşcătură, rafale de mitralieră. Capul plecat al boxerului care nu-şi priveşte adversarul. Apoi, în mod fatal, se ambala la o frază filozofică şi strâmbă, căreia el însuşi nu reuşea să-i înţeleagă sensul.

Ridica privirea spre ecran. N-ar fi trebuit niciodată s-o facă. Era un mecanism distructiv consolidat în timp. Se încăpăţâna rămânând la cuvintele alea ca şi cum ar fi fost ultimele de pe pământ. Pilea, înlocuia, muta până când le golea de orice adevăr.

Continua să se înfurie pe lumea din jurul lui, pe hârtia igienică pe care copiii o trăgeau din wc până la computerul lui ca să fie şterşi la fund.

Delia îl lăsa singur cu căcăcioşii ăia doi. Nu putea evident să-i ducă la cabinet, iar el lucra acasă. Îi lăsa

[10] Jucătorii naţionalei de rugby a Noii Zeelande (n. tr.).

mâncare în frigider şi biletul cu numerele utile. El deschidea televizorul la Discovery Channel (încercări extreme, meduze otrăvitoare, broaşte galbene, *survivors*) şi le dădea copiilor să mănânce pe covor. Crenvurşti cruzi şi marmeladă.

— *Tu ştii că îi laşi cu persoana nepotrivită.*

— *Eşti tatăl lor.*

— *Dar sunt nepotrivit.*

Delia râdea. Cu siguranţă nu era un tată banal, ceva tot ar fi învăţat de la el, dacă nu altceva, cel puţin să supravieţuiască în deşert mâncând larve şi furnici uriaşe.

Copiii nu-l ascultau. Când îi certa, îl priveau ca şi cum ar fi avut colici şi ar fi strigat din cauza unei dureri proprii, interne. Nimeni nu-l lua în seamă, cum ar merita un tată tânăr care se târăşte, o face pe supravieţuitorul sub un covor imprimat cu broaşte, neglijându-şi munca lui de scriitor, de creator de iluzii.

— *Eu renunţ la multe pentru voi.*

Uneori le-o spunea copiilor. Când îi lua în braţe şi vorbea serios. Cu ochii roşii de la marijuana.

În realitate, nu avusese niciodată chef să se scufunde până la capăt.

Delia i-o spusese.

— *Tu n-ai nici o intenţie să-ţi faci harakiri.*

Gae i-a răspuns cu expresia lui imbecilă.

— Nu sunt poponar şi disperat ca Mishima.

— Cu tine nu se mai poate vorbi... Dacă măcar ai reuşi să-ţi foloseşti toată fantezia în ceva cu adevărat bun...

— Scenariile mele nu sunt rele... unele sunt chiar bune.

— Da... destul de bune, da.

Din nou apă călduţă. Cum poţi trăi cu o persoană care are atât de puţine gesturi de afecţiune faţă de tine? E ca şi cum ai face baie în apă dezmorţită. Nu e caldă, dar nici nu e rece încă.

— Reuşeşti să lucrezi mai bine acum că eşti singur?

Gae dă din cap, se gândeşte la demisolul din bulevardul Somalia. La copilul chinez care se joacă pe pervazul ferestrei sale cu o maşinuţă.

— Mi-e dor... dorul e un sentiment bun.

Bea puţin vin, îşi atinge burta. Are carnea tare, puţin prea multă sub cămaşa, sub haina desfăcută. Trebuie să se apuce de alergat, dacă nu vrea să se îngraşe.

— Tu spui că scriitorii nu sunt într-o relaţie bună cu lumea?

— Inventează toate personajele alea... caută o adevărată intimitate doar cu ele... deci cu ei înşişi...

— Eu nu sunt aşa.

— Sigur. Pentru că nu eşti un scriitor adevărat.

— Ce sunt?

— Eşti ca toţi ceilalţi. Unul care caută orice cale pentru a se afirma. N-ai ştiut niciodată să trăieşti cu noi.

— Nu mi s-a dat niciodată nici o importanţă...

— De-aia ai şi plecat.

— M-ai dat afară.

— N-am încă vârsta potrivită pentru un fiu adolescent. Îmi ajung copiii. Poate peste câţiva ani aş fi reuşit să te suport mai bine.

Ar fi fost suficient să mai reziste câţiva ani. Cu un pumn de griji în plus poate că nu s-ar fi despărţit.

Ar fi putut să accepte senin înfrângerea, ca o bună parte dintre perechile căsătorite, diluată în timp ca împrumutul pentru casă. Până când s-ar fi obişnuit cu pereţii crăpaţi, cu fisurile în care să se retragă din când în când.

Mama lui Gae, cu o bere neagră în faţă, îi spusese *când viaţa se scurtează, îţi laşi în jos penele. Simţi un mare frig*[11]*.* Confundase filmul, râsese. *Un mare feeling*... *voiam să spun.*

[11] Aluzie la filmul *The Big Chill*, tradus în italiană cu titlul *Il grande freddo* – *Marele frig* (n. tr.).

Un bubuit îndepărtat, zgomot de metal care se loveşte cu putere. Un accident nocturn, într-una dintre intersecţiile de căcat de pe strada Nomentana.

— Să sperăm că nu-i nimic grav...

Delia priveşte în jur cu faţa aia muribundă, îngrijorată de soarta universului. Poate se gândeşte la vreo nenorocire absurdă.

Gae înghite încă o clătită. Viaţa se învârte în întunericul ei, indiferent dacă tu eşti acolo sau nu. O să-i vină înapoi. Nu-i nimic, o să ia un Maalox.

Mâna femeii în vârstă s-a întins pe masă către soţul ei, iar el a acoperit-o imediat cu a lui, un gest subteran, rapid. Gae priveşte contactul acela de mâini bătrâne, pline de pete. Ca şi cum ar spune *sunt aici, te acopăr aşa cum fac noaptea cu plapuma, ca un şoim cu bătrâna lui aripă, ca să nu lipsesc niciodată de la apel, ca să nu te fac să suferi nici măcar o clipă pentru că te-am abandonat.*

Gae se întrebă dacă mâna aceea e deja capacul unui sicriu sau dacă dedesubt vibrează o viaţă, o fericire mai mare decât tot viitorul său inutil. Ar vrea să fie deja bătrân. Doar ca să aibă o asemenea posibilitate. Ca să ştie ce se află sub mâna aceea.

— Care din ei doi va muri primul?

— Poftim?

Delia se uită jos la cealaltă masă, la cealaltă mare.

— Ăia doi... se întreabă care din ei va muri primul.

— De unde ştii?

— Sunt întrebări pe care persoanele în vârstă încep să şi le pună la un moment dat.

Gae îşi umflă gura ca un balonaş şi dă drumul aerului.

— Pfa...

— Pfa, ce?

— Bunicul a murit suspinând aşa, *pfa*...

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic, e o mod minunat de a părăsi viaţa. Pfa...

Delia îşi întinde gâtul ca şi cum ar avea o carapace grea care o apasă.

— Pot să trec să-mi iau hainele?

— Când vrei... Când nu-s acasă copiii.

Gae se gândeşte la cele câteva bulendre, jeanşi şi tricouri înghesuite în dulap lângă lucrurile ei, la vrafurile de haine care nu le mai sunt bune copiilor.

Se gândeşte la ea, atunci când punea la o parte lucrurile mici şi săruta pe furiş o baveţică. Puteai să vezi, în jeanşii ăia minusculi, în vechile costumaşe pătate cu suc de fructe, viaţa care trecea.

Băiţele în cadă la întoarcerea din parc duminică seara şi-apoi la culcare, vârâţi în salopete ca nişte oiţe. Îi puneau mai întâi în patul lor. Două căpşoare. În sfârşit parfumate, pregătite pentru săptămâna ce venea. Plecau de acolo, deschideau vinul. Încercau să fie fericiţi. Carnea cea nouă era dincolo. Carnea lor în bucătărie. Suporturi pentru farfurii din bambus. Şi visele, mereu aceleaşi, *aş vrea să trăiesc, aş vrea să mă pot exprima, aş vrea ca sufletul meu să-şi ia zborul*. Puneau puţină muzică, îşi legănau capul.

Casa era mică. Adunatul lucrurilor, al cărucioarelor, al jucăriile care ocupau prea mult spaţiu însemna un pas înainte. Gae era cel care împacheta, lipea scotchul. Zilele în care făceau curat erau cele mai bune. Sus-jos în pivniţă sau la containerul galben. Puteau vedea diferenţa, colţul gol dintre masă şi frigider, spaţiul din dulap. Câţiva centimetri liberi în casa aia însemnau un adevărat lux.

— N-am văzut niciodată pe cineva mai dezordonat ca tine.

Când se întorcea din călătoriile lui în interes de serviciu, Gae lăsa geamantanul deschis în salon, scotea din el doar încărcătorul şi un bastonaş de lemn-dulce pentru copii. Delia se apleca să culeagă chiloţii şi şosetele murdare, ca o mamă. Reuşeau cu greu să se

întoarcă la viaţa normală. El fusese în hoteluri, liber, fără orare, cu serviciul în cameră. Poate că nici nu-i mai plăcea prea mult casa. Cafetiera cu mânerul ars, prosoapele aspre.

Mergea să facă duş, lăsa în urmă obişnuita-i dezordine.

— *Ia halatul de pe jos!*

Fusese una dintre certurile cele mai teribile. Ea se aplecase, făcuse ordine în baie. Apoi se făcuse verde la faţă ca Hulk cel verde al lui Nico.

— Acum mă comport mai bine...

Îşi mai ţine încă lucrurile murdare amestecate cu cele curate, periuţa de dinţi în bucătărie. Cămăşile în folia de plastic de la curăţătorie. Dar chiar din seara asta va începe să facă ordine.

Ne-am despărţit din cauza unui halat aruncat pe jos?

În realitate, îl durea undeva de lucrurile pe care trebuie să le ia, jeanşii care poate nici nu-i mai plac, şi ei dintr-o altă viaţă, de pe un alt fund. Poate tricoul londonez cu scheletul. Ar vrea să-l mai simtă pe el... decolorat cât trebuie, bumbacul cât trebuie de gros. Dar de fapt lumea e plină de tricouri. Şi n-o să fie un tricou cu schelet cel care o să te aducă înapoi. Când erai fericit, cel puţin un pic. Când erai un imbecil, dar ţi se rupea.

Acum i se face rău dacă se gândeşte la mirosul lucrurilor din casă, cel care iese din maşina de spălat, din tămâia pe care ea o vâră în portocală. Să iasă din casă toţi cu acelaşi miros pe ei şi să se împrăştie în oraş. Familia. Gae se strâmbă, se îneacă.

— Mai vrei ceva?

— Nu, cere nota de plată.

N-am chef să plec, dar dacă vrei, plecăm, întotdeauna ai comandat tu, marea curvă, marele vis pierdut. Când devii prizonierul unei femei? Al momentelor sale de proastă dispoziţie, al frunţii sale? Când începi să te iei după ea şi să pierzi?

— Ştii ce, aruncă totul...

Delia se uită la faţa aia de nebun. De luni întregi o bate la cap că-şi vrea lucrurile. L-a urât, *imbecilul ăsta vrea să-şi recupereze tricourile, căcaturile, greutăţile lui*...

— Cum vrei.

— Pune-le în doi saci negri de gunoi... şi azvârle totul.

Azvârle cadavrul.

Gae ar vrea să-i spună *mai ţine-l puţin acolo, cadavrul meu*... E un pumn locuinţa aia fără nici măcar o şosetă de-a lui înăuntru. O să treacă anii, lucrurile se vor stratifica şi nu va mai fi nici o urmă a lui, a vieţii lui în cele trei camere, a trecerii lui pe acolo.

— Lipsesc... vă lipsesc puţin?

Ce întrebare de căcat e asta? Cum de i-a venit?

Ea îl priveşte cu o urmă de dispreţ.

— Vă făceam destule probleme... deci... îmi imaginez că... vă simţiţi mai bine... poate vă simţiţi mai bine fără...

I-a aruncat îngheţata în faţă şi n-a servit la nimic.

— De ce e nevoie să te comporţi ca un câine?

Furia e rece şi compactă ca nişte cărămizi din fier vechi compactate pe care le-au văzut la expoziţia aceea conceptuală.

— Da, ne simţim mai bine.

Tricoul londonez... şi-l scotea ca să facă dragoste în locul ăla, unde era? casa unui prieten de-al lui... ridica braţele şi ea trăgea de el.

Într-o seară Delia l-a găsit şi i-a venit să-şi vâre faţa în el. Da, îl va arunca la gunoi, scheletul ăla imprimat şi tot restul.

Trebuie să plece. Copiii se vor trezi şi o să aibă nevoie de ea, de apă, de un coşmar alinat la pieptul ei.

Dacă măcar n-ar avea atâtea responsabilităţi.

— Cine-ţi spune că eu nu sunt singură? Mai singură decât tine?

— Tu, cel puţin, ai copiii.

Tocmai copiii o făceau să se simtă mai singură. Îi umpleau ziua, dar îi mâncau orice gând despre ea însăşi. Iar când îi privea, nu putea să nu se întrebe *unde-i tatăl lor?* Trăia cu doi orfani. Cu orfanii cuplului lor.

Poate într-o bună zi un alt bărbat va fi lângă ea, lângă ei. Dar nu va fi acelaşi lucru.

Gae a scos carnetul de cecuri. Delia priveşte micul bloc de hârtie albăstruie.

— Ai schimbat banca?

— Da, e aproape de casă, e comodă, nu-i niciodată coadă...

— Îţi dau o dobândă bună?

Îl ia la mişto, ştie. De la un anumit moment a început să-l ia la mişto, când a încetat să-l mai iubească

— N-are la ce să fie dobândă... mi-e suficient că sunt amabili cu mine.

— Sigur.

Delia îl vede în banca aia, uitându-se în jur, simţind nevoia să vorbească... să fută la cap pe cineva. Are în mână casca, se clatină, e nehotărât pe care picior să-şi lase greutatea corpului. E ca întotdeauna în căutarea stabilităţii. Zâmbeşte, lasă să treacă înaintea lui o femeie în vârstă sau una dintre secretarele cu o grămadă de facturi de plătit. Apoi se sprijină de ghişeu, îşi înfige

privirile în cele ale funcţionarei... privirea aceea umedă, mereu în căutare de consens şi intimitate.

— Ai un pix?

Chelneriţa s-a apropiat, îi dă pixul. El îi mulţumeşte, dă din cap.

— Ţi-l dau înapoi imediat.

Poate o să-şi dea adresele de e-mail ... când Delia va pleca, el se va întoarce aici. O să înceapă să pălăvrăgească. Apoi brusc o s-o privească serios şi ea o să se încreadă în privirea aia. Îşi va depune destinul său trecător la picioarele unei necunoscute cu o scuză, un pix de restituit, pentru ca fleşcăraia amoroasă în puternic declin postconjugal să nu-şi piardă cu totul antrenamentul.

Oh, dac-ar putea şi ea să-şi mai facă încă iluzii, măcar o dată!

Să fie din nou un sac întors pe dos, viscere aruncate în bătălia unei nopţi, a unei iubiri. Ştie că nu va fi prea uşor. Are un vizor nocturn pe ochi. A învăţat să găurească abandonul, să distrugă orice posibilitate de a se trezi din nou goală şi nepregătită. Dar câte ocazii vor fi? O mamă nu-şi poate permite să greşească, să se irosească aiurea.

Se va întoarce acasă. În ascensor o să-şi ţină capul drept ca să-şi ridice moralul. E o femeie singură şi nici

măcar nu e artistă. E un cupon de stofă. Una dintre multele femei cu care nu mai ai ce să faci. Va ajunge să îngroaşe rândurile acelei categorii. A femeilor de peste treizeci de ani fără partener, care se întâlnesc la un aperitiv, care intră împreună, chicotind, în sex shopuri. Are astfel de prietene, Carlota, Alberta, foste colege de liceu care au pierdut trenul şi-acum aşteaptă să deraieze vreo căsnicie ca să primească între coapse un călător năuc.

Criză. Cuvântul ăsta contemporan e teribil ca un *cancer.*

De neoprit, se întindea peste tot. O invazie extraterestră. O meduză uriaşă care acoperă brusc ferestruica ta de lumină în marea neagră a oraşului.

Gae nici măcar nu voia să audă cuvântul.

— *Ce criză? Suntem morţi de oboseală, atâta tot.*

— *Nu ne mai dorim.*

— *Eu te iubesc mult de tot.*

Gae se ducea în bucătărie şi făcea un fresh de portocale pentru amândoi. Îşi cumpărase aparatul ăla, un storcător de fructe profesional, care ocupa prea mult loc în bucătăria aia mică. Dar toate lucrurile ocupau prea mult loc. Cumpăra întotdeauna lucruri puţin mai mari, puţin mai scumpe decât era necesar, avea obiceiul ăla,

să rezolve lucrurile o dată pentru totdeauna. Clientul ideal al vânzătorilor mitomani şi disperaţi asemenea lui.

Storcea un kilogram de portocale.

— Bea în zece secunde, pentru că după cinşpe efectul vitaminic se duce-n mă-sa, aşa că e ca şi cum ai bea Santal!

Totul era aşa. De Cartea Recordurilor. Bea şi o privea cum bea.

— Spune drept, nu te simţi mai bine?

Bucătăria era plină de jumătăţi de portocală scobite... ea se uita la haosul ăla, la oboseala aia. Cu zece ani înainte ar fi făcut dragoste în mijlocul cimitirului ăla de portocale, ea a fi râs şi apoi s-ar fi mişcat în sus şi-n jos cu respiraţii profunde şi totale, în care pieptul agonizează încercând să tragă cel mai bun aer, cel pentru care a meritat să înveţe să respire imediat după ce s-a născut.

Şi totuşi el nu se schimbase chiar atât de mult. Aceeaşi privire disponibilă pentru orice negociere posibilă, numai să fie iubit şi acceptat. Aceleaşi înşelăciuni.

Ea era cea care îl privea dintr-o perspectivă diferită. Se găsea într-un alt moment al vieţii sale. Naşterea copiilor şi tot restul. Un şut în fund violent. Multe ferestre

se închiseseră sau începeau să se închidă. Şi în privinţa serviciului. Avusese posibilitatea să lucreze în afara Romei, într-un centru specializat în problemele alimentare ale adolescenţilor, dar nu putea să înfrunte o viaţă de navetist, să se întoarcă acasă la zece seara. A rămas în clădirea de culoarea caisei aproape de casă, găzduită în cabinetul unui urolog.

Lumea care venea la ea nu avea de fapt nici un interes să se hrănească, cereau pastile împotriva anorexiei, miracole. Delia punea un X lângă alimente pe fişe tipărite dinainte. Completa facturi fiscale (spre deosebire de urolog), dar cinstea nu o făcea fericită. Nu va fi niciodată utilă din punct de vedere social. Trăia cufundată într-un soi de precauţie, întotdeauna puţin iritată, care-i lumina slab zilele. Se adaptase.

În curte era un motan cu coada ruptă. Era un motan frumos, dar antena aceea moartă îl făcea să pară nesigur, murdar. Delia îl vedea trecând Apoi treceau ei, o familie îmbrăcată în paltoane care ieşea în oraş. Se gândea la căsnicia ei. Şi ea se simţea aşa. Încerca să pară că nu-i pasă de nimic, dar nu putea. Nu voia ca partea cea mai bună din ea să moară, antena ei, curiozitatea ei. Era prea devreme să creadă că viaţa consta doar în asta, în coada aia opacă.

Cândva gătea foarte bine. Acum pregătea doar pentru copii, ea şi Gae mâncau piure cu crochete de merluciu.

Să pună pe masă mereu aceleaşi lucruri. Ar fi suficient. Ca să înţeleagă că nu există salvare. Ar trebui să existe gustul amintirilor, dar e numai gustul plictiselii.

Bătrânul de la masa alăturată a cerut nota de plată. A fâlfâit mâna în aer ca o castanietă.

Pentru o clipă Delia îl vede pe tatăl ei. Uneori i se părea că-l vede, când se întorcea acasă şi nici măcar nu aprindea lumina în hol, îşi scotea paltonul pe întuneric.

Murise de infarct într-un bar din port, la Amalfi. Delia se ocupase de birocraţia acelui doliu. Cosmo de-abia se născuse, era distrată.

Într-o bună zi a început să se gândească la trecut cu furie. I se părea o nedreptate că tatăl ei n-o văzuse aşa cum era acum, mamă a doi copii. Îi lipsea. O uşă care se deschide, bunicul Nicola care le pune lui Cosmo şi micuţului Nicola gecile, îi ia cu el la plimbare la ruinele romane şi la planetariu. Tatăl ei ştia o mulţime de lucruri, avea o cultură profundă. Gaetano era atât de tânăr, atât de neliniştit. Delia îl iubea, dar acum îi lipsea persoana aceea calmă care plecase din viaţa ei fără nici un preaviz. Se gândea seara, când era cu adevărat obosită,

când Cosmo nu dormea şi zgâria peretele cu degetul, făcând un zgomot uşor, dar enervant.

I se părea zgomotul unei absenţe... să zgârii peretele.

— *Fii cuminte, iubitule.*

Într-o zi s-a oprit, făcuse paşi înapoi. Regresase. Să te prefaci că mergi înainte, să urmăreşti cum îţi cresc copiii, în timp ce sub tine există o bandă de alergat care te trage înapoi.

Delia era atât de multe lucruri. Şi lui Gae îi plăcuseră toate femeile alea împreună. Straturi peste straturi, gheaţă şi flăcări, toate culorile emoţiilor. Senzaţia că vântul o va lua, că tu trebuie să ai grijă de ea. Îi plăcea mult să stea de vorbă cu ea, să o vadă cum se schimbă, să privească toate expresiile pe care le avea, toate gesturile pe care le descătuşa. O cireadă în fugă în ochii ei mari de indiancă milenară. Era un noroc. Antiplictiseala.

Apoi însă a devenit plictisitoare. Nelinişte ei a devenit plictisitoare. Ce femeie îţi intra în casa în seara aia? Nutriţionista obosită sau o zăludă înfometată de dragoste?

—... *e vârsta cea mai bună şi mi se pare cea mai rea*...

— *Trăim, mi se pare*...

— *Ţi se pare?*

Când era mai tânără tăia un măr în bucăţi tot mai mici. Acum el era mărul. Capul lui Wilhelm Tell. Săgeţi peste săgeţi. În fiecare seară câte o aruncare.

Şi într-o seară în care tu eşti lovit, Delia zice:

— *Îmi lipseşte mult tata... şi tu n-ai înţeles asta niciodată.*

Gaetano ar vrea să audă spunându-i-se *îmi lipseşti tu*.

Lui îi lipseşte mult ea. Îi lipsesc mult *ei*.

Dar încearcă să fie bărbat, s-o consoleze.

Delia deschide din nou discuţia despre vechea poveste cu lagărul de concentrare, despre tristeţea endemică a tatălui ei, despre moartea lui care e fără îndoială o sinucidere, *o formă de sinucidere*...

Iar tu ai vrea să-i spui *ce pula mea tot zici acolo? A murit de infarct, ieşise cu un prieten dentist să facă o plimbare cu barca, una dintre bărcile alea de fiţe cu vele, din lemn de tec, un Swan 45, băuse un aperitiv, era un apus de soare biblic. A crăpat de infarct cu un Martini cu gheaţă în mână. Ferice de el!*

În schimb îi torni gogoşi peste gogoşi, eşti de acord, îi dai dreptate. Şi-apoi ea îţi zice *eşti distrat, eşti absent, nu mai eşti lângă mine, eşti departe*...

Până cu un minut înainte voiai să i-o tragi (chiar dacă e într-adevăr prea slabă, e din nou uscată ca odinioară, dar cu faţa mai osoasă, mai dură). Acum vrei să mori de

infarct în faţa ei, ca taică-său, ca să te iubească un pic un pic. Te apropii de sticle, îţi torni o tărie. Să mori cu un pahar în mână. Simţi că e singurul mod în care poţi deveni cineva în căcatul ăsta de familie mai bogată şi mai inteligentă, mai lipsită de sentimente şi mai mizerabilă decât a ta.

Într-o bună zi Gae i s-a părut prost. Privirea, ochii înfundaţi în orbite, misterioşi şi ascunşi, erau acum doi nasturi lucitori, fără profunzime. Se uita la expresiile alea de maimuţă. Îl auzea înghiţind la masă. Când era mic, se hrănise cu sendvişuri şi Coca-Cola şi aşa rămăsese, un copil de fast food devenit adult. Mese apetisante, repezi şi colorate de sosuri.

Şi râsul lui o deranja. La început i se părea autentică veselia lui, autentice trecerile uşoare de la o stare la alta. Unul care te salvează cu ecleruri şi cu râsete. Acum i se părea un palavragiu de reality-show. Când se întâlnea cu vreun amic din televiziune, se prăpădea de râs la nişte tâmpenii. Apoi se întorcea acasă şi se tolănea pe canapea, întunecat la faţă într-o clipă.

— *Le sunt simpatic tuturor, numai pe tine te enervez.*

— *Ceilalţi nu ştiu cum eşti cu adevărat*...

Ea cunoştea cealaltă simfonie, cea a momentelor negre, a nevrozelor incarnate ca unghiile pe care Gae şi le mânca până la sânge.

S-a întâmplat totul atât de repede. Deşi totul părea atât de solid. Asta ar vrea să spună Gaetano fiecărei perechi care trece, dacă eventual ar mai vrea să fie bun cu alţii şi să le dea sfaturi. Să nu aveţi încredere în voi înşivă, în ceea ce credeţi că aţi construit.

Ceea ce până cu o zi înainte ţi se părea imposibil acum e aici. Nevastă-ta pare posedată şi nici tu nu te prezinţi prea bine. Brusc începi să urli la copii. Pentru că aleargă, pentru că sunt vii. Apoi te duci să-ţi pui capul pe perna lor.

Cine am devenit? E o voce ventrilocă, ba nu, e vocea nevestei tale. *Cine ai devenit*?

Ştii că ai devenit copia tatălui tău. În timp ce te prefăceai că fugi cât mai departe de cel care ţi-a dat viaţă. Foloseşti vorbele sale... *în casa asta eu nu contez nici cât un căcat.* În sfârşit eşti tu însuţi, partea cea mai rea din tine însuţi. Şi soacră-ta începe să te calce pe nervi, intră în casa ta să te judece în tăcere, îţi priveşte dezordinea, mângâie spatele slab al micii indience. Se coalizează împotriva ta. Alianţe de intestine sioux care

se regenerează ca să te fută. A apărut din nou limbajul încifrat şi ucigător al familiei de origine.

Primul râset al lui Nico. Ar fi de ajuns asta.

Într-o pizzerie la mare, o mare din apropiere, într-o zi. Iar seara tot acolo, arşi de soare. Nico în cărucior şi Cosmo care se apropie de frăţiorul lui şi îi dă o felie de pizza şi îşi întind mozzarella de la o gură la alta... i se pare jocul cel mai minunat din lume. Cosmo are expresia aia caraghioasă şi Nico începe să râdă, mai întâi pufăie zgomotos şi apoi începe. Râde în cascade, râd şi ei extaziaţi, iar în jurul lor alte persoane râd de copilul ăla atât de mic care se prăpădeşte de râs... Cosmo se ia după el, şi-acum sunt doi fraţi care râd, râd şi nu se mai opresc.

Râsetul acela? Unde în lume a ajuns râsetul acela? Părea că ar fi trebuit să-i elibereze, să rupă zăgazul fericirii pentru totdeauna. Părea că Nico îi va salva cu adevărat pe toţi cu veselia lui, uşoară asemenea firii sale. Ea avea dinţii distruşi, dar nu se gândea la asta. De ce nu s-au oprit acolo? Cu gurile larg deschise, într-un râset încremenit ca în finalul unei comedii americane.

Gae completează cecul, scrie cifra. Când semnează, Delia simte puţin că se sufocă. Sunt toate semnăturile pe

care le-au pus una lângă alta pe foile vieţii conjugale. Ştie cum scrie el G-ul, înşurubându-l, ca pe un tirbuşon.

— Eşti sigur că ai banii ăştia?

Spune că da, apoi râde.

— Am lucrat.

Sunt cuvinte magice. E într-adevăr satisfăcut.

I-a dat mai mulţi bani decât putea să-şi permită, a desprins cecul, a lăsat-o stană de piatră. Vrea să aibă grijă de copii. Vrea să fie tată în adevăratul înţeles al cuvântului. Era atât de fericit când l-au plătit. A depus banii şi a intrat pe uşa turnantă a băncii zâmbind. A fost o mică problemă tehnică, a rămas blocat pentru câteva secunde. I s-a părut că poate saluta lumea din bula aceea de sticlă antiefracţie, avea în buzunar banii pentru copiii lui, era o splendidă zi de armistiţiu.

Delia priveşte cecul. Înseamnă ceva. Seara asta a avut un sens. Ştie deja că nu va mai vedea nimic în următoarele luni.

— Ar fi mai bine să depui în contul meu câte puţin în fiecare lună, cât poţi, aşa ştiu şi eu pe ce pot conta.

— Acuma contează pe ăştia, sunt o grămadă de bani...

O priveşte, geme uşor... cine ştie ce şi-o fi vârât în cap, să recupereze... cel puţin un pic de stimă.

— Nu ştiu cum am putut rezista... nu ştiu...

— Nici eu nu ştiu cum am putut. Să fac doi copii cu tine.

— Curvă curvă curvă curvă curvă...

Nu se ştie de câte ori i-o spune şi Delia îl priveşte zâmbind şi consimţind la momentul acela de adevăr, de deprimantă frumuseţe...

În sfârşit se privesc în ochi.

— ...curvă curvă curvă...

Recunosc amândoi gustul unic al înfrângerii lor, al răului pe care şi l-au făcut. E o sete care nu s-a terminat, care poate nu se va termina niciodată. *Suntem încă aici, curvă.*

Şi când făceau dragoste, ea îl îndemna să spună obscenităţi. Mută, pasivă, supusă până la moarte.

— Mi-ai distrus viaţa...

— Tu ai distrus-o pe a mea.

— Eşti un nimic

— Ştiu şi mi se rupe.

Gaetano râde, râsul ăla al lui care-l urâţeşte, îi dezveleşte gingia de deasupra dinţilor prea mici pentru un bărbat.

— Îmi pare aşa de rău pentru copii, numai pentru ei...

— Lasă-i în pace pe copii. Nu merită un asemenea tată.

— Da’ tu cine te crezi?

— Eu nu-mi pot permite porcăriile tale. Fac ce pot... tot ce pot ca să-i protejez.

Îi vine să plângă, dar a hotărât că n-o să mai plângă în faţa lui. N-o să-i mai dăruiască partea aceea lichidă din ea.

— Să-i protejezi de cine? De mine?

Delia scotoceşte, caută ceva, o batistă de hârtie, poşeta îi cade pe jos în timp ce scotoceşte, o prinde în zbor. Întâlneşte privirea bărbatului bătrân de la masa vecină care pare că-i zâmbeşte.

— Nu vreau să semene cu noi... vreau să fie mai buni... dar mă tem că vor ajunge să ne semene.

— Eu îi iubesc mai mult decât tine.

— Tu nu eşti o persoană echilibrată. Ştii asta.

— Tu... tu eşti o femeie rea...

Acum Delia are senzaţia că el îi vorbeşte maică-sii. Atunci când i-a văzut certându-se, când el urla *eşti rea* ca un copil furios. N-ar trebui să cunoşti atât de bine oamenii, să ştii care e zestrea lor emoţională. Pentru că totul se amestecă într-un uragan de dezamăgiri, de senzaţie de moarte care se repetă. Căsnicia ei a învăţat-o că intimitatea, uşa care se deschide între două persoane, mai devreme sau mai târziu lasă să iasă ranchiuna.

Dacă ea n-ar fi cunoscut, iubit, clasificat, detestat fiecare porţiune din el, n-ar fi considerat atât de inutilă privirea lui de acum, din acest moment. Ba chiar i s-ar fi părut poate o privire luminoasă, în stare să ilumineze ceva din ea.

Nu va mai căuta niciodată o asemenea apropiere. Împărţirea dezamăgirilor, la asta s-a redus iubirea. Într-o bună zi pur şi simplu nu mai poţi să te vezi urâtă, neglijată, o asistentă nervoasă, nemiloasă, care pune perfuzia fără nici un pic de răbdare.

— Te-am salvat de mii de ori, Gaetano.

— Şi eu? N-am făcut niciodată nimic pentru tine?

— Ai făcut, în felul tău.

— Înainte îţi plăcea felul ăla.

Delia dă din cap, are dreptate el, şi se simte aproape uşurată gândindu-se că, măcar o dată, are dreptate el. A obosit să aibă mereu dreptatea fraierilor.

El o priveşte şi poate că se gândeşte la începuturi, la cât de uşor era totul. Şi-a schimbat expresia. E aceeaşi expresie ca atunci când căuta ciocolata prin casă, plin de speranţă.

— Şi la început ne certam.

E adevărat. Îşi aduce aminte mai multe lucruri decât ea. Se certau ca nişte copii care se tem să nu se piardă

unul pe altul. Făceau eforturi să fie în sintonie, erau atât de plini de energie, că ajungeau să se curenteze când se atingeau.

— Ne plăcea mult să ne certăm...

— Nu, mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Îţi plăcea mult să faci pace...

...*să faci dragoste*, n-o spune. Se teme s-o spună. Se ruşinează... să-şi amintească ceva ce trezeşte un miros, o imagine atât de a lor, atât de moartă. Atât de greu de lăsat să moară. Picioarele unul peste altul, părul, restul. Şi după. Ea lângă fereastră. Fundul ei din profil. Pântecele, atunci. Copilul care urma să vină. O avalanşă. Imagini care se rostogolesc împreună spre tine şi nu le poţi opri. Atât de multă viaţă. Şi ajungi imediat la moarte. În trei secunde pitice. Când încercau să facă dragoste şi pur şi simplu nu reuşeau, râdeau tachinându-se unul pe altul, râdeau tachinând durerea aceea. O făceau pe prietenii, pe colegii de şcoală care merg în excursie.

Delia punea scoicile în apă să se cureţe. Gae vedea nisipul care ieşea, se gândea la viaţa lor, la oraş, la relaţiile inutile.

— *Să plecăm, să lăsăm cuiva copiii.*

S-au întors la bălţile calde.

De data asta într-un hotel de la băile termale, cu o cameră frumoasă. Nu mai aveau energia să rămână în aer liber între nămol alb şi lumânări.

N-ar trebui niciodată să te întorci în anumite locuri. În sanctuare.

N-ar trebui niciodată să faci acel ucigător pas înapoi.

Împrejur sunt voci, până şi tufişurile vorbesc, vorbeşte apa... *nu mai este ca altădată, nu va mai fi niciodată aşa*... Ca şi cum n-aţi fi fost voi, ci un alt bărbat şi o altă femeie. Tot ce aţi construit vi se pare acum doar nămol uscat.

Asta voiaţi într-o seară de acum câţiva ani, să rezistaţi. Eraţi atât de speriaţi... senzaţia că o pierdeţi... că vă pierdeţi în apele alea dense... înghiţiţi de ele. Nesiguranţa aia era iubirea. Braţul ăla în apă. Acum ştii că ea e acolo. Că tu eşti acolo. Sunteţi două trupuri încremenite, etanşe, în spatele unei dâre de lucruri câştigate. Care în apa asta caldă nu valorează cu adevărat nimic, nu vă fac mai siguri de voi. Ei îi este frig. Şi tu îi spui *ieşi dacă vrei, du-te în cameră.* Nu-ţi mai e frică s-o pierzi. Îţi vâri capul sub apă.

În ce constă secretul iubirii eterne? Al călătoriei refăcute? Este într-adevăr doar o chestiune de hormoni, de câini care sar unul la altul?

Dumnezeule, cum mai vorbea, în jur, natura. Acolo începuse blestemul.

Gaetano se împiedicase într-o creangă, se lovise, îşi sucise glezna. În jur erau turişti, belgieni la muiat, capete în întuneric, verze de Bruxelles. Au rămas unul lângă altul, au glumit puţin.

Unde sunt copiii? Cine-i tâmpitul ăsta care se agită? Îi recunoşti mirosul respiraţiei, ţii la el, dar te deranjează puţin.

Delia ieşise din apă şi, cu mâna udă şi halatul deschis, se lipise de telefon vorbind cu copiii.

— *Vi-l dau pe tata.*

Şi Gae voia să-i audă, şi lui îi era dor. Fără copii ei nu mai însemnau nimic. Doi idioţi puşi la curăţat, două scoici moarte.

Gae tuşeşte, îşi aprinde o ţigară.

— Nu mai vreau să fumez.

— Atunci de ce continui s-o faci?

— Nu vreau nici să mă las... nu ştiu ce vreau.

Îşi priveşte mâinile, inelul de argint, sforicica africană de la încheietura mâinii... stinge ţigara, o striveşte sub pantof.

— Eu m-am lăsat.

— Tu eşti grozavă.

Ea nu-i grozavă. Pur şi simplu a trişat ca să-şi demonstreze ei înseşi că are chef să trăiască. El îi întinde pachetul. Cât de bine o cunoaşte.

— Nu, asta-mi mai lipseşte, să mă apuc din nou de fumat... E singurul lucru bun pe care l-am făcut anul ăsta.

În ultima vreme, când se certau, se lovea singură, se lua pur şi simplu la palme. El o privea uluit. Îi îndepărta mâinile de pe faţă.

— *Termină, ce pizda mă-sii faci... îţi faci rău... termină...*

Se lovea pentru alegerea pe care o făcuse. Pentru familia pe care o făcuse cu el şi care n-avea nici o valoare. Pentru dragostea aia pe care nu reuşeau s-o facă să trăiască, pe care blestematul o lăsa să curgă împreună cu ploaia, cu rahatul porumbeilor din streaşină. Scrâşnea din dinţi... dinţii pe care el îi linsese.

Uneori erau invitaţi de câte cineva. Ea fusese cea care spusese *trebuie să ieşim mai mult. De ce să stăm singuri?* Dar se certau chiar şi cu privirea. Se întorceau de la cinele alea muţi, izolat fiecare în el însuşi. Văzuseră oameni mai concreţi, oameni care acum şi-o trăgeau sau dormeau, nu stăteau încovoiaţi pe pat, discutând.

Şi, de fapt, nu erau prieteni adevăraţi. Erau perechi de figuranţi Ikea. Nimeni nu era interesat de soarta lor. Dacă s-ar fi confesat, ar fi fost doar subiect de discuţii postume, după ce au închis uşa, şi-au luat pe ei paltonul, au intrat în ascensor. Gaetano spunea:

— *Prietenii se agaţă în spatele tău şi se învârtesc pe roata nefericirii tale, nebuni de bucurie ca hamsterii.*

De ce n-au fost mai fenomenologici? Lucruri concrete. Ca perechile alea fenomenologice. Ca Pier şi Lavinia. Azi mergem să cumpărăm pantofi pentru copii, duminică la prânz la ai tăi, vineri seara la multiplex să băgăm un film. Joi filipineza are liber şi noi ne facem de lucru cu făina (*Poştaşul sună întotdeauna de două ori*). Lumea bine organizată reuşeşte să facă lucruri incredibile, să ţină în picioare diferite planuri. Să deschidă mai multe ferestre pe acelaşi ecran şi să nu se piardă. Ştie că viaţa se poate uita şi o înhaţă cu luciditate.

Pier şi Lavinia au încercat schimbul de parteneri, din întâmplare, într-o vacanţă la bariera de corali, cu doi vecini de bungalou din Grenoble. S-au înţeles în franceză în timp ce copiii făceau snorkeling.

În unele seri Delia ieşea singură. *Spaţiile personale*, tâmpenii de-astea. Gaetano spusese *ok*, gol până la brâu

şi în papuci, în timp ce mânca un iaurt, dar chiar că nu înţelegea de ce ea trebuia să iasă cu pantofi cu toc, părul parfumat şi cu pizda aia de Carlotta. Poate cea mai rea dintre prietenele ei, una dusă rău cu pluta. O vreme era tot timpul în casa lor, vorbea numai cu Delia, nici nu se uita la copii, iar pe el îl privea ca pe un soi de experiment uman.

— *Eşti complet strâmb*...

Odată i-a azvârlit un metru peste faţă ca să-l măsoare. Nu văzuse niciodată proporţii atât de halucinante, începuse să râdă de el împreună cu Delia.

Carlotta o făcea pe creatoarea de bijuterii şi Gae pur şi simplu nu înţelegea ce legătură avea o creatoare de bijuterii cu o biologă.

Îi dăruise cerceii aceia oribili cu cap de mort.

Ieşea cu Carlotta şi cu capetele de mort. Unde se duceau?

La filme experimentale. Să vadă pelicule suedeze sau chinezeşti. Apoi să bea ceva într-un club de jazz. Se întorcea acasă târziu, îşi arunca cât colo pantofii cu toc imediat cum intra pe uşă. Erau serile în care el rămânea acasă cu copiii. Începuseră turele alea de căcat. Vântul de libertate.

— *Te-ai întâlnit cu cineva?*

În realitate, voia s-o întrebe dacă îi plăcuse cineva.

Poate, de fapt, doar asta aşteptau, să-i întindă cineva o mână de ajutor ca să dea dracului totul.

Delia îi privea trecând pe tinerii instrumentişti şi pe cei care frecventau clubul ca pe nişte pete colorate ale unui carnaval îndepărtat.

Carlotta îi prezenta tot felul de tipi.

— *Poate soluţia ca să scapi e să ţi-o tragi cu altul.*

Un sfârşit de săptămână la Londra.

Intraseră la Tate Modern. Delia se oprise într-o sală, în faţa unui video în care Ana Mendieta[12], goală, se unge cu sânge şi apoi se tăvăleşte în pene. Gae a răspuns la mobil.

Din cauza căcatului ăla de mobil s-au despărţit?

În seara asta l-a închis, dar din când în când îşi atinge buzunarul. E unul dintre gesturile cele mai temerare pe care le-a făcut. Mobilul închis pentru trei ore, nu se aude nici măcar sunetul uşor al sms-urilor când intră. Nimic, întuneric complet. Ca într-o călătorie spre Pluto.

Ăsta e unul dintre lucrurile care l-au înfuriat cel mai tare: de ce au scos Pluto din sistemul solar? A noua planetă, preferata lui, cea mai îndepărtată şi mai solitară, cu zăpada ei roz.

---

[12] Artistă vizuală cubaneză (1948-1985) care s-a făcut remarcată la New York în anii ‘70-’80 (n. tr.).

Dacă s-ar fi organizat o manifestaţie de protest împotriva excluderii lui Pluto, împotriva retrogradării ei la statutul de stea de gheaţă, ar fi fost singura la care ar fi participat bucuros.

Delia i-a spus *tu eşti unul din ăia care le-ar fi dat foc lui Galileo şi lui Copernic.* Îi spunea deseori că, în fond, e un reacţionar de căcat, ca toţi bărbaţii. Unul înlănţuit la stâlpul handicapurilor sale.

Să sperăm că în seara asta va aprecia efortul titanic al închiderii telefonului mobil, al teribilei desprinderi de sms-uri, de Internetul de mare viteză.

La Tate se certaseră din cauza asta. Tânăra cu taior şi cu ecusonul plastifiat pe care era scris numele Jasmine îi făcuse observaţie, *please, it's not allowed.* Era arăboaica tipic indolentă. El i-a zâmbit şi a dat şi al doilea telefon, în timp ce Jasmine se îndrepta legănându-se spre altă sală.

Delia stătea aşezată pe un cub, copleşită de toate fantasmagoriile pe care videoul acela necrofil i le trezise probabil.

El se trăsese mai încolo, încercând să mai lucreze puţin pe iPhone.

La un moment dat s-a repezit la el.

— ...*Cu cine trebuie să comunici?*... *cu cine? De ce nu respecţi regulile*... *liniştea*...

El închisese mobilul, gâfâia, pregătit s-o ia la sănătoasa. Era obişnuit cu teatrul absurdului. Era pur şi simplu sătul să nu i se acorde nici un pic de stimă.

Delia bătea câmpii...

— *Ea a făcut din trupul ei un teren al artei... al violenţei...*

Fotografia aceea teribilă în care Ana stătea aplecată peste o masă... intitulată *Untitled (Rape Scene)*[13]*.* Gaetano rezista cu greu.

Delia i-a aruncat pe jos iPhone-ul care s-a spart, iar el a cules bucăţile. A încercat să pună la loc bateria.

Avea deja legătura aia, acum se gândea că ea suspecta ceva.

Delia a început să urle în liniştea din galerie. Iar acela a fost într-adevăr un semn, faptul că furia ei se săturase să se mai înşurubeze pe ea însăşi, între pereţii casei lor, şi căuta o scenă mai amplă care să o absoarbă. Un loc de urlete înăbuşite, de trupuri însângerate.

Gae o privise pe Mendieta în acel video cutremurător şi îşi dăduse seama că semăna cu Delia, acelaşi păr, aceleaşi buze umflate şi triste, până şi sfârcurile. *De ce nu se aruncă şi ea de pe un zgârie-nori?* Avea chef să dea telefoane, să navigheze în pace pe Internet, să-şi petreacă viaţa pe un blog.

[13] Fără titlu (Scena violului) (eng.) (n. tr.).

— Tu nu mă respecţi, nu-i aşa?

Are fruntea transpirată ca un copil care a alergat. Delia clatină din cap, suspină.

— Aş vrea ca fiii mei să mă respecte.

— O s-o facă, sigur o s-o facă.

— Eu nu l-am respectat pe tata.

— Încearcă să priveşti înainte.

Gaetano se uită la ea... şi Delia simte cum dispoziţia aceea de moment devine tot mai densă, apăsătoare şi solitară.

— Tu crezi că dacă n-aş fi suferit chestiile alea...

În seara asta chiar că n-are chef să-i dea credit. Îşi strânge braţele pe piept.

— Sunt lucruri care, mai mult sau mai puţin, ni s-au întâmplat tuturor.

— Eu am fost violat.

Iar cu povestea aia, scrisese chiar ceva despre asta. Abuzurile sexuale încep să facă audienţă.

— Tu n-ai fost violat.

— Mă puneau în mijloc, îşi scoteau pula...

— Erau copii, ca tine... toţi eraţi copii.

— Nu, erau deja mari.

— Nu ţi-au făcut nimic, Gae, violenţa există şi gata, şi cu toţii suntem prinşi la mijloc.

— Atunci de ce mi-e greaţă...

— Gândeşte-te la copiii tăi.

— Se pişau pe mine jegurile alea.

Delia dă din cap. Ştie. Şi ar vrea să nu mai ştie nimic despre el. Despre faţa aia moale care s-a întors acum de undeva să-i ceară ajutor.

— Ce ştii tu? Pe tine nu te-a umilit niciodată cineva.

— M-am umilit singură. Despre ce vorbim, Gaetano? Despre ce vorbim acum?

Dar el a întins braţul spre ea, îi caută mâna.

— Mai eşti încă foarte supărată...

— Nu, nu mă mai interesează.

Delia ia pachetul de pe masă, îşi aprinde o ţigară.

— N-a fost aşa cum crezi tu... ţi-ai făcut o grămadă de idei greşite...

Gae zâmbeşte uşor în timp ce-şi apleacă pocăit capul.

Delia trage adânc fumul.

— Mai du-te-n pizda mă-tii.

Ziua de naştere a lui Cosmo. Casa e plină de copii, de mame, de babysittere care fumează pe palier, uşa e deschisă. Un morman de paltoane pe pat, pe jos o cocină de chipsuri călcate în picioare şi de oranjadă vărsată. Gae e vesel, îi place atmosfera asta. N-au dat niciodată o adevărată petrecere, costă prea mult, iar Delia e

împotriva orgiei cadourilor. Dar Cosmo a crescut, e la şcoala elementară, a fost invitat la petreceri ale colegilor săi de clasă. Şi-a făcut o idee precisă despre ce înseamnă o petrecere adevărată, cu baloane, muzică, animaţie. Dar n-a cerut nimic. E un copil fără prea mari aşteptări. Preferă să renunţe decât să se expună unui refuz. Iar asta îl necăjeşte teribil pe Gae.

Într-o seară l-a ridicat pe Cosmo în braţe şi l-a pus să arunce mingea la coş.

— *Vrei o petrecere anul ăsta?*

Cosmo s-a uitat la mama care stătea pe canapea şi citea.

— *Cu marionete şi aparatul de vată de zahăr*...

Fetele care se ocupau cu animaţia au sosit la timp, s-au schimbat în baie, şi-au pus nasuri roşii, pălărioare lăcuite. Una cu pantofi mari de Mickey Mouse şi ciorapi în dungi, alta cu o hăinuţă din postav colorat tip Robin Hood. S-au achitat foarte bine de datorie în spatele unei perdele făcute din bucăţi de satin. Gae s-a distrat văzându-le în patru labe, cu mâinile care fluturau într-o parte şi-n alta vârâte în marionete. A vrut să încerce şi el, şi-a vârât mâna în principesa Melisendra. Părea uşor de mânuit, dar nu era deloc.

— *Trebuie să exersezi.*

Fata deghizată în Robin Hood urma un curs de teatru. Era mai degrabă scundă şi musculoasă, cu nişte picioare chiar prea solide. Trăia din munca asta care nu era chiar visul ei, dar nici ceva de umplutură, îi plăcea.

Delia se învârtea de colo-colo cu o pungă de plastic, se ducea mereu în bucătărie să arunce hârtii, pahare folosite. Gae îi pusese în mână un pahar de prosecco.

— *Ai cumpărat şi băuturi alcoolice*...

— *Sigur, pentru mame.*

Şi-au zâmbit...

— *Frumoasă petrecere, nu-i aşa?*

— *Da, frumoasă petrecere.*

S-a întors spre el.

— *Cum o să reuşim să punem totul la loc?*

— *Ce ne pasă? Cât ne trebuie?*

Pentru o clipă totul păruse atât de simplu, atât de intact.

A venit rândul jocului de-a căutarea comorii. Gaetano, care îl organizase, era surescitat. Îşi cumpărase un fluier, coordona echipele. Sărea pe canapea, urla dând indicaţii. Mai băuse un prosecco. Transpirat ca un porc. Cu părul prins cu o agrafă de-a Deliei.

Fata Robin Hood nici măcar nu-i plăcea cine ştie ce. La o adică ar fi preferat-o pe cealaltă, mimul cu ciorapi în dungi.

— *Îmi pare bine, eu sunt Matilde, Mati*...

— *Gaetano, Gae.*

S-au întâlnit din nou doar spre sfârşit, în baie, unde ea se dusese să se spele pe mâini după jocurile cu acuarele. Gae trebuia să facă pipi. Au început să vorbească lângă chiuvetă. Gae ţinea paharul de şampanie în mână, ea a băut o înghiţitură din paharul lui. Zâmbise. Era destul de multă vreme de când cineva nu-i mai zâmbea aşa, ca şi cum ar fi vrut să-i facă un cadou. Şi-a scos nasul fals, sub el avea un nas cam lung, dar cârn, probabil operat. Îi plăcuse nasul ăla, îi plăceau femeile care trebuiseră să lupte cu ceva. Era motivul pentru care îi plăcuse Delia. În rest, animatoarea n-avea nimic în comun cu soţia lui şi ăsta era un lucru bun. O faţă plină, fără umbre şi fără trecut. Vorbea ca o mitralieră, spunea tâmpenii şi fabulaţii de o inteligenţă medie, fără să-şi facă probleme. Ca şi cum i-ar fi plăcut mai ales sunetul pălăvrăgelilor, al vieţii.

În clipa aia îi venise în minte să i-o tragă acolo, în baie. Să se dea la ea imediat. Cândva se dădea la fete, ştia cum să se prostească, cum să-şi înfigă piciorul între picioarele lor şi să le blocheze lângă perete respirându-le

de-aproape. Era un gând pe care l-a simţit violent sub curea, ca şi cum brusc partea aceea s-ar fi trezit. Rău, ca după o anestezie prea lungă şi profundă. Poate era situaţia, baia, vocile din apartament, copii care treceau ca nişte săgeţi pe coridor. Era pentru prima oară că se gândea să facă sex cu o altă femeie decât Delia.

— *Pardon.*

Mati s-a strecurat afară cu hăinuţa ei din postav colorat şi curul ei mare, cu nasul ei operat... şi l-a atins.

Un tort fantastic, cu Omul-Păianjen pe glazură. Gae a început să-l fotografieze cu telefonul, faţa lui Cosmo lângă tort. Era o după-amiază de neuitat în apartamentul ăla păduchios care părea să se fi deschis, să se fi umflat. El şi Cosmo erau în sintonie cum nu mai fuseseră niciodată. Era ca un fir magic între ei, cel pe care Gae îl căuta mereu în scenariile sale. Nu-l văzuse niciodată atât de emoţionat, de copleşit de incontinenţa emoţiilor. Putea să simtă inima lui Cosmo fremătând şi bătând de fericire. În sfârşit inima nu mai servea doar pentru a supravieţui în zilele acelea, toate la fel.

Erau lumânările nemuritoare, din acelea care se prefăceau că se sting. Gae umblase destul de mult să le găsească. Acum vedea capodopera, efectul acela special. Flacăra celor şase lumânările care continua să trăiască în ochii fiului său se întindea şi culegea speranţa

acelei familii că nu se va stinge. Gae nu reuşea să-şi găsească paharul de şampanie, băuse direct din sticla verde de Berlucchi.

În cele din urmă lumânările s-au stins şi Delia le-a cules într-un şerveţel de hârtie ca să le păstreze, murdare încă de frişcă. Gae a început să împartă feliile de tort. Mati îşi terminase treaba şi putea să se relaxeze puţin. Lingea linguriţa.

— *În fiecare seară mănânc altfel de tort*...

— *Ferice de tine.*

— *Mă îngraş.*

Pe braţe avea o piele aurie şi întinsă ca o crustă de pandişpan bine crescut. Delia era în spatele lui. Şi ea avea o farfurioară în mână... îşi apropiase de gură o bucată de tort fără să mănânce cu adevărat, mirosind doar, ca o pisică bolnavă.

Apoi se terminase la fel cum începuse. Copiii s-au strecurat afară unul câte unul, cu hanoracele puse strâmb, transpiraţi, cu burţile pline de sendvişuri şi de alte porcării. Un întârziat trăgea după el prin casă ghirlandele pleoştite.

Fetele îşi strânseseră lucrurile şi erau pe punctul de a pleca. Gae a coborât să le ajute, a cărat difuzoarele până la portbagajul unui Fiat Punto vechi, de culoarea alunei.

S-a uitat cum înghesuie înăuntru un munte de pungi albastre de la Ikea. Le-a plătit. Un braţ s-a strecurat pe geam în semn de salut.

Destul de vesel, s-a întors în casă pe jos, nu cu liftul. A ajutat-o pe Delia să strângă farfuriile şi paharele de plastic murdare, să pună la loc canapelele. Mai târziu s-a întins lângă Cosmo care nu reuşea să doarmă, era încă în vârtejul petrecerii.

— Eşti mulţumit?

— Da.

— Ai primit daruri frumoase?

— Da.

Cosmo s-a întors cu spatele. Gae s-a apropiat de el şi şi-a dat seama că plânge.

— De ce, Cosmo? Pentru că s-a terminat petrecerea?

Cosmo nu răspundea, în schimb hohotea şi mai tare.

— Mi se întâmpla şi mie când eram mic, după o zi deosebit de frumoasă... mă întristam, e normal...

Nu erau prea multe lucruri de spus, de promis.

— Eu nu ştiu să fac nimic, tati... nimic.

— Ce spui? Tu ştii să faci o grămadă de lucruri, eşti un geniu.

Nu fusese în stare să alerge în sac, căzuse de mai multe ori. Nu era făcut pentru sport, pentru sprint. Se

oprea înainte de a încerca, se împiedica în propriile-i picioare. Poate când va fi mare va deveni gay. O dată el şi Delia au discutat despre asta, dar imediat după asta s-au întrebat *da' despre ce vorbim noi aici*? Regretând că i-au aruncat în spate paltonul ăla. Gândurile, spaimele lor ar fi putut să inducă un anumit comportament al copilului. Nu le păsa ce va deveni din punct de vedere sexual, nu asta era problema. Singurul lucru pe care-l voiau cu adevărat era să nu sufere.

Dar Cosmo nu era destinat să aibă o viaţă uşoară. Prea punea totul la inimă, prea interioriza totul. Gae îi pusese o mână pe spate, între umeri. O mână mare şi puternică. Poate fiul lui era un copil homosexual. Nu ştia când începea chestia aia, ca o deviere de la calea mai uşoară. Dacă începea sau pur şi simplu se afla deja înăuntru, ca o sensibilitate, un acont al durerii.

Cosmo a adormit şi el s-a întors în living.

Delia stătea pe canapea, cu picioarele ridicate. El i-a luat un picior şi a început să-l maseze. Petrecerea lăsase în urma ei o coadă care continua să danseze. Cheltuise o grămadă de bani şi Cosmo îşi încheiase seara înghiţindu-şi hohotele de plâns. Dar fusese fericit, aproape un alt Cosmo. Şi ei au întrezărit o fericire care rămăsese să

şchioapete în cerul gurii... ca un gust pe care încerci să-l recunoşti.

Se aruncase peste Delia cu stângăcie. Nu voia ca familia lui să se strice. Nu voia să fi dorit pentru o clipă o altă femeie. Alunecaseră pe podea. Delia se lăsase penetrată pe la spate ca să nu-l privească în faţă. Iar el fusese mulţumit de asta. Dacă s-ar fi privit în ochi, ar fi trebuit să-şi spună adevărul.

Gaetano îşi pusese mâna pe umerii aceia într-adevăr slabi şi se gândise la spatele fiului său puţin mai devreme.

Delia a atins minusculul ei orgasm, geamătul de şoricel. Gae n-a terminat. A rămas aşa, cu erecţia aia care nu trecea, fără urmă de excitaţie. Îşi imaginase corpul său şi pe cel al soţiei sale zăcând ca două cadavre pe podea, văzuse mâna care le trasa contururile cu creta. S-a gândit la animatoare, mâna ei era cea care apăsa creta. O văzuse făcând gestul cu câteva ore înainte pe o tăbliţă.

— *Te-ai apucat s-o faci pe cretinul cu aia*...

Delia părea moartă şi acum vorbea ca o moartă care vorbeşte.

— *Aia care?*

— *Mama gemenilor.*

Gaetano a trebuit să se gândească puţin înainte de a-şi aduce aminte de prezenţa aia umană. Mama gemenilor era o curviştină destul de plăcută, de treizeci şi şase de ani. O notăriţă cu chiloţi tanga pe sub pantalonii albi şi cu un parfum atât de intens, că era o nenorocire doar s-o atingi. În timpul petrecerii Gae îi oferise un pahar de şampanie. O întrebase dacă notarii există doar în Italia sau în toate ţările din lume.

— *S-o faci pe cretinul la petrecerea copilului tău.*

— *Ce pula mea zici?*

— *Trebuie să ne despărţim.*

— *Sigur că trebuie să ne despărţim.*

— *Trebuie să pleci.*

— *Plec.*

Dar a doua zi dimineaţa era tot acolo. Îl ţinea pe cel mic pe genunchi cu biberonul lui, radioul era deschis. Trebuia să-i şteargă ochelarii lui Cosmo, să-i privească la lumină ca să vadă dacă îi curăţase bine. Delia îi lăsase lista de cumpărături şi-şi trecuse chiar mâna pe umerii lui.

— *Nu cumpăra lucruri de care n-avem nevoie.*

— *Nu*

— *Trebuie să facem puţină economie.*

— *Da. Ai dreptate.*

Mai târziu stătea, destul de satisfăcut, în faţa computerului. Cu ţigara de iarbă lângă el şi ideile ca nişte fluturi. La un moment dat a tras sertarul, l-a golit pe jos pentru că neliniştea era tot mai puternică. Şi era ciudată neliniştea asta crescândă pentru un lucru de care-i păsa atât de puţin. În cele din urmă găsise cartea de vizită cu clovnul imprimat pe ea. Făcuse numărul în mare grabă.

Matilde răspunsese ca şi cum l-ar fi aşteptat, fără să se mire deloc.

O jumătate de oră mai târziu se regulau. În Fiatul ei, într-o piaţetă de lângă parcul de distracţii de la Ponte delle Valli. Ea cu coapsele desfăcute pe banchetă, iar el deasupra, excitat şi fără nici un gând. Ea gemea şi nu închidea ochii. Se tot uita în jur pentru că de fapt era în plină zi. El se prefăcuse puţin îngrijorat de asta, *aşa nu te relaxezi.* Mati i-a răspuns că, dimpotrivă, îi plăcea la nebunie senzaţia aia de alertă, de pericol iminent.

Altă nebună, se gândise Gae. (De fapt, la ce te poţi aştepta de la o fată Robin Hood?) În orice caz, nu-i păsa de nimic. După luni întregi de gheaţă şi fier, în sfârşit îl primea un trup cât de cât iubitor.

Apoi au coborât şi s-au dus în parcul de distracţii. Maşinuţele erau acoperite. S-au urcat pe omida zburătoare. Nu mai era nimeni. (Cine dracu' să fie într-o miercuri, în ianuarie, pe o omidă zburătoare acoperită de lapoviţă?) Gaetano o lăsase să vorbească un pic. Venea din Trento, avea accentul de acolo, al oamenilor de la munte. Se scula dimineaţa devreme, avea un câine pe care trebuia să-l scoată afară, apoi se ducea la sală.

— De multe ori actriţele sunt indolente... se lasă târâte de vieţile altora, dintr-o plictiseală emoţională...

— Eu nu sunt o adevărată actriţă, vin din lumea dansului contemporan... din lumea experimentului...

Tu vii mai ales din lumea stânelor, a untului, a colţunaşilor... se gândise Gae privindu-i decolteul sub un paltonaş subţire, cu ape. Nu era antipatică. Era deja burduşită de tâmpenii tipic romane, dar îşi mai păstra expresia aia de munteancă. S-au întors la maşină. Mati şi-a scos puloverul. Avea sâni grei, în formă de pară, cu sfârcurile transparente ca nişte ochi, te ducea într-adevăr cu gândul la o vacă de muls. Au rămas aproape toată ziua împreună, au mâncat într-un bar şi s-au plimbat puţin. El i-a mulţumit, a sărutat-o cast în mijlocul străzii şi a mângâiat-o pe păr.

S-a dus să-şi ia fiul de la ora de muzică. A parcurs străzile cu mânuţa aceea în mâna lui. Cosmo ducea husa

cu vioara pe umăr, iar el se simţise cu adevărat trist lângă copilul atât de harnic. Trecuse pragul ăla. Ar fi trebuit să fie o tragedie. El şi Delia îşi juraseră că nu se vor trăda niciodată. Dar i se părea că nu se întâmplase nimic important. Asta era de fapt durerea. Şi totuşi se simţea eliberat. De aici încolo ar fi putut să înceapă să fie ca toţi ceilalţi, să trăiască mediocru în minciună. Bătuse cu degetele în husa neagră a viorii care acum i se părea un mic sarcofag. Cine ştie dacă fiul lui avea talent artistic. Cine ştie dacă o să se descurce chiar şi fără el. Cosmo s-a întors spre el şi i-a zâmbit.

Se întorsese acasă cu mirosul ăla pe faţă şi pe mâini. Stătuse lângă Delia, aşa, murdar de plăcerea cu cealaltă, vorbind vrute şi nevrute. Apoi brusc s-a ridicat şi s-a vârât sub duş.

Înainte de a-şi lua rămas-bun, Matilde l-a întrebat *ne mai vedem*? El clătinase din cap.

— *Nu pot, chiar nu pot, îmi pare rău.*

Ea a dat din cap în semn c-a înţeles.

Bineînţeles că s-au mai văzut. La câte un film, la primul spectacol. În rest, închişi în camera ei, în apartamentul pe care-l împărţea cu fratele şi cu un prieten. Fratele ei avea un nas gros şi spongios

(adevăratul nas al Matildei, probabil), era bucătar şi exersa acasă ascultând Massive Attack sau Maria Callas.

Într-o după-masă au făcut sex pe acutele *Madamei Butterfly*, apoi s-au dus în bucătărie să mănânce cele zece tentative de sufleu.

— *E gay fratele tău?*

— *A făcut şcoala de turism la Trento, apoi a fugit.*

Mati era goală, cu ochii ei de vacă pe ţâţele care deveniseră deja un discret obicei al după-amiezelor. Se aprinsese... începuse să-şi scuture ţâţele în timp ce vorbea şi se agita.

— *Ajungi să fii batjocura tuturor*...

În după-amiaza aia Gae îşi dăduse seama că Matilde era îndrăgostită de el. Era mai puţin veselă şi energică decât de obicei. Trebuia s-o părăsească. Se obişnuise cu ea, cu mirosul casei ăleia. Nu era dragoste, bineînţeles. Doar un soi de plăcere conferită de o grijă sexuală şi maternă care le era rezervată bărbaţilor de altădată în casele de toleranţă, iar celor de azi în mizerabilele locuinţe ale transsexualilor.

Nevestele sunt cele care te alungă.

Îşi dăduse drumul. Îi povestise de tatăl lui, de copiii care-l înconjurau în mijlocul vestiarelor. Mati se

emoţionase până la lacrimi. Şi, ca să-l consoleze, îi făcuse cel mai mişto sex oral din luna februarie.

Îi fusese greu să se desprindă. În general se întorcea acasă bine dispus, golit şi destul de obosit să nu mai fută la cap pe nimeni, renunţând la orice discuţie parşivă. În seara aia se lăsase uşor înşurubat de proasta dispoziţie a Deliei. Poate începea să-şi dea seama ce se întâmpla.

De fapt, se tâmpise puţin. Îşi făcea muşchi la bara din dormitor, scria noaptea, îşi oxigenase din nou smocul de păr din bărbie.

După-masa cu Mati îi lăsase urme în vene. În general îi irigau numai partea de jos, se trezea că avea mici fantezii erotice în mijlocul familiei (o discretă consolare în josnicia casnică). Dar în seara aia urmele îi zvâcneau în cap, nu în sulă. Era furios. Ca un adolescent pe familia care nu-l lasă să trăiască, nu-l lasă liber să rişte, să facă un accident cu scuterul, să se îmbete... dar şi să-şi facă relaţii, să găsească o nouă iubire şi un nou respect în exterior.

Simţea din nou vechea ură.

Poate fiinţele umane repetă mereu aceeaşi poveste care li s-a întâmplat. O familie care să-i ţină prizonieri şi zidiţi sub plăci de iubire care devin dure. Nimic din acel timp moale. Doar cleşti şi curse, scadenţe şi obligaţii. Mustrări şi tăceri. Numai lucruri dure, obiecte. Scaune şi

televizoare. Singura pastă moale, fiii... cei doi greieraşi nevertebraţi pe care lumea o să-i închidă în plasa ei de fier.

În seara aia avea asemenea gânduri. Delia îi spusese:

— *Spală-te pe mâini.*

— *M-am spălat deja.*

Îi vârâse mâinile sub nas ca să simtă mirosul de săpun. Ea s-a ferit brusc. Îi amintise de cineva... o călugăriţă din tabăra de la Fano care îi spunea *du-te să te speli, porcule.*

— *Chiar crezi că fiul nostru ar putea fi homosexual?*

Aşa începuse. Cosmo repeta la vioară... auzeau corzile zgâriate gemând ascuţit...

— *Când e trist îşi pune picioarele unul peste altul şi se leagănă... aşa făceam şi eu când eram copil.*

— *Şi eu îmi puneam picioarele unul peste altul.*

— *E clar. E doar un copil delicat.*

— *Poate tu vrei să fie aşa, să devină aşa.*

Delia îl privise fără să se mişte, trăgându-şi doar capul înapoi.

—... *vrei să rămâi singura femeie din viaţa lui.*

Gaetano zâmbea, ameninţător, neliniştit...

— *Cum îţi vin în minte asemenea tâmpenii?*

— Vrei să fii adorată, dusă în braţe când ninge, ca mama lui Pasolini... spune drept, ţi-ar plăcea să fii mama unui homosexual important?

Glumea, dar expresia feţei era mai degrabă întunecată... şi Delia privea faţa aia nefericită, în căutare de probleme...

— Îţi verşi frustrările erotice pe fiul tău...

Nu-şi dăduseră seama că băiatul apăruse în uşă. Cu arcuşul în mână. Avea capul plecat şi vocea aia plângăcioasă.

— Mami...

Gae chicotea, sorbind vin din pahar, ea avea un şervet de bucătărie în mână.

— Dar tu? Unde-ţi verşi frustrările erotice?!

A început să-l lovească peste braţe şi faţă cu cârpa aia udă. Vinul i se vărsase printre degete, picura pe jos. Gae s-a întors spre Cosmo.

— Ne jucăm... jocul cârpelor...

Poate şi bătrânii de la masa vecină se ceartă acum. Ea pare să-şi dojenească bărbatul, întinde spre el arătătorul tremurând... care ar trebui să pară ameninţător, dar poate e doar o cerere de ajutor. Bătrânul clatină din cap cu îndârjire. În fond, pare destul de amuzat. Trebuie să fie o obişnuinţă amoroasă să se lase înfrânt de vigoarea soţiei.

— Nu reuşeşti să mă ierţi, nu-i aşa?

— Cum ai putut să faci aşa ceva... în faţa copiilor.

— S-a întâmplat doar de data aia.

— Cel puţin taci din gură.

Gaetano îşi pleacă privirea. Detaliile îi vin acum în minte ca nişte flash-uri rele. El şi Mati intraseră în parc, Cosmo şi Nico săreau în căsuţa de lemn. Iar el şi-a spus *gândeşte-te, dacă ar fi copiii noştri, eu aş mai avea chef să i-o trag mamei copiilor mei.*

Mati era chiar drăguţă cu căciuliţa aia de lână. Avea o faţă ca botişorul uneia dintre veveriţele alea care se apropie prea mult de persoane în parc. Îl aştepta stând pe o bancă. Ţinea în mână o carte. Făceau aşa ca să nu bată la ochi. Se prefăceau că se întâlnesc din întâmplare şi vorbeau puţin în timp ce copiii se jucau. El se aşeza pe aceeaşi bancă la o oarecare distanţă. Era o situaţie destul de inocentă şi de excitantă. Gaetano îi şoptea o grămadă de porcării şi Matilde rezista demn privind copacii din faţă. Distanţa dintre ei pe bancă se putea umple cu orice, cu pornografie, dar şi cu atâtea frumuseţi anonime.

În după-masa aceea ea vorbea despre ce urma să facă până seara. Va repeta, se va depila, va face nişte cumpărături la supermarket. Ca orice pereche

clandestină, suferea din cauza unui cotidian stupid, ordinar. Gândul la chipul Matildei printre rafturile unui supermarket era în acelaşi timp excitant şi trist. Nu putuse rezista. A întins braţul pe bancă, a prins-o de mână şi a tras-o spre el. S-au sărutat. Un sărut proaspăt, infinit.

Nu-i păsase de nimeni, de mamele care-l cunoşteau şi care la ora aia treceau prin parcul din faţa şcolii, nici măcar de copiii lui. Îi era dor de orice, iar strigătul său i se părea mai puternic şi mai necesar decât orice. Poate voia pur şi simplu să fie descoperit. Există un moment în care doreşti să fii descoperit.

Când a deschis din nou ochii, Nico îi punea o piatră pe genunchi. Se uita la ei de foarte aproape, nu părea şocat, ci doar curios, ca un mic entomolog.

Doar mai târziu, când se întorcea acasă împingând tricicleta lui Nico în ploaie, pe porţiunile de pistă pentru biciclete întreruptă de semafoare care se iveau ca nişte ochi emoţionaţi, îşi dăduse seama de tâmpenia pe care o făcuse.

O luase pe departe, în timp ce-i dezbrăca pe copii şi-i vâra în cadă, în spuma albastră a unei mingi magice, pline de briliante, spusese ceva amuzant despre Matilde... că era animatoare, făcea o mulţime de glume şi de jocuri, săruta persoanele, şi aşa îl sărutase şi pe el,

dar el nu era deloc mulţumit de asta. Se spălase pe dinţi în faţa copiilor ca să le arate că sărutul ăla nu-i plăcea, nu voia să-l păstreze, se temea să nu fi luat o răceală.

— *Puah! Ce greţos*...

Copiii au râs împreună cu el.

— *Trebuie să rămână un secret între noi*... *mama m-ar certa, se teme de răceli*... *juraţi.*

Juraseră. Gaetano i-a dus în cameră înfăşuraţi în halate. I-a lăsat să stea pe canapea, le-a dat să mănânce în faţa televizorului, cum făcea numai în zilele speciale, când aveau febră. Erau copiii lui şi în seara aia îi adora, se simţea în siguranţă aşezat între ei. Delia s-a întors târziu ca în fiecare miercuri, din cauza cursului despre Florile lui Bach[14], l-a lăudat pentru liniştea şi ordinea din casă.

— *Te-ai descurcat?*

— *Da, m-am descurcat, copiii dorm.*

Era îmbrăcată cu impermeabilul negru strâns în talie, avea părul lins, lipit de cap de umezeala străzii, a nopţii. Erau încă incredibil de tineri, mai aveau timp să nu se lase copleşiţi de urâţenia lumii, să înfrângă trădările. Delia se apropiase de el, îi ridicase tricoul. Îi vârâse sub

[14] Sistem terapeutic elaborat de Edward Bach (1886-1936), medic şi homeopat englez, bazat pe treizeci şi opt de esenţe extrase din flori (n. tr.).

el mâinile îngheţate de la mersul pe scuter. El se ghemuise înfiorat. Au râs.

Mai târziu, în întuneric, Gae plângea cu capul înfundat în pernă. A doua zi o va suna pe Matilde, o va vedea în obişnuitul bar ca să-i spună c-o părăseşte. Era pur şi simplu emoţionat de bunele sale intenţii. Se simţea salvat.

Dar noaptea e noapte şi ziua e zi. A doua zi dimineaţa Delia vorbea pe obişnuitul ei ton, făcea obişnuitele gesturi de normală brutalitate faţă de el. Îi venise ciclul şi şchiopăta de durere ca întotdeauna. În ascensor copiii se certaseră pe cine trebuia să apese pe buton, urcaseră şi coborâseră cu opriri zvâcnite. O familie ostatică samavolniciilor unui mucos de trei ani.

Matilde era atât de liniştită în dimineaţa aia. Făcuse deja jogging şi acum îi era foame. Spuma de la cappuccino pe buzele ei moi, părul ud de la duş îi ieşea pe sub pălărie. El îndrugase ceva despre problemele cu familia, cu eforturile artistice, despre problemele unui tânăr de azi în mizerabila şi respingătoarea societate de azi. Sfârşise prin a se întrista suficient cât să justifice consolarea care urma să vină nu peste multă vreme.

Regulatul dimineaţa, înainte de a se izbi de ziua de lucru, oferea nişte avantaje palpabile. Se descărca, dar îi

rămânea oricum suficientă energie pentru a înfrunta povara beligeranţilor deprimaţi la şedinţele pentru scenarii. Scula în perfectă armonie cu capul. Fulgere de geniu eliberat.

Mati era atât de docilă. La urma urmei, de ce ar fi trebuit să renunţe la ea? Se simţea destul de bine în perioada aia. Producătorul episodului-pilot al serialului TV îl trata ca pe Oracolul din Delfi. Ce lună era? Martie?

Delia îl biciuise, îl lovise cu cârpa aia udă. Apoi se aşezaseră în bucătărie, Gae cu dungile roşii pe gât, pe braţe. Copiii dormeau. Nico avea bronhiile încărcate şi din camera alăturată se auzea respiraţia lui horcăită, agitată, întreruptă. El era cel care-i pârâse povestea cu Matilde, sărutul.

— *Tocmai voiam să-ţi spun.*

— *Dar nu mi-ai spus. Cum poţi să fuţi altă femeie... cu aceeaşi pulă...*

Gaetano se gândise la Cartea Recordurilor, se întrebase dacă *există un bărbat cu o pulă dublă, una pentru familie şi una pentru uz extern?*

— *Eşti îndrăgostit?*

Clătinase din cap nesigur pe el, pe sentimentele sale. Credea că trebuia să se simtă trist. În schimb, reuşea cu greu să stăpânească marasmul ăla şi căldura interioară

care-l învăluiau. Se simţea eliberat şi fericit. Ea nu se uita la el, dar Gaetano simţea că toţi ochii ei interiori erau aţintiţi asupra lui. În sfârşit se afla în centrul atenţiei. Era o seară de viaţă plină, de viguroasă ruptură, de echilibre perfide care săreau în aer.

La începutul relaţiei lor, într-o noapte, el o întrebase despre legăturile ei anterioare. Începuse aproape în glumă, tachinând-o, apoi devenise tot mai încruntat şi mai insistent. Delia încercase să scape de procesul ăla nocturn. Nimic din ceea ce se petrecuse înainte nu mai conta. Gaetano părea atât de liniştit şi lipsit de prejudecăţi, apoi brusc s-a ivit gelozia aceea retroactivă, hulpavă şi oarbă ca foamea unui căpcăun. Delia se lăsase pradă acelei vânători pe întuneric. Bâlbâise ceva şi plânsese lângă călăul ei. Vânătorul de fantasme se freca de ea, răsucindu-se de pe-o parte pe alta. Cu vocea puţin răguşită care ascuţea cuvintele şi cu cereri de detalii tot mai umilitoare. În zori Delia scăpase.

El se aşezase gol, în genunchi, să-i ceară iertare.

— *Mă tem doar că m-ai putea înşela*...

Delia îl lovise uşor cu piciorul.

— *Mai bine fii tu atent.*

— *Eu n-o să te înşel niciodată.*

— *Jură!*

— *Mai degrabă mi-o tai.*

A venit nota de plată. Delia şi-a apropiat mâna de lumânare, îşi trece degetul peste flacără. Ar trebui să se gândească la viitor.

— Când am început să nu ne mai iubim?

— Nu ştiu.

— Aveam o mulţime de prieteni.

— Da.

— Tu trăgeai după tine atâţia indivizi ciudaţi... vorbeai cu toţi.

— Apoi am început să vorbesc cu lumea despre muncă.

— Ţi-ai dezvoltat limbajul ăla.

— Profesional.

— Da, profesional.

— Eu le dădeam de băut... unii dormeau la noi, îţi aminteşti?

— Dormeam fericiţi cu nişte necunoscuţi în living, pe canapea, în cadă.

— Ne-am ocupat de atâtea lucruri inutile... ne-am lăsat îmbrobodiţi de toţi.

— Frumoase timpuri...

Zâmbesc, o clipă, dar zâmbesc. Se uită la cei doi bătrâni care toastează, au făcut şi ei pace.

— De ce n-am avut puterea să aşteptăm... poate ne aflam doar la un pas.

— La un pas de ce?

— De a reuşi...

— Nu eram la un pas. Eram prea departe.

Delia stă din nou nemişcată pe pragul ăla. Nu i se pare că a făcut nici măcar un mic pas înainte. Atingea ceara moale, invitantă şi dezgustătoare, asemenea ei înseşi în faţa lui Gaetano, asemenea oricărei vieţi în faţa ei înseşi.

— Mă enervează copiii, îi iubesc, dar am atât de puţină răbdare... aş vrea să nu-i am, să-i scot dintr-o cutie ca pe nişte fotografii numai atunci când le simt lipsa...

— Eşti cea mai bună mamă din lume... Dacă eu aş fi avut o mamă ca tine... aş fi învăţat să iubesc femeile, să nu le fac să sufere...

— Eşti un oportunist de doi bani.

— Ştiu.

Ia foiţa galbenă cu nota de plată.

— Nu-i adevărat, tu ştii să iubeşti femeile.

— Am greşit tot ce-am făcut.

— Cu mine. Ai greşit cu mine.

Gaetano priveşte umbrele serii, ale vieţii, care se întind pe decolteul, pe sânii mici şi odată atât de iubiţi ai fostei lui soţii.

— Nu i-am spus nici unei alte femei din lume *te iubesc*...

— Termină!

De fapt, o dată o spusese. Era una dintre serile alea care păreau găuri solitare şi Matilde i se dăruise într-o manieră de nedescris. O premiase cu cele două cuvinte, *te iubesc.*

— Te vezi cu cineva?

Delia îşi îndreaptă spatele, îşi prinde obrazul între dinţi.

— Ai pe cineva?

— Să mergem acasă.

— Hai, spune-mi...

— Ce vrei, Gaetano?

— Nimic. Nu vreau nimic.

S-a emoţionat. Noroc că nu se prea vede în penumbra aia. Se gândeşte la gustul ei. Există lucruri... Va putea face multe lucruri, dar nu va mai da niciodată limbi unei femei aşa, ca un câine care tratează. Ar vrea să se aşeze în genunchi acolo, pe trotuar, să-i desfacă picioarele albe şi să o lingă în faţa tuturor. L-ar aplauda. Ea nu, ea l-ar lovi.

Dacă n-ar fi fost un figurant al timpului său. Dacă n-ar fi avut geaca aia Harley-Davidson şi tot restul... poate ar fi avut o tensiune morală diferită. Nu s-ar fi lăsat să putrezească înainte de vreme, agăţat de modele trecătoare ca afişele de film.

Când mergea pe platourile de filmare să se întâlnească cu regizori, să audă cum sunau replicile lui divine în gura actriţelor, legate la cap cu şaluri şi cu feţele caramelizate de machiaj, după câtăva vreme i se făcea greaţă.

Lumea aia falsă, circul ăla uman. Tehnicianul de sunet, cu prăjina lui vătuită, atent să capteze şoaptele. Uniformele operatorilor, mai rău decât ale militarilor din Afganistan. Faţa regizorului, a unuia provocat la duel de Dumnezeu. Nu-i plăceau nici măcar actriţele, erau nervoase şi dezolante din punct de vedere fizic, vrăjite de bucata de scotch atârnată de aparatul de filmat pentru prim-plan.

Îi plăceau ajutoarele croitoreselor, cu periile vârâte în buzunarul din spate al jeanşilor. Din când în când cerea să-i fie curăţată haina. Îşi scotea căştile, ieşea din cortul de mixaj, se ducea în spatele camionului pentru grupul electrogen să pişe berea pe care o băuse.

Îi plăcea spatele frontului, figuranţii, turma aia de patruzeci de euro de căciulă care suferea de frig şi de sete, asupra căreia se revărsa furia frustratului ăluia de asistent regizor mitraliată prin difuzoare: *Nu te opri! Unde te uiţi? Nu te uita la aparat!*

Gae îi privea cum mâncau aşezaţi pe bordură, îşi aduceau chifla împachetată şi mărul de acasă. El era acum cu o treaptă mai sus, făcea parte din echipa de concepţie. Se aşeza alături de un bătrân cu părul vopsit, încuraja nişte sărmane prădătoare. Asculta confesiunile lor de suflete modeste. Îi plăceau persoanele alea ingenue care habar n-aveau de nimic. Nimeni nu le spunea ceva despre scenariu, despre scena care trebuia să fie filmată. Nu ştiau nici măcar cine era regizorul. Erau convocaţi în zori ca nişte zilieri la negru. *Tu da, tu nu.* Tot ce voiau era să-şi arate gablonţurile, feţele lor rătăcite şi cerşetoare.

Şi el se simţea aşa. Aşezat pe o bordură, fără un scenariu. Nu ştia dacă soţia lui îl va da afară din casă în seara aia, dacă amanta îl va linge-n cur peste nici o oră, dacă în după-masa aia fiul lui avea oră de vioară sau polo pe apă. Se învârtea plin de speranţe ca un figurant, în plină criză economică, zâmbind tuturor. Aşteptând să intre într-un cadraj memorabil.

— *Mami, deschide*...

Trecea pe la Serena. Fumau iarbă împreună. După aia se blegea complet. *A cui e casa asta? Cine e femeia asta bătrână?* Şi vedea apa aia. Ochii uneia care nu i-ar fi cerut niciodată să spună adevărul. Un *Ce mai faci*? al ei conţinea deja răspunsul, *spune-mi că eşti bine, nu-mi spune altceva, pentru că eu nu sunt în stare să stau lângă tine, să te văd suferind.* O fetiţă, o floare bătrână crescută.

Când ai avut o casă cu o soţie, nu te poţi întoarce în cea a mamei, ţi se pare râncedă. Poţi sta puţin. Atât cât să simţi că trebuie să pleci. Unde era teritoriul lui?

Trecea pe la prietenul său, Alessio. Unul vechi, de la începuturi. Şi acolo euforia solidarităţii masculine dura puţin. Mai era şi câinele, pitbull-ul, la fel de cretin ca Alessio. Instructor la o sală de sport, unul care face fişe şi ţine evidenţa seriilor de exerciţii pentru bicepşii bărbaţilor şi pentru curul fetelor. Vorbeau de lucruri trecute, de tâmpenii trecute. Se jucau puţin la PlayStation. Chiuveta era plină de farfurii murdare şi câinele ăla scârbos, mare cât găoacea aia de locuinţă, lăsa bale pe tine cu limba lui caldă.

Prietenii din cinematografie nu erau prieteni adevăraţi. N-avea chef să se facă de râs cu ei. Le

povesteşti o prostie şi a doua zi devine o replică într-un scenariu.

Ceilalţi erau cu toţii căsătoriţi, evident. Iar el nu avea chef să se strecoare în situaţii casnice, să ţină în braţe un copil care nu era al său. Îi venea să vomeze numai când se gândea.

Într-o seară vomase.

— *Am devenit anorexic.*

Era seara în care Delia îl alungase.

La sfârşitul lui aprilie se mutase în blocul din bulevardul Somalia. Spera să nu rămână prea mult acolo, era sigur că ea va veni să-l ia înapoi. În schimb, sosise scrisoarea de la avocat.

Într-o seară de marţi Matilde se întorcea de la una dintre petrecerile ei şi mai avea încă urme de machiaj, mirosea a acuarele şi a lipici, dar nu era prea veselă. Şi-au făcut datoria sexuală şi apoi s-au dus la supermarket.

Rafturile erau cele dintotdeauna. Aceeaşi tristă teorie a culorilor şi cutiilor. În general îi plăcea să aleagă produsele. De când trăia în blocul ăla, devenise destul de priceput la făcut cumpărături, sclipiri de creativitate îl împingeau către sectorul de alimente congelate.

Acum, când el şi Matilde puteau sta ore întregi într-un supermarket, descoperise că nu îi plăcea să se ducă la

cumpărături cu ea. Pe cât era de instinctivă şi de promiscuă din punct de vedere sexual, pe atât de încăpăţânată şi de suspicioasă devenea în faţa etichetelor de pe alimente. Cu Delia era ceva normal. Îşi împărţeau raioanele ca să iasă de acolo cât mai repede posibil.

La supermarket erau întotdeauna de acord. Ajungeau acolo morţi de oboseală, nu discutau despre nimic. Se uitau la coada de la casă.

— *Aşază-te acolo, între timp eu iau vinul şi fisticul.*

Îi lipsea faţa ei albă şi inocentă, plină de gânduri care treceau şi pe care el le recunoştea în timp ce treceau.

Dacă ea ar fi fost acum la casă, i-ar fi ieşit în întâmpinare. Ar fi luat-o de mână. Ar fi fost o după-amiază a vieţii lor. O simplă după-amiază din stupida lor viaţă. S-ar fi întors acasă, ar fi pregătit masa pentru copii, le-ar fi curăţat fructele de coajă.

Matilde era deja în altă parte, printre paste de dinţi şi balsamuri.

Are din nou senzaţia că vrea să fie înghiţit. De greşelile sale. De copiii săi. N-ar fi trebuit să-i permită să fie tatăl lor. De ocaziile pierdute, poate doar pentru că era distrat. Pentru că avea capul întors în altă parte când trecea trenul. Cine ştie câte gări or mai fi încă. Ceva tot a învăţat în seara asta.

— Unde-ţi faci cumpărăturile?

— În acelaşi loc.

— Tot seara...

— Seara, da.

— Te deranjează dacă vin o dată cu voi...

— Să faci ce?

— Te ajut la apă... stau acolo.

Delia îi priveşte ochii, fâşii de lacuri.

— Gaetano, nu poţi să te întorci acasă...

— Ştiu.

— N-ai chef...

— Am un chef disperat să stau cu voi.

— Ai începe din nou... Totul ar începe din nou. Trebuie doar să-ţi găseşti locul... să rezişti. O să uiţi de tine în casa aia.

— Ne-am făcut atât de mult rău, de ce?

— Nu ştiu.

— Care e remediul?

— O ai pe fata aia...

— Nu mă mai întâlnesc cu ea.

Se apropiase de Matilde în supermarket. Stătea acolo cu faţa aia a ei care dintr-odată i s-a părut buhăită şi

proastă, umflată împreună cu toate gândurile greşite care îi veneau în minte despre ei doi.

Cu o jumătate de oră în urmă îi spusese că i-ar fi plăcut să aibă un copil cu el. O spusese aşa, ca s-o spună. Dar îl privise cu o expresie ciudată... cea pe care o avea când îşi vâra mâna în marioneta Melisendra. Erau goi. El se grăbise să se îmbrace.

— Să nu mai spui niciodată o asemenea tâmpenie.

— Glumeam...

— Eu am copii şi nici nu-mi trece prin cap să mai fac alţii.

— Poate peste zece ani...

— Peste zece ani nu sunt sigur dacă o să mai fiu în viaţă, dar cu siguranţă n-o să am alţi copii.

— De ce te superi aşa...

— Mi-am părăsit copiii ... tu nu ştii ce înseamnă asta.

Îi aruncase un tricou ca să-şi acopere trupul, sânii cu ochii ăia blegi care-l priveau. Stătea pe pat, puţin aplecată... aceeaşi poziţie pe care o avea Delia după ce născuse. Nu şi-ar mai fi luat ochii de la ea.

Mati a zâmbit, şi-a îmbrăcat tricoul.

— Mulţumesc... chiar îmi era frig.

Nu părea jignită. Continuase să-l mângâie pe spate. Nu se supăra niciodată, nici măcar atunci când se supăra. Îşi schimba imediat ideile. Nu părea să aibă prea

multă consideraţie faţă de ea însăşi. Una dintre persoanele cu care era aproape imposibil să te cerţi. Nu intră niciodată în coliziune cu energiile rătăcite ale altora, se retrag în ultimul moment sau se lasă arse fără să înceteze să zâmbească. Semăna cu mama lui, cu Serena.

În supermarket o părăsise, o lăsase singură să citească eticheta de pe sticla de şampon.

— *Nu cinăm împreună?*

— *Nu.*

— *Te sun mâine.*

Nu i-a răspuns la mesaje. Trebuia să fie singur. Nu fusese niciodată singur. Trebuia să se rostogolească şi să se ridice din nou singur.

Într-o noapte văzuse Fiatul Punto de culoarea alunei parcat printre alte maşini pe bulevardul Somalia. Nu se oprise. Ştia că era acolo înăuntru, cufundată între pungile de la Ikea cu costumele ei de actriţă ratată. I se făcuse milă de ea. Ştia că făcea asta când el mai era căsătorit încă, *îmi e suficient să ştiu că eşti la câţiva metri. Să dorm aproape de tine.*

— Tu m-ai dus acolo...

Delia râde cu adevărat.

— A fost vina mea? Genial.

Îşi descoperă dantura de revistă. Iar Gae ar vrea să-i dea un pumn, să-i spargă gura. Adevărata trădare a fost a ei.

— Îmi plăceau mult dinţii tăi.

— Taci din gură...

— De ce ţi-ai făcut porcăria aia de dantură?

Dentistul de pe bulevardul Regina Margherita. Un prieten al tatălui, bătrân, meticulos. Delia parchează maşina şi urcă. Nu se gândeşte decât la faptul că va primi o amendă. În timp ce aşteaptă şi răsfoieşte un număr vechi din revista *Dove*, în timp ce intră şi dentistul îi zâmbeşte. Amenzile sunt dure şi nedrepte, îi creează un disconfort. Deschide gura, lasă mâinile alea să intre. Dentistul mergea cu tatăl ei pe mare, cu barca. Fuseseră colegi de universitate la Napoli. Îi povesteşte întâmplări din vremurile alea în timp ce-i scobeşte dinţii. Delia aprobă din ochi. El îi pune canula de aspiraţie. Simte mirosul respiraţiei dentistului şi se gândeşte la cea a tatălui. La peştera aia de familie.

S-a hotărât într-o noapte. Brusc micul defect o deranja. Fuseseră la film, o văzuse pe Julia Roberts zâmbind, cu dantura aia sănătoasă şi perfectă.

Să pot râde aşa, şi-a spus. Ea nu râdea niciodată complet. Îşi crease o deprindere, cu buza de sus

întotdeauna puţin lipită de gingie sau chiar punându-şi mâna la gură. Lui Gaetano îi plăcea deprinderea aia. Uşa aceea timidă. Gura care nu se deschidea niciodată în întregime.

O deranjează să simtă vârfurile alea cu limba.

Defectul i se pare dintr-odată inacceptabil. Îşi trece limba peste dinţi, şi-i priveşte de jos în sus cu oglinjoara de la fard.

A născut de două ori. Corpul îi e din nou subţire, dar cu mai multă forţă şi mai multă profunzime după trecerile alea printre oase şi ţesuturile umede. Se vede în vitrinele oraşului, buimăcită. Şi-a părăsit tinereţea şi n-a găsit încă nimic definitiv. A ajuns într-o nouă etapă, şi-a asumat responsabilitatea iubirii. Ar vrea să fie ceea ce pare în faţa pacienţilor săi cu probleme alimentare. O persoană care transmite siguranţă, în stare să inducă în alţii grija faţă de ei înşişi. În vreme ce plânge pentru dinţii ei.

— *Ştii ce fac? Îmi aranjez dinţii.*

Stăteau în bucătărie şi mâncau cereale cu ciocolată. Era duminică.

— *De ce?*

— Mă deranjează la cald şi la rece... mai devreme sau mai târziu tot trebuie să-i fac.

Gae a dat din cap. I se părea stupid să petreacă atâtea ore la dentist pentru o mică imperfecţiune. El deschidea gura în faţa duşmanului numai în cazuri extreme.

— O să coste o grămadă de bani.

S-a întors cu un deviz estimativ cu adevărat onest şi a început şedinţele săptămânale.

Se-ntinde pe scaun la dentist şi după câtăva vreme, sub lumina lămpii scialitice, uită de tot restul. Poate e de vină căldura artificială, ca în crescătoriile de pui. Aproape că-şi întinde mâinile să-l îmbrăţişeze pe bărbatul cu păr alb care-i tratează dinţii, cicatricele adolescenţei sale.

Putea să aleagă un dentist mai modern, din generaţia ei, dintre cei care au studiat în America. Dar s-a dus la dentistul ăla bătrân. Cu mâna fermă a unui artizan experimentat, cu masca lui veche semănând cu a unui fierar.

Spune că-i pare rău să reducă dinţii buni la nişte cioturi, dar e singurul mod de a-i fixa o coroană. Nu-i pune şorţul de plumb când îi face radiografii.

Era fericită după aceea, cu toţi dinţii egali, pe care limba alerga. Acum şi restul lucrurilor vor începe să alerge. S-au dus să cineze la restaurantul mexican. A râs ca Julia Roberts, ba chiar mai mult. Îşi deschidea larg gura în faţa străinilor.

Mai târziu, pe stradă, Gae aproape îi făcuse o scenă. Delia trântise păhărelele de tequila, pe tejghea, îl sărutase pe unul, un metalist, drept zălog al prieteniei. Şi îmbrăcămintea ei era ciudată, o geacă de îmblânzitoare de animale peste o rochiţă de lame.

— *Când ţi-ai cumpărat chestia asta?*

— *Îţi place?*

— *Hm. E ciudată.*

— *A revenit moda anilor ‘80.*

— *Anii ‘80 erau o porcărie.*

S-au întors acasă, ea clătinându-se pe cizme, le-a scos şi le-a aruncat. Avea ciorapi negri, era o imagine plăcută. Gelozia îl făcuse să-şi piardă capul.

— *Curvă*...

O apucase de păr pe la spate, s-au rostogolit pe jos. Copiii nu erau acasă, bunica, slavă Domnului, îi luase la ea. Puteau să strige ca porcii o noapte întreagă, s-o facă pe jos, unde le venea.

— *Ai fi în stare să mă înşeli? Curvo*...

— *Cine ştie*...

I-a vârât limba în gură, i-a simţit dinţii ăia netezi de porţelan alb. *S-a terminat totul*.

A doua zi dimineaţă era minunată, de un calm desăvârşit, iar străzile străluceau ca marea. Futaiul ăla colosal îi împăcase. Umblau pe stradă, mergeau să-şi ia copiii, redeveniseră doi adolescenţi. Somn zero. Jeanşii şi puloverele de duminică. Au luat micul dejun la bar, numai ei doi, ca altădată.

Iar mai târziu, după ce şi-au recuperat copiii şi îi dădeau în leagăn, au rămas unul lângă celălalt, lipiţi.

După-masă Delia voma.

Nici măcar nu se gândesc la un alt copil, e greu deja cu doi. Dar. E minunat întotdeauna să tremuri pentru aşa ceva. El îi mângâiase burta.

— *Din nou. Am pus-o.*

— *Ce facem?*

— *Nu te gândi acum. O să ne gândim mai târziu.*

Ar fi trebuit să fie disperaţi, dar fertilitatea le dăruia vechiul fior al strălucirii. Să-ţi faci cuib în propria ta femeie. Chiar dacă se spune că lumea nu mai are nici un viitor.

Delia căpătase expresia aia de mamă. Cea care-i apărea imediat, nesigură, transparentă.

Cadoul sosise, desigur, cu câteva săptămâni în urmă. Într-una dintre întâlnirile alea de rutină din pat, în

mijlocul obişnuitului asalt al copiilor, micuţul care horcăie, cel mare care e somnambul şi apare ca o fantomă. Să te regulezi marţea, să compostezi biletul călătoriei conjugale.

În puterea nopţii Delia se ridicase în şezut.

— *Am făcut toate radiografiile alea.*

Aprinsese brusc lumina.

— *Care radiografii?*

— *La dentist.*

— *Ce legătură are, dinţii sunt sus... hai să dormim.*

Dar era cu adevărat o problemă. Stătea lipită de telefon vorbind cu dentistul.

— *De ce nu mi-ai spus că eşti însărcinată?*

— *Nu ştiam...*

Se apucaseră să numere zilele înapoi, încercând să înţeleagă. Ea îşi privea dinţii în oglindă, buimăcită ca un iepure încremenit.

Luaseră imediat hotărârea, era inutil să aştepte. Erau deja pe muchie de cuţit. Riscul era mare, malformaţii, chestii grave. Incidentul îi ajuta să ia o hotărâre. Puteau să se considere absolviţi de păcat. Toţi îi sfătuiau să facă întrerupere. Bătrânul dentist deschisese braţele, *ce să-ţi spun.*

Delia îi mulţumise. Dar întorcându-se acasă cu scuterul, năucită de gânduri, simţise o ură teribilă faţă de bătrânul ăla promiscuu căruia-i era greu până şi să-şi pună mânuşile de latex. Se gândea la tatăl ei, la după-amiaza în barul din Amalfi. La trupul întins pe jos printre pescăruşi. Îşi scosese halatul şi ieşise din cabinet doar ca să crape.

Încetase să mai aibă faţa ei de mamă. Era din nou atentă, cufundată în probleme cu o precizie bine ţintită.

Îl spiona pe Gaetano ca să vadă dacă era cumva trist sau doar uşurat. Părea impasibil. Glumea cu copiii, ridica moralul. Delia îşi aminteşte mizerabila zi de dinainte. În care nimeni nu vorbea despre asta.

Aşa s-a rezolvat. Fără probleme, în ambulatoriu. Ca pe ecranul unui computer când muţi un document la gunoi. Seara era deja acasă cu picioarele pe canapea, în aceeaşi poziţie din seara precedentă. Era în octombrie.

Bătrânul de la masa vecină seamănă cu dentistul, are acelaşi păr alb şi rar. Delia îl priveşte de când s-a aşezat şi acum înţelege de ce îşi întoarce mereu ochii spre umerii aceia drepţi şi nesiguri. E doar o umbră... umbra unui gând care trăieşte în ea scufundându-se cu tot restul.

— Plăteşte, să plecăm.

Se uită în jur, în seara aceea de început de vară care acum i se pare într-adevăr cea mai rea. Oprită în pragul soarelui, al căldurii ce va să vină. Sendvişurile, taberele estivale din parcul oraşului. Vor umbla în chiloţi clătinându-se în zăpuşeala din casă. Vor vărsa un suc de fructe pe canapea.

Şi Gae se gândeşte la copii. Acum mai mult decât înainte. Se gândeşte că-şi petrec zilele singuri, mutaţi să crească în altă parte, în ganguri, în blocuri de ciment. Se gândeşte la Cosmo aşezat pe o piatră, scotocind cu un beţigaş în pietriş. Ar vrea să fie lângă el, să se aşeze alături. Să-l amuşine şi să-l muşte cum faci cu un sendviş. *Nu trebuie să creşti ca mine, fără respect pentru tine însuţi.*

Ar fi timpul petrecut cel mai bine. În locul risipei ăsteia. Ar trebui să se întindă cu toţii în pat şi să rămână acolo, să nu mai facă nimic. Ar trebui să i-o spună fiecărei familii care trece, care va trece prin parc. Mizerabilă şi fragilă ca a lor. Duminica o făceau uneori. Rămâneau în pat cu toţii, sub acelaşi cearşaf. Poate acela era paradisul. Timpul etern.

— Nu mi-ai fost alături.

— Păreai să nu vrei nimic... cel puţin de la mine.

Poate ştia că e însărcinată, undeva înăuntrul ei o simţea. S-a dus să-şi facă dinţii, ca o nenorocită.

Psihicul, ca o mare închisă, îşi face călătoriile sale interioare. Propune mereu noi soluţii ca să-ţi salveze iluziile.

S-a dus să avorteze cu geaca de catifea căptuşită, aceeaşi pe care o lua pe ea seara, când se ducea să arunce gunoiul.

— Nu voiai un alt copil...

— Ştiu.

Dacă s-ar fi îmbrăţişat şi ar fi plâns împreună, cel puţin o seară, chiar şi pentru puţin timp. *Gae, îmbrăţişează-mă, ţine-mă strâns. Să ne închidem puţin în întuneric, să facem o mică înmormântare pentru doliul ăsta pe care nimeni nu-l va şti niciodată, care nu înseamnă nimic.*

— După aceea ai început să pleci...

Mai întâi la Milano. Apoi la Düsseldorf pentru un film poliţist, cu unul dintre comisarii ăia la limita paranormalului. Pentru patru episoade transmise după zece seara îşi futuse căsnicia?

— Vorbeam la telefon...

— Erai încontinuu cu capsa pusă.

Când venea seara, se simţea ca un vagon de tramvai gol, unul care a dus în sus şi-n jos pachete de omenire anonimă. N-avea răbdare să vorbească nici cu copiii. *Duceţi-vă la culcare, dormiţi.*

Se azvârlea într-o berărie. Cu miros de grătare, de varză murată. Se-ndopa, îndoia notele de plată şi le punea în portofel pentru decont. Petrecea ore întregi pe Skype cu Matilde. Ea îşi scotea sutienul, îi arăta ţâţele. Nu se întorsese nici măcar în weekenduri. Fusese căcatul ăla de vulcan islandez, cerul negru, zborurile anulate.

O lăsase singură, complet năucită.

— *Asta fac bărbaţii*, îi spusese prietena ei Alberta, *în faţa suferinţei noastre. Scot câinele la plimbare, se duc la sală.*

O prietenă cu prea multe prejudecăţi ideologice.

— *Poate îşi dau seama că nu sunt folositori.*

Au râs în faţa benzii rulante cu mâncare din restaurantul japonez.

Delia îl priveşte şi, pentru o clipă, ar vrea să-şi lipească fruntea de cea a lui Gae... să-şi unească gândurile cum făceau cândva.

— N-am vorbit niciodată despre asta.

— Eram deja în căcat.

— Povestea aia m-a făcut praf.

— Nu s-ar fi schimbat nimic. Am fi tot o pereche despărţită... în plus cu o fetiţă cu o malformaţie cardiacă... sau fără un braţ.

— Din contră, poate ne-ar fi adus noroc.

— Norocul nu cade din cer. Norocul alege. Iar noi nu suntem pe listă, Delia.

— Nu ne-a ajutat nimeni.

Stau nemişcaţi pe marginea unei prăpăstii. Continuă să se spioneze uitându-se parcă în hău. Cu spaima de a cădea înăuntru. De unde a pornit fisura care a căscat terenul în două? Pot încerca să caute împrejur. Dar nu există un adevărat epicentru. Se privesc, îşi surâd.

— Poate pur şi simplu am obosit...

— Ne-am destrămat.

— Când am înţeles că nu vom reuşi?

Şi totuşi au continuat o bună bucată de timp, s-au prefăcut că nu s-a întâmplat nimic, au mers înainte.

— Poate atunci, la grădiniţa lui Nico...

Gae se gândeşte. Se poate cufunda fără nici un efort în amintirea acelei dimineţi. Cursul de prim ajutor. Cu o păpuşă... trebuia să-i pui un tifon înainte de a o săruta.

— Eu pompam prea tare... nu-i uşor să prinzi ritmul.

— Am înţeles că n-aş fi reuşit niciodată să salvez pe cineva... că nici unul din noi n-ar fi reuşit.

— De fapt, nu-i uşor, treizeci de lovituri în inimă, apoi să-i sufli de două ori în gură... să-i pui capul drept ca să nu-şi înghită limba. Cine să reuşească aşa ceva?

— În Japonia reuşesc... Cincizeci la sută din populaţie ştie s-o facă...

— În Japonia. Noi suntem prea emotivi.

Se însufleţeşte, deschide braţele, ocupă tot aerul cu trupul său.

— Ai impresia că dacă dau peste unul întins pe jos, pe stradă, mă apuc să-i fac toate chestiile alea? Cel mult îi ţin capul şi spun o rugăciune...

Ea fusese cea care insistase, care trecuse numele lor pe cererea de înscriere la lecţia de prim ajutor.

— *Trebuie să învăţăm pentru copii*...

Pentru el fusese un efort să se dea jos din pat.

— *E sâmbătă, ce naşpa.*

Se treziseră în situaţia aceea absurdă.

Stau acolo cu alţi părinţi, Gaetano, cu fularul lui şifonat şi cearcănele de scenarist, e unul dintre puţinii taţi. Sunt aproape numai femei.

— *Femeile sunt mai prevăzătoare*...

— *Sunt mai neliniştite.*

Mai întâi teoria, cu imagini proiectate în sala cufundată în întuneric. Practica apoi, cu lumina aprinsă şi cele două manechine, un nou-născut şi un semicopil.

Delia a ascultat cu atenţie ce a spus medicul, acum încearcă. Stau lângă manechinul aşezat pe o bancă. E o bucată de plastic roşu, dar face o oarecare impresie.

— În primul rând copilul trebuie scos din zona de pericol, ar putea să se mai prăbuşească ceva... spune medicul voluntar.

Trebuie să te apropii şi să faci toate operaţiunile. Să strigi copilul, *hei, copilule,* apoi să-l pişti de ceafă ca să vezi dacă reacţionează. Apoi să-l pui drept, să-i aranjezi capul în continuarea corpului, aşa nu-şi înghite limba. Apoi să te apleci într-o parte, cu obrazul aproape pe gură şi ochii verificând pieptul ca să vezi dacă respiră.

Să sperăm că respiră, în pizda mă-sii.

Altfel trebuie să te-apuci să-i faci respiraţie gură la gură.

Absolventa de Medicină care participă la cursurile de prim ajutor în şcoli e drăguţă, cu părul scurt negru şi o faţă caraghioasă, nu se înţelege dacă bună sau rea. Pare ieşită dintr-un film de Tim Burton, o Albă-ca-Zăpada *dark*. Gaetano o priveşte şi se gândeşte că n-ar fi ales-o niciodată pentru rolul ăla în televiziune.

Fata îi dă Deliei bucata de tifon împotriva germenilor, cine ştie câtă lume îşi lipeşte gura de păpuşile alea.

Delia se apleacă, deschide gura. Trebuie să o caşte mult ca să prindă toată gura falsului copil.

Se ruşinează să-şi deschidă gura atât de mult, să se lipească de păpuşă în faţa celorlalţi părinţi.

I se pare că în gestul ăsta e ceva obscen sau cel puţin trist.

Suflă de cinci ori, aşa cum i-a spus medicul să facă, încet. Controlează dacă pieptul manechinului se umflă. Îşi vârâ nasul în cauciuc şi continuă să sufle.

Face totul destul de bine, chiar şi masajul cardiac, mai târziu. Apasă temeinic, fără să îndoaie braţele.

Apoi venise rândul unuia dintre puţinii taţi prezenţi. Un bărbat îmbrăcat de serviciu, cu cravată, ud de ploaie. Întârziase, s-a scuzat, venea de la birou. Delia inspirase mirosul de ud. Bărbatul îşi ajutase soţia care era însărcinată, iar Delia simţise un junghi în pântece. Nu mai fusese în stare să urmărească lecţia. Îi spiona pe cei doi. El era atât de atent. O privea intens pe absolventa de Medicină, o întrerupsese politicos de două ori ca să-i pună nişte întrebări de bun-simţ.

Când îi venise rândul, se apropiase de păpuşă, concentrat ca şi cum ar fi fost într-adevăr vorba de o persoană, de un copil.

Nu greşise nimic, repetase toate fazele cu voce tare, folosind termeni medicali corecţi. Se aplecase, strânsese nările de cauciuc şi suflase într-un ritm regulat.

Gaetano se săturase deja de o bucată bună de vreme. Sărise câteva etape, se ruşina să le repete cu voce tare, se grăbea ca la şcoală.

Avea braţe destul de puternice, făcea exerciţii la bară acasă. Era unul dintre puţinii de acolo în stare să facă un masaj cardiac, conta pe asta. Absolventa de Medicină îi făcuse observaţie.

— *Aţi uitat să aliniaţi capul. Aşa aerul nu trece.*

— *Da, bine*...

Trăsese în sus din spate capul manechinului într-un mod neglijent. Îşi lipise fără nici o problemă buzele de cauciuc, suflase prea tare. Râsese.

— *Aşa-l fac praf*... *îi fac praf plămânii.*

Ieşiseră, se strecuraseră în barul de lângă parc în care mirosea a câini. Erau obosiţi, durase toată dimineaţa. Puseseră în scenă şi sufocarea nou-născutului, şi a copilului mai mare.

— *A fost interesant.*

— *A fost un coşmar.*

Şi-a luat o brioşă şi a continuat să vorbească mestecând.

— Toate fazele alea... deja nu-mi mai amintesc nici una...

— Unul din noi doi trebuie să fie în stare să salveze viaţa altuia... a unuia din copii...

— Eu nu sunt în stare să salvez pe nimeni. E mai bine să chemi o ambulanţă... sau cheamă-l pe el...

Tatăl cu cravată intrase în bar şi zâmbea ţinându-şi soţia pe după umeri. Erau o pereche simplă, ea nu era deloc machiată, avea părul legat cu un elastic şi o pereche de cizme de cauciuc cu ciupercuţe colorate, iar el o jachetă de ploaie pe care ţi le imaginezi impregnate de transpiraţie şi de oraş. Delia îi atinsese cu privirea, fără să se oprească de fapt să se uite la ei. El îi vorbise.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Delia îşi ridicase ochii doar ca să-i coboare din nou pe tejgheaua de metal murdară de cafea.

— Nu, n-am putere în braţe.

Gaetano îşi lăsase cappuccino-ul pe jumătate băut. În timp ce-şi aprindea o ţigară în faţa barului vorbea prea tare.

— Îţi plăcea pulă ăla plin de apă.

— Mi se părea un om serios.

— Un imbecil, un frustrat... cu vocea aia de bariton...

— Un tată prevăzător... are copii şi, normal, vrea să fie în stare să intervină.

— Ăla se cacă pe el...

— Şi tu ce faci?

— Mă cac şi eu pe mine... dar cel puţin n-o fac pe grozavul. Ăla voia să i-o tragă doctoriţei, îţi spun eu, se uita la ea în timp ce sugea pula aia de manechin...

— Tot timpul te gândeşti la sex.

— Lumea se gândeşte, nu eu. Eu fac parte din lume.

— Trebuie întotdeauna să-ţi baţi joc de oameni, de străduinţele lor.

— Ce străduinţe, Delia... ăla ţi se părea că se străduie?

— Da, mi se părea că se străduie, că încearcă să respecte lumea... să-şi respecte copiii... soţia.

— I-ai văzut soţia?

— Drăguţă.

— Drăguţă? În pragul sinuciderii..

— Dar de ce altora le e întotdeauna mai rău decât nouă? De ce nu poţi să te gândeşti că de fapt le e mai bine, că se iubesc... că-şi duc viaţa cu mai multă atenţie faţă de ceilalţi...

— Da' ce, eu nu le acord atenţie altora?

— Nu întotdeauna, nu. Aproape niciodată.

Intrase furios în micul parc din faţă, enervat de timpul urât, de câinii care alergau unul după altul. Făcuseră

câţiva paşi încercând să evite căcaţii de câine. El s-a întors spre ea.

— *Nu mă mai iubeşti.*

Ea încercase să scape cu câteva răspunsuri... mediocre, ca tot restul. Să se învârtă în jurul nefericirii cu vechi cubuleţe de zahăr întărit. El a împuns-o cu degetul. Avea chipul întunecat, plin de disperare.

— *Nu mai eşti sinceră.*

Delia începuse să se machieze în maşină înainte de a-l duce pe Nico la şcoală. Se oprea în faţa barului, punea avariile şi-şi dădea cu fard pe obrajii albi.

Începuse să se gândească la bărbatul ăla, soţul alteia. Mai urâtă, mai neîngrijită decât ea, dar poate mult mai fericită.

Şi el îşi ducea copilul la şcoală, cu scuterul, îmbrăcat cu geaca de ploaie. Soţia era însărcinată, aşa că trebuia s-o facă pe tatăl înainte de a se duce la birou.

Delia, fără să ridice ochii, îl privea pe furiş cum stătea aplecat lângă ea, în timp ce amândoi scoteau gecile copiilor şi le agăţau în cuier.

La ora aia Gaetano dormea sau poate era la budă să se cace liniştit. Sau poate stătea pe balcon să-şi fumeze prima iarbă în compania porumbeilor.

Delia îl privea pe bărbatul care-şi mângâia fiul pe cap, îşi lua la revedere. Un gest iute şi afectuos. Respira liniştea aceea. El mai rămânea în genunchi câteva secunde, copilul îşi întorcea capul să-l salute ca un mic bărbat.

— *Ciao, tati!*

Ea şchiopăta lângă Nico, care acum se dăduse înapoi, nu voia niciodată să se desprindă de ea, plângea în fiecare dimineaţă. Îi punea o bomboană de lemn-dulce într-un buzunar şi o batistă să-şi şteargă mucii în celălalt.

Se întâlniseră alteori la bar. El se oprea din când în când să bea o cafea şi Delia îşi luase şi ea acest obicei.

Nu reuşea să comunice cu alte mame, cele care organizau tombola de binefacere şi pregăteau costumele pentru serbările şcolare. Se ţinea deoparte, nu se apropia de grupul lor.

În cele din urmă au vorbit. El s-a apropiat de ea, cu jacheta lui de ploaie şi casca în mână. Aşa că acum se salutau spunându-şi pe nume.

— *Ciao, Delia!*

— *Ciao, Giancarlo.*

Îi făcea plăcere să-l întâlnească, poate că-l aştepta. Se oprea mereu în acelaşi colţ, aproape de casă (la ora aia era un adevărat haos în bar). Îi era suficient să-l

salute ridicând bărbia sau mâna. Îi era suficient să-l vadă ca să se simtă mai bine. Îi crea bună dispoziţie, îi dădea încredere. Începea să i se pară o figură familiară. Îi venea în minte păpuşa aia de cauciuc, mâinile unite şi calme care simulau un masaj cardiac.

Se gândea la inima ei. O durea atât de tare uneori. Trebuia să-şi scuture braţul, să-l agite cu putere pentru a alunga durerea, muşcătura.

Gaetano n-ar fi fost niciodată în stare să-i salveze viaţa, era prea distrat, prea ocupat cu frustrările lui. Îl iubea, dar nu mai avea încredere în el. Obosise să se simtă hurducată de leagănul ăla de sentimente care se luptau gâfâind între ele.

Giancarlo o liniştea. Nu era deloc frumos, era un pic robust şi destul de comun. Poate chelea (se rădea pe cap), dar avea umeri calmi şi puternici, ca un zid de care să te sprijini. Vinişoare în ochi şi un zâmbet care-i făcea să râdă toată faţa, până la frunte.

Uneori râdeau împreună. El spunea câte ceva despre cotcodăceala mamelor.

— *Astea stau tot timpul aici?*

Delia dădea din cap.

— *Nu lucrează?*

Delia clătina din cap.

— *Ferice de ele.*

— *Şi pe cine aşteaptă?*

Delia râdea. Poate aşteptau ce aştepta şi ea acum... pe soţul alteia... un bărbat oarecare pentru un zâmbet. Pentru a merge mai departe, cine ştie. Ea nu se gândise niciodată că ar putea să-l înşele pe Gaetano, nici măcar nu-şi putea imagina intimitatea cu altul.

Dar avusese un vis, ea întinsă pe o pajişte galbenă, cu sânii goi, şi Giancarlo cu jacheta de ploaie suflându-i aer în plămâni cum făcuse cu manechinul, acelaşi ritm liniştit, apoi îi punea mâinile pe piept căutându-i inima, atent să nu-i rupă coastele. Iar ea simţea profund loviturile care o readuceau încet la viaţă ca pe o prinţesă adormită.

Începuse să spioneze viaţa acelui bărbatul, a acelei familii care aluneca pe lângă a ei. Îl văzuse cu soţia într-o după-masă, la serbarea de Crăciun. Ea ţinându-şi mâinile pe burtă şi el, în picioare, cu o cameră video micuţă, ca majoritatea taţilor. Gaetano nu era acolo, era la Milano, scria replicile pentru o emisiune cu nişte tipi care se certau. Dar în orice caz el n-ar fi făcut un filmuleţ cu fiul său costumat în coşar, detesta obiceiul înverşunat al filmărilor domestice. Ea îi reproşase asta.

— *Copiii noştri vor creşte fără amintiri.*

El zâmbise, *mai bine aşa.*

Delia făcuse deja câteva fotografii cu telefonul, când Nico a făcut câţiva paşi şovăitori spre marginea scenei. Părea disperat. A văzut-o şi a început să strige: *Pizza! Vreau pizza! Mi-e foame!*, aşa, în mijlocul serbării, şi toţi au întors capul să se uite la ea.

Ea îşi pusese o insignă cu *Save the Children* şi ochelarii de distanţă. Până cu o clipă înainte se simţise atât de bine, acum se simţea mizerabila mamă a copilului ăluia plângăcios, tiranic şi lipsit de vigoare ca taică-său.

Ţâşnise printre toată lumea aia, *pardon, pardon.* Se apropiase de scenă şi una dintre învăţătoare îi dăduse copilul cu costumul de coşar, cusut de o altă mamă. Se lamenta că-l mânca pielea, îl dezbrăcase la maiou.

Îi pusese în mână o felie de pizza, la bar. Se uita la Nico cum mănâncă şi se gândea că mai devreme sau mai târziu vor exploda. Ea nu era în stare să ţină totul în picioare. Iar Gaetano greşise sprijinindu-se pe umerii ei care nu erau deloc puternici.

Se gândea la cursul de prim ajutor. Dacă fiul ei s-ar fi înecat cu o înghiţitură din pizza aia ca un cauciuc, ea l-ar fi lăsat să se înece. L-ar fi văzut cum devine cianotic, apoi vânăt, lipsit de oxigen. Fără să mişte un deget.

Uneori se gândea să rămână nemişcată pentru tot restul vieţii. Trecea de la hiperactivitate la nemişcare totală.

Familia ei era sucită, fiul ei era ca tatăl lui, nu respecta regulile. Îi vorbea lui Gae despre familia cealaltă, nu reuşea să nu-i vorbească. Se împăcau bine, erau liniştiţi, copilul lor era echilibrat şi altruist, le împrumuta fără probleme jocurile cu Pokémon colegilor lui, chiar şi lui Nico, deşi el era o bestie şi nu dădea niciodată nimic nimănui. Aveau un câine mic. În piaţa din faţa şcolii ea îşi punea cumpărăturile în pungi de rafie reciclate. I se păreau modeşti, moderaţi, fără să pută a renunţări. I se păreau fericiţi.

Gaetano râdea de ea, *du-te să trăieşti cu ei, dacă-ţi plac atâta! Cum pot să-ţi placă asemenea oameni? E lumea care ne enerva pe noi, perechile cumsecade, ponderate. Lumea care nu mănâncă ca să nu se cace. Copiii noştri mănâncă şi se cacă, asta înseamnă că sunt mai dezechilibraţi? Şi ce-i cu asta? Sunt copiii noştri, ne seamănă. Şi nu-i sigur că ăia vor creşte mai fericiţi. Nu-i sigur.*

Pentru Delia, însă, era sigur. Copilul ăla, aşa mic cum era, îşi strângea mănuşile şi le punea frumos în buzunarul gecii. Copiii ei pierdeau totul, îşi lăsau hanoracele în parc. O dată Cosmo s-a întors acasă fără un pantof. A făcut o bună bucată de drum aşa, fără să-şi

dea seama. Ei doi formau o pereche abstractă, puteau merge pe pământ şi între timp să zboare în cer, atât de singuri şi îndepărtaţi de tot şi de toate cum erau.

Ar fi continuat aşa, pierzând bucăţi, ca o maşină hodorogită care mai devreme sau mai târziu i-ar fi lăsat pe jos.

Îi urmărea pe Giancarlo şi pe Claudia, mai puţin frumoasă decât ea, mai şleampătă. Una dintre femeile însărcinate care nu iau în greutate şi care seamănă cu o pară obosită. Îşi punea întrebări. Cine ştie dacă fusese o mare pasiune? Sau poate una dintre prieteniile care se transformă şi devin inoxidabile, poate numai fiindcă cenuşa nu ia foc. Pasiunea se transformă în lagune, în prăpăstii care trebuie umplute. Gaetano continua să aibă pretenţii, urla la copii. Ăia doi nu se iubiseră poate niciodată cum se iubiseră ei, dar se potriveau atât de bine, se respectau atât de mult unul pe celălalt.

Era respectul pe care l-ar fi vrut şi ea. Avea dreptate Gaetano când se pornea împotriva ei, *tu eşti cea care s-a schimbat!*

Acum şi-ar fi dorit o altă familie, un alt bărbat lângă ea. Mai cumpătat, mai atent. Rucsacul fiului ei cădea de pe cuier, ea îl lua, îl agăţa mai bine. Rucsacul fiului lui Giancarlo nu cădea niciodată. Copilul ştia cum să-l aşeze ca să stea la locul lui.

Copiii ei erau braţele moi ale dezastrului lor.

Apoi o dată i-a văzut pe cei doi discutând aprins la piaţa din faţa şcolii. Mirosise o adiere de nemulţumire. Un fleac. Claudia voia ca el să-i ţină sacoşa de rafie să pună în ea o varză, iar Giancarlo nu reuşea pentru că avea o mână ocupată cu casca. Delia se ascunsese în spatele altei femei care făcea cumpărături ca să prindă câteva cuvinte.

Şi, uitându-se la merele şi anghinarea de pe tejghele, şi-a dat seama cât de urâtă se făcuse. Invidia fericirea altora. Un râset aspru o aştepta în adâncul trupului. Poate şi ăia vor ajunge în căcat ca ei. Ştia că aşa începe, certându-te pentru o varză care nu reuşeşte să intre într-o sacoşă.

Varza căzuse pe jos şi ea a ridicat-o. Giancarlo zâmbise, *mulţumesc.* Soţia însărcinată s-a întors iritată, privind gestul de apropiere, mulţumirea moale, zâmbetul.

Cine ştie, dacă ar fi fost cu adevărat rea... dacă ar fi perseverat, ar fi reuşit să distrugă familia aia sau cel puţin să-i dea o lovitură cu o perie murdară.

Soţia născuse în martie. Acum venea să-şi ia copilul de la grădiniţă cu o mică Evamaria în marsupiu.

În urmă cu câteva zile Delia l-a întâlnit pe Giancarlo la bar. Părea că nu voia să plece de acolo. Îşi pusese casca pe tejghea, îşi terminase cafeaua şi ceruse alta. Părea cam obosit, părea că ieşise din casă târziu, fără să mai facă duş. Era nebărbierit de câteva zile. Îi spusese Deliei *arăţi bine.*

Delia nu era machiată, s-a privit în fâşia de oglindă a barului, printre sticlele de băutură. Într-adevăr avea un chip frumos, alb şi odihnit.

— *M-am despărţit de soţul meu.*

Giancarlo dăduse câteva clipe din cap.

— *Îmi pare rău.*

Dar Delia nu era tristă, era puternică, era ultima zi de şcoală.

— *Era inevitabil.*

Spusese cuvântul cu seninătate. Avea chipul odihnit pentru că dormise într-adevăr bine după multă vreme. Iar rucsacul lui Nico nu căzuse din cuier în dimineaţa aia. Era plină de încredere. Acum, că era singură, va fi în stare să-i educe. Nu se mai afla în furtuna lui. Lucrurile se depozitaseră pe plajă şi acum putea să le vadă.

Giancarlo simţise seninătatea ei. Uluitorul pas înainte.

O privise cu aceiaşi ochi plini de nostalgie cu care ea îl privise pe el în toate lunile alea.

Fetiţa cea mică nu dormea, iar el era mort de oboseală, de-aia avea nevoie de toate cafelele alea.

Stătea cu linguriţa în gură uitându-se la Delia. Îi lipsea ceva. Dar tuturor le lipseşte ceva.

Dacă Delia ar mai fi rămas puţin, el ar fi sfârşit prin a căuta în ea, pe faţa ei albă, ceea ce-i lipsea.

Ar fi putut să se vâre în maşina ei, parcată acolo în faţă, cu avariile puse, cea în care-şi dăduse cu fard în fiecare dimineaţă ca să pară mai puţin albă. Ar fi putut să se sărute, să caute aburii trupului sub hainele aproape estivale, umede de transpiraţie.

Dacă privirea aia s-ar fi oprit asupra ei doar cu câteva luni mai devreme, odată cu ploaia, când era atât de disperată, încât dorea orice bărbat care nu era Gaetano.

Dar în dimineaţa asta e prea târziu, n-are nici un chef să se strecoare într-o viaţă făcută din sfâşieri şi cârpeli. Îl îmbrăţişează înainte de a pleca, respiră mirosul lui de bărbat oarecare, ieşit dintr-o casă oarecare.

— *Mulţumesc, Giancarlo.*

El nu înţelege de ce îi spune mulţumesc, ar vrea să o reţină în acea îmbrăţişare, dar ea se desprinde. Cu aceeaşi dureroasă violenţă cu care se desprindea de tatăl ei când voia să o ţină prea mult în braţe.

Se gândeşte la mâinile lui Giancarlo pe manechinul de cauciuc simulând reanimarea unei inimi.

Se gândeşte la inima ei.

Vede afară un banner publicitar. A trecut prin faţa lui de mii de ori, un număr verde şters de ploaie. Un afiş de solidaritate, o femeie africană decolorată de ploaia italiană. Citeşte cuvintele pe care le-a atins cu ochii în fiecare zi, SĂ O SALVĂM.

Cumpără de la o florăreasă un buchet de păducel. Îi dă cinci euro cerşetorului neamţ cu un câine şi cu un picior rănit de o maşină care se grăbea la semafor.

— Cum ţi-a spus regizorul?... cum se spune când un scenariu nu iese, nu se închide frumos?

— Se spune *am semănat rău.*

— Şi ce faceţi?

— Desfacem totul şi o luăm de la capăt.

— Seminţe mai bune pe un pământ mai bun...

— Aşa sperăm, da.

În seara asta, uitându-se la ea, ştie mai bine ca niciodată. Pentru o clipă ar vrea să încerce din nou s-o ia în braţe, să vadă ce simte, ce a pierdut.

Şi Delia e sinceră acum, nu-i mai vine greu să-l privească.

— Aş vrea să mă îndrăgostesc din nou, Gaetano... nici nu ştii cât aş vrea să mă îndrăgostesc. Să încerc din nou totul. Cu o altă persoană...

— Acum ai şti să alegi mai bine.

— Ştiu ce am greşit.

— Ai greşit alegându-mă pe mine.

— Nu, dacă m-aş întoarce în timp...

— Nu spune tâmpenia asta uriaşă. Ai lua-o la sănătoasa...

— Nu, aş face din nou aproape tot...

— Spui asta doar pentru copii.

— Nu, o spun pentru mine.

— Ce n-ai face din nou?

Delia ridică din umeri, îşi dă părul după urechi pentru a nu ştiu câta oară.

— Dinţii... nu ţi-ai face dinţii?

— Cel puţin acum pot să râd.

Şi el o priveşte cum râde... îi priveşte dinţii perfecţi care i-au acoperit pe ceilalţi, *ai lui*... au acoperit sărutările lui...

— Spune.

— Ce?

— Spune că nu mă mai iubeşti. Spune-o acum, când suntem liniştiţi... ca s-o pot accepta.

Îi zâmbeşte cu dinţii ăia care au înghiţit paradisul.

— Nu te mai iubesc, Gaetano.

Dă din cap şi râde împreună cu ea... apoi ochii se opresc şi se umflă complet, ca aceia ai copiilor.

— Spune şi tu.
— Eu nu pot s-o spun.
— Spune-o.
— Nu te mai iubesc, Delia.
— Vezi... putem s-o spunem.

Gaetano îşi scutură părul, şi-l aranjează. Delia îi priveşte încheietura mâinii, puternică, plină de vene. Cine ştie câţi ani vor mai rămâne încă în viaţă, departe unul de altul. Într-o bună zi şi ei vor fi ca bătrânii ăia doi de la masa vecină. Când copiii vor creşte. Cât vor trebui să aştepte? Se vor revedea pentru o petrecere de absolvire a facultăţii. Atunci vor fi doar nişte spinări fragile lipite de vocea fiului care a învăţat să vorbească în lume în locul lor, mai bine decât ei. Se vor îmbrăţişa puţin emoţionaţi. În ziua aceea, în sfârşit, vor uita mirosul intimităţii şi al urii. Nu-şi vor aminti nimic despre trupurile din faţa lor. Vor fi creat noi intimităţi, noi furii. Vor trece blând unul pe lângă celălalt ca o carne curăţită de tragedia iubirii. Nici o tensiune, nici o supărare, nici o zguduitură amoroasă.

Bătrânul de la masa vecină s-a ridicat. Acum e în picioare în faţa lor. Zâmbeşte. Are ochii albaştri, mici şi înfundaţi în orbite.

— Mă scuzaţi... dar cred că fata care ne-a servit a făcut o încurcătură... a schimbat probabil notele noastre de plată. Am stat la masa voastră înainte să veniţi, apoi am schimbat-o. Soţiei mele îi plac mesele laterale. Am comandat o sticlă de şampanie, am băut-o şi mi-ar părea rău să vă pun pe voi s-o plătiţi...

Gaetano nici măcar nu s-a uitat la nota de plată, o face acum, scoate hârtia, dă din cap când vede cifra într-adevăr puţin cam mare...

— Poftiţi, mulţumesc...

Bătrânul se întoarce la masa lui. Îşi ajută soţia să-şi pună şalul pe spate, ia sticla de şampanie...

— A mai rămas un deget...

Se apropie din nou pentru a vărsa lichidul din sticlă în paharele lor.

— Sănătate... În sănătatea voastră.

Acum sunt în picioare, aproape unii de ceilalţi. Delia o priveşte pe femeie, frumoasă încă, în ciuda vârstei. Koholul care-i murdăreşte ochii dând senzaţia de natural, şalul de mătase multicolor. Are ceva exotic în ea, ceva pirateresc. Probabil cu mai multă personalitate decât ea. O femeie care a bătut lumea şi a adus acasă experienţă şi vechi trucuri.

— Pentru viaţă!

— Sărbătoriţi ceva?

Bătrânul dă din cap şi şopteşte.

— Da, învierea mea...

Soţia clatină din cap, priveşte în noaptea prăfoasă ceva ce străluceşte în depărtare.

— Veniţi des aici?

— E prima oară. Se mănâncă bine...

— Nu chiar atât de bine, nu...

Râde, îşi mângâie braţul în timp ce râde.

Bătrânul e un guraliv. Începe să vorbească şi nu mai termină. E pensionar, a lucrat toată viaţa pentru o multinaţională americană, îl întreabă pe Gaetano ce profesie are.

— Trebuie să fie frumos să inventezi poveşti.

— De fapt nu inventez nimic. Fur...

— Îţi trebuie talent ca să alegi ce să furi...

— Pentru mine e uşor.

— Am putea ajunge într-o poveste de-a dumneavoastră.

— Cine ştie.

Soţia râde, se apără. Spune că sunt prea bătrâni pentru a interesa un scenarist tânăr... Gaetano repetă *cine ştie.*

Acum bătrânul îl priveşte puţin insistent, şi el avea veleităţi artistice, spune.

— Ca aproape toată lumea în Italia.

Râde, spune că era un bariton bunicel... apoi se corectează, spune că era o adevărată promisiune... şi îşi priveşte soţia.

— M-am îndrăgostit... mi-am făcut o familie...

Spune că nu i-a părut rău niciodată. Cântă şi acum, în casă, când ascultă muzică la cd.

— Pe vremea mea realizarea personală era o himeră...

Gaetano se gândeşte *ce nasol bătrânul ăsta băgăreţ.*

Dar Delia are ochii ăia de somnambul ca atunci când e încântată de cineva.

Femeia cochetează puţin, îşi strânge şalul în jurul ei.

— Am făcut în aşa fel încât să nu-ţi lipsească nimic, nu te poţi plânge.

— M-am plâns eu vreodată?

Glumesc, sclifosindu-se dintr-odată ca doi adolescenţi. Ar putea chiar să înceapă să se certe. Dar bătrânul dă drumul unei voci lacustre şi solitare.

— Au fost nişte ani minunaţi. Nu mi-a părut rău niciodată.

Şi din nou fragmente de viaţă trecută. Eforturile primilor ani, casa cu chirie cât o găoace, la nivelul străzii, în partea veche a Romei. Putoarea pisicilor şi a Tibrului. Soţia spune că alunga şobolani mari cât un copil. Dar şi câteva călătorii frumoase. Parisul pentru prima oară. Şi-

apoi fetiţele, una cu o cardiopatie gravă. Necazul care le-a mâncat ani întregi, fericire şi bani. Le-a mâncat inima.

Bătrânul râde, îi aranjează din nou şalul. E un bărbat care ştie să facă gesturi feminine.

Gaetano priveşte şi el gestul acela... priveşte ce trece în ochii Deliei. Nu vrea decât să plece, întinde mâna.

— La revedere.

Dar Deliei îi place ce aude. Cercetează ochii murdari de kohol.

— Şi fiica dumneavoastră... cum se simte?

— E căsătorită în America, are doi copii.

— Căsătorită cu o femeie.

Soţia îi dă un ghiont soţului.

— Puteai să eviţi asta.

— Ce-i rău în asta? se iubesc. E o sfântă, fata aia. Fiica noastră are un caracter imposibil... ştiţi, sindromul compensării eterne.

— A suferit...

Bătrânul pufneşte, ridică mâna bronzată.

— Oh, da... dar există multă lume care a suferit şi nu te pisează aşa ca ea...

Brusc spune că el are o tumoare, că a avut mai multe, poate e aceeaşi care se plimbă, un terorist care plasează bombe. S-a operat de nenumărate ori şi de fiecare dată s-a salvat.

— Acum soţia mea mă va certa că povestesc lucruri personale... am obiceiul ăsta, sunt un palavragiu...

— Pe ei nu-i interesează...

— Dar pe mine mă interesează ei. Mi se pare că v-am văzut deja şi nu reuşesc să-mi aduc aminte unde... Locuiţi în zonă? Poate ne-am văzut în parc sau la librărie...

— Poate... da

Şi Delia crede că l-a mai văzut undeva pe omul ăla... poate a trecut pe lângă ea.

— Am tot stomacul plin de găuri... sunt un fenomen, mascota spitalului... când intru în secţie, oncologii mei mă aplaudă... iar luni trebuie să mă întorc... am una mare cât o anghinare aici, dedesubt...

Îşi duce mâna sub curea, zâmbeşte. Gaetano îl priveşte.

— Dar aţi mâncat un şniţel înainte...

— Mă bucur de viaţă cât mai pot.

Delia îl priveşte. Priveşte ceva din seara aia, cuvintele spuse şi cele pierdute. Disconfortul şi pasiunea vieţii. Alţi oameni au plătit şi pleacă... alţii care vor dispărea. Ar vrea să-l îmbrăţişeze pe bătrân, să-l ţină strâns câteva secunde.

Soţia îl ajută să-şi îmbrace haina.

— Cine ştie. Dar n-are importanţă, sunt viu, în seara asta sunt viu, am mâncat un şniţel şi vorbesc cu voi... îmi place la nebunie să vorbesc cu lumea...

— N-ar mai termina...

Ies, soţia îşi aprinde o ţigară pe trotuar.

— Am putea să ne vedem o dată.

Delia încuviinţează. Nu i-a spus că ea şi Gaetano sunt despărţiţi. Ea nu-şi povesteşte viaţa străinilor. Bătrânul întârzie să-şi ia mâna dintr-a ei.

— Îmi faceţi o mică favoare? N-o cer tuturor... dar simt că în voi pot să am încredere. M-am gândit toată seara... M-am gândit *trebuie să le-o cer, trebuie să-i bat la cap.*

Acum pare cu adevărat departe... ca şi cum inima lui s-ar fi ridicat brusc şi ar pluti în văzduh împreună cu umbrelele de pe terasa aceea.

— Rugaţi-vă pentru mine.

Gaetano dă din cap, apoi devine sincer.

— Nu cred că ştiu să mă rog.

— E suficient să închizi ochii şi să te concentrezi asupra binelui.

— E un concept un pic abstract pentru mine... Când te rogi, trebuie să te gândeşti la cineva care-ţi primeşte rugăciunea...

— Şi dumneavoastră nu aveţi un destinatar?

Bătrânul pare dezamăgit şi nesigur.

— Toată seara m-am gândit *ei pot face ceva pentru mine*...

— Şi de ce v-aţi gândit la un lucru atât de absurd?

— Nu ştiu. O senzaţie, dar precisă, ca o emoţie extrem de profundă...

Bătrânul caută privirea Deliei.

— Dumneavoastră credeţi că vă puteţi ruga pentru mine?

— Da, sigur.

Le-a prins câte o mână fiecăruia, le strânge. Le scutură.

— Nimeni nu se salvează singur.

Îi privesc cum se îndreaptă către un Fiat Panda parcat chiar acolo... acum bătrânul pare într-adevăr nesigur pe picioare. Soţia e cea care conduce, închide portiera soţului şi apoi ocoleşte maşina.

— De ce nu i-ai spus că nu suntem credincioşi?

— Nu voiam să-l dezamăgesc... în situaţia lui... şi-apoi în ceva tot cred.

Delia îl întreabă în ce crede, Gaetano priveşte în jos, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, *boh*, zice...

— În lanţul uman... dacă stăm aici împreună o fi având vreun sens... tu şi eu, şi nu alţi doi...

Cuvintele acelea i-ai rămas în minte. Au pornit pe stradă, trec pe lângă pubelele de gunoi, cu sacii aruncaţi alături. *Nimeni nu se salvează singur.*

Gaetano ar vrea să se întoarcă să-l mai întrebe ceva pe bătrân, dar nu se întoarce, continuă să se gândească.

— Dacă cineva ne-ar fi ajutat.

— Cine?

Gaetano se gândeşte acum la un mentor. E figura care-i place cel mai mult, o caută disperat în scenariile sale. Personajul secundar care-l ajută pe erou să depăşească pragul... care-l conduce spre adevărul despre sine însuşi. Poate n-a ştiut să citească printre rândurile vieţii.

Se gândeşte la bătrânul acela atât de senin în timp ce cancerul îl macină.

De fapt nu era deloc măcinat, avea pielea frumoasă şi rozalie... Pentru o clipă Gaetano nu crede că ar fi bolnav.

— Poate minţea.

— De ce să mintă?

— Ca să ne impresioneze... sau poate-i cam dus cu pluta.

— Nu părea. De ce nu accepţi faptul că o persoană poate ajunge la sfârşitul vieţii atât de recunoscătoare, atât de supusă...

Gaetano s-a oprit să-şi ia ţigări de la non-stop. O vede pe Delia lăsându-se în jos. Se apropie, încearcă să o ridice. Dar e mai uşor să alunece cu ea.

— Hei, ce te-a apucat?

Delia şi-a împreunat mâinile, stă în genunchi.

— Ce faci?

— Mă rog pentru bătrânul ăla.

— Da’ ce pula mea-ţi pasă?

— Fă-o şi tu.

— Eu chiar că nu-s în stare.

Se-agită un pic lângă ea, se uită-n jur dacă nu-i vede cineva.

— Parc-am fi noi când ne ieşim din minţi.

— Cineva o să ne asculte.

— Nimeni nu ne ascultă, Delia. Nimeni nu ne-a ascultat niciodată...

Gaetano se aşază alături de ea pe asfalt. Se simte pur şi simplu un imbecil, îl dor genunchii.

— ... nu putea alege doi intermediari mai ghinionişti ca noi...

— Concentrează-te.

— Pe ce să mă concentrez?

— Pe omul ăla.

— Cu toate problemele pe care le am?

— Ne-a ales. A văzut când ţi-am aruncat îngheţata în faţă... a văzut tot...

— Şi ce?

— Voia să ne ajute. Să ne spună ceva... Să fim mai puţin imbecili, poate doar atât.

De ce nu-l întâlniseră înainte... l-ar fi dus acasă, l-ar fi pus deoparte ca pe un bunic. Poate ar fi fost în stare să-i salveze pe toţi.

Ar fi făcut o vrajă... să-i ţină pe toţi împreună, înlănţuiţi în neclintirea iubirii.

Gaetano nu se roagă, nu ştie într-adevăr cum s-o facă, nu ştie să se concentreze pe ceva care nu se află în această lume. Se încredinţează ei, chipului incredibil pe care-l are.

— Ce zici, plecăm?

Ei aparţineau generaţiei monedelor calpe, a remake-ului. Totul fusese deja încercat, trebuia doar revăzut, fără un adevărat elan. Rănile erau vechi, vechi erau chipurile machiate ale tinerilor emo. Ce era nou? Sushi la pachet, sărbătoarea de Halloween, Facebook-ul. Visul tuturor celor pe care-i cunoşteau era să organizeze

evenimente. Să gâfâie la o petrecere continuă pe ruinele a tot şi a toate. Egoismul ca unică geantă de dus pe umăr. Şi totuşi aceea era lumea lor şi ar fi trebuit s-o străbată împreună cu copiii lor. Să-şi îndrepte antenele pentru a capta un semnal pozitiv.

Trec pe lângă un scuter incendiat şi nici măcar nu-l privesc. Sunt obişnuiţi cu violenţa. Nemişcată ca o mare de benzină în oraşul care pare acum tăcut.

Cine ştie dacă îi va plăcea într-o zi să se uite înapoi spre viaţa lor.

Sunt încă destul de tineri. Doi adolescenţi, s-ar spune, văzându-i în geamurile unei maşini parcate.

Nimeni nu se salvează singur.

Pot auzi ecoul acelor vorbe căzând în faţa paşilor lor. O condamnare sau o consolare.

Acum sunt mai aproape, merg aşa cum mergeau odinioară, ca doi câini care au fugit şi acum se întorc. Miroase a pământ bun, cel pe care-l urăsc. O clipă sunt pe punctul să se ia dea mână, dar e doar un reflex al trecutului... o greşeală. Sunt obosiţi, e uşor să se lase distraşi, să nu mai ştie în ce moment al vieţii se află. Acum sau cu un an în urmă.

— Mi-ar plăcea să intru... să-i văd pe copii.

Ar trebui să-i spună nu, dar deschide uşa blocului. Intră în ascensor, alunecă pe cablurile lui, muţi, privind o porţiune de lemn, o porţiune dintr-o mână. Oglinda în care s-au văzut de atâtea ori. Gaetano se priveşte o clipă, are ochii larg deschişi, e roşu la faţă de la vin.

Cine sunt? Cine eşti? îl întreabă pe bărbatul acela. Trupul de sub haine pentru o clipă nu el al lui. E cel al umbrei care l-a văzut trecând de mii de ori pe acolo. Priveşte spatele Deliei, o porţiune din umăr. Ea îşi ţine privirea fixă pe uşă.

Copiii sunt în mijlocul patului mare. Lipiţi unul de altul ca nişte lucruri care s-au întâlnit sub mare. Gaetano se apropie, întinde braţul, mângâie.

— E bine.

Mirosul casei nu l-a scârbit. De câte ori se întorcea avea o senzaţie de vomă. Aceeaşi moarte a şoarecilor de la otrava vârâtă în brânză.

Soacra lui stă în faţa televizorului. Dormea, iar acum, prin somn, salută agitând telecomanda. El râde.

— Stinge-mă şi pe mine, da.

Aruncă o privire scurtă în jur. Îşi dă seama că e mai multă ordine, că lipseşte locul lui fix, livingul s-a lărgit ca să-l dea afară. Delia e în spatele lui, îl urmăreşte ca o

călugăriţă care-l urmărea pe nebunul ăla din film. Cu spaima că se întoarce.

— Duminică voiam să-i ţin şi noaptea... e duminica mea, nu?

— Da, e duminica ta.

Se apleacă, are un mic gest de spaimă. Îi prinde capul cu mâna să o sărute pe obraz. Delia simte mâna care e neaşteptat de liniştită. Gae pleacă fără să mai ia ascensorul, coboară pe scări.

Delia se duce la frigider, îl deschide, scoate un rest de sufleu de cartofi. Mănâncă lângă fereastră.

— N-ai cinat?

— Nu, mamă, mi-e foame.

Gaetano traversează strada. Nu se uită în sus. Nu ştie dacă va găsi umbra în spatele perdelei de la bucătărie. Nu vrea să piardă.

Poate va găsi Fiatul Matildei în faţa casei. Îi va bate în geam. Va vedea faţa aia pregătită să primească pumnul.

Hai, coboară. Termină cu teatrul ăsta.

Margaret Mazzantini

Nimeni nu se salvează singur

Roman

Traducere din limba italiană
de Gabriela Lungu

POLIROM
2013